Byblos

Colecție coordonată de
LIVIA SZÁSZ

Publicarea acestei cărți a fost sprijinită
de Uniunea Europeană,
în cadrul Programului Cultura 2000

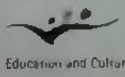

Culture 2000

VLADIMIR SOROKIN

Gheața

– roman –

Traducere din limba rusă și note de
DENISA FEJES

Cartea veche

BUCUREȘTI, 2003

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SOROKIN, VLADIMIR
Gheața / Vladimir Sorokin;
trad.: Denisa Fejes
București: Curtea Veche Publishing, 2005
304 p.; 22 cm
ISBN 973-669-145-4

I. Fejes, Denisa (trad.)

821.161.1-31=135.1

VLADIMIR SOROKIN
Лёд
Copyright © 2002 by Vladimir Sorokin

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2005
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 973-669-145-4

Din sânul cui a ieșit gheața,
Și cine este cel ce naște promoroaca din cer?

CARTEA LUI IOV, 38:29

Partea întâi

Fratele Ural

23.42
Suburbiile Moscovei. Mîtisci
Strada Silikatnaia, nr. 4

Clădirea noului depozit al Trustului Regional de Telefonie Mosobltelefon.

Un Lincoln-Navigator de teren, albastru-închis. A intrat în interiorul clădirii. S-a oprit. Farurile au luminat deslușit: podea de beton, pereți din cărămidă, cutii cu transformatoare, bobine de cabluri subterane, un compresor Diesel, saci cu ciment, un butoiaș cu bitum, târgi hârbuite, trei pungi de lapte goale, deșeuri, mucuri de țigară, un șobolan mort, două movilițe de fecale uscate.

Gorboveț s-a opintit în ușă. Le-a împins. Canaturile de oțel s-au îmbucat. Au zdrăngănit. Le-a închis cu ivărul. A scuipat. A pornit spre mașină.

Uranov și Rutman au coborât din mașină. Au deschis portbagajul. Pe podeaua mașinii de teren zăceau doi bărbați cu mâinile încătușate. Cu gurile astupate cu bandă adezivă.

S-a apropiat Gorboveț.

— Lumina se aprinde de undeva de pe-aici. – Uranov a scos un ghem de sfoară.

— Așa nu se vede? – Rutman și-a scos mănușile.

— Nu prea. – Uranov și-a mijit ochii.

— Dragule, important este să se audă! – Gorboveț a zâmbit.

— Acustica e bună aici. – Uranov și-a șters obosit obrazul. – Hai să începem.

Au târât prizonierii afară din mașină. I-au dus lângă doi stâlpi de oțel. I-au legat de ei temeinic cu sfoară. I-au înconjurat. Și-au ațintit în tăcere privirile asupra lor.

Farurile îi luminau. Toți cinci erau blonzi, cu ochi albaștri.

Uranov: treizeci de ani, înalt, umeri înguști, chip uscățiv, expresie inteligentă, impermeabil bej.

Rutman: douăzeci și unu de ani, statură mijlocie, slăbuță, piept plat, suplă, palidă, neatrăgătoare, jachetă bleumarin, pantaloni negri din piele.

Gorboveț: cincizeci și patru de ani, bărbos, nu prea înalt, îndesat, mâini noduroase de țăran, piept bombat, trăsături grosolane, cojoc galben-închis din piele argăsită.

Cei legați:

Primul — aproape cincizeci de ani, rotofei, îngrijit, rumen, costum scump;

Al doilea — tânăr, plăpând, nas acvilin, fața plină de coșuri, jeanși negri și geacă din piele.

Gurile le erau lipite cu bandă adezivă semitransparentă.

— Să începem cu el. – Uranov a făcut din cap un semn în direcția grăsanului.

Rutman a scos din mașină o lădiță metalică prelungă. A așezat-o pe podea în fața lui Uranov. A descuiat lacătul metalic. Lădița s-a dovedit a fi un mini-congelator.

În ea erau culcate, unul cu capul la coada celuilalt, două ciocane din gheață: capete cilindrice de gheață, cozi lungi din lemn nefinisat legate de capete prin curelușe din piele tăbăcită.

Uranov și-a pus mănuși. A apucat un ciocan. S-a apropiat de cel legat. Gorboveț a desfăcut vestonul grăsanului la piept, l-a scos cravata, l-a sfâșiat cămașa. Nasturii s-au risipit. S-a dezgolit privirii un piept alb și puhav, cu sfârcuri micuțe și cu o cruciuliță de aur pe-un lănțișor. Degetele bătătorite ale lui Gorboveț au înșfăcat cruciulița, au smuls-o.

Grăsanul s-a pornit să ragă. Să facă semne din ochi. Să-şi răsucească în toate părţile capul.

— Spune-ţi numele! – a rostit Uranov cu glas puternic.

Şi-a făcut vânt şi l-a izbit cu ciocanul în mijlocul pieptului.

Grăsanul a început să urle cu îndoită putere.

Cei trei au încremenit şi au ascultat cu atenţie.

— Spune-ţi numele! – a rostit din nou, după o pauză, Uranov. Şi l-a izbit din nou, cu sete.

Grăsanul a răcnit din rărunchi. Cei trei au înlemnit. Au ascultat.

— Spune-ţi numele! – Uranov a lovit mai puternic.

Bărbatul răgea şi mugea. Trupul i se zgâltâia. Pe piept s-au conturat trei echimoze rotunde.

— Dă-ncoa' să-l pălesc eu. – Gorbovel a apucat ciocanul. Şi-a scuipat în palme. Şi-a luat avânt.

— Spune-ţi numele! – Ciocanul s-a năpustit cu sunet surd şi mustos asupra pieptului. Au prins a se risipi în jur sfărâmături de gheaţă.

Şi iarăşi au înlemnit tustrei. Au ascultat cu luare-aminte. Grăsanul mugea şi se smucea. Faţa îi pălise. Pieptul îi era năpădit de sudoare şi devenise stacojiu.

— Orsa? Orus? – Rutman şi-a atins neîncrezătoare buzele.

— Îi iereşte burta. – Gorobeţ a clătinat din cap.

— Da, e jos, e prea jos. – Uranov a dat afirmativ din cap. – E gol.

— Spune-ţi numele! – a urlat din nou Gorbovel şi a lovit. Trupul bărbatului s-a contorsionat. A rămas suspendat neputincios în sfori.

Cei trei au venit foarte aproape de el. Şi-au întors urechile spre pieptul congestionat. Au ascultat cu atenţie.

— Îi ghiorţăie burta... – Gorbovel a oftat descurajat. Şi-a luat avânt.

— Spune-ţi numele!

— Spune-ţi numele!

— Spune-ţi numele!

— Spune-ți numele!

A lovit. A lovit. A lovit. Din ciocan au zburat fărâme de gheață. Oasele au trosnit. Din nasul grăsanului a început să picure sânge.

— E gol. – Uranov s-a îndreptat de mijloc.

— E gol... – Rutman și-a mușcat buzele.

— E gol, mama lui... – Gorbovei s-a sprijinit în ciocan. Respira greu. – Oh... măiculiță mamă... câți de-alde-ăștia făr' de grai am mai răpus...

— Asta e – a oftat Rutman.

Gorbovei a izbit de pământ ciocanul cu toată puterea. Capul de gheață s-a spart. Gheața s-a spulberat în toate direcțiile. Curelușele rupte pendulau. Gorbovei a aruncat coada ciocanului în congelator. A apucat celălalt ciocan. I l-a dat lui Uranov.

Uranov a șters promoroaca de pe coadă. Și-a ațintit posomorât privirea asupra trupului neînsuflețit al grăsanului. Și-a mutat privirea asupra celui de-al doilea. Două perechi de ochi albaștri s-au întâlnit. Cel legat a început să se zbată și să urle.

— Nu te speria, drăguță. – Gorbovei și-a șters stropii de sânge de pe obraji. Și-a strâns nările între degete. S-a aplecat. Și-a suflat nasul pe pardoseală. Și-a șters mâna de cojoc. – Ascultă, Ire, ăsta a fost al șaișpelea de-l trosnirăm, și tot gol-pustiu a fost! Ce pasca mă-sii o mai fi și asta? Al șaișpelea! Și tot făr' de grai.

— Poate să fie și al o sută șaisprezecelea. – Uranov a descheiat geaca tânărului legat.

Puștiul a prins să scâncească. Genunchii anemici i se zgâlțâiau.

Rutman a început să-l ajute pe Uranov. Cei doi au sfâșiat de pe pieptul tânărului tricoul negru pe care era imprimat cu roșu WWW.FUCK.RU. Sub tricou îi dârdâia pieptul alb, costeliv, împestrițat de pistrui.

Uranov a stat puțin pe gânduri. I-a întins ciocanul lui Gorbovei:

— Rom, fă-o tu. Eu cam de multă vreme n-am noroc.

— Îhî... – Gorbovei și-a scuipat în palme.

A început. Și-a luat avânt.

— Spune-ți numele!

Cilindrul de gheață s-a năpustit cu șuier asupra pieptului plăpând. Trupul celui legat s-a contorsionat sub lovitură. Cei trei au ascultat cu atenție. Narile delicate ale tânărului au prins a tremura. Din ele au izbucnit icnete.

Gorbovei și-a clătinat cu mâhnire capul păros. A dus, lent, ciocanul spre spate.

— Spune-ți numele!

Șuierul aerului despicat. Izbitură răsunătoare. Sfărâmături de gheață. Gemete din ce în ce mai slabe.

— Parcă-parcă... ar fi ceva... – Rutman a ascultat cu atenție lângă pieptul învinețit.

— E sus, pur și simplu e prea sus. – Uranov a clătinat din cap.

— Parc-ar fi ceva... nu știu... sau o avea ceva pe beregată? – Gorbovei și-a netezit barba roșcovană.

— Mai dă o dată, Rom, dar mai la fix – a poruncit Uranov.

— Care mai la fix... – Gorbovei și-a luat avânt. – Spune-ți numele!

Sternul a trosnit. Gheața s-a risipit pe podea. De sub pielea sfâșiată a țâșnit, anemic, sângele. Tânărul spânzura fără vlagă în sfori. Ochii albaștri au început să i se rostogolească în cap. Genele negre au prins să-i fluture.

Cei trei au ascultat. Din pieptul tânărului a răzbătut un sunet slab, discontinuu.

— Asta-i! – s-a crispat Uranov

— Doamne, facă-se voia Ta! – Gorbovei a aruncat ciocanul.

— Așa-mi ziceam și eu! – Rutman a izbucnit într-un râs vesel. Și-a suflat în degete.

Tustrei s-au adunat lângă pieptul tânărului.

— Vorbește cu inima! Vorbește cu inima! Vorbește cu inima!... – a rostit sonor Uranov.

— Vorbește, vorbește, vorbește, drăguță! – a bolborosit Gorbovei.

— Vorbește cu inima, cu inima, cu inima... – a șoptit fericită Rutman.

În pieptul însângerat s-a născut și a pierit un ciudat sunet slab.

— Spune-ți numele! Spune-ți numele! Spune-ți numele! – repeta Uranov.

— Numele, dragule, spune-ți numele, numele, numele... – șopteu Rutman în sfârcul roz-palid.

Au amuțit. Au înlemnit. Au ascultat cu luare-aminte.

— Ural – a rostit Uranov.

— Ur... Ura... Ural! – Gorbovei s-a tras de barbă.

— Urrraaal... uraaal... – Rutman și-a închis pe jumătate pleoapele.

I-a cuprins pe toți o stare de fericită agitație.

— Repede, repede! – Uranov a scos un cuțit cu mâner butucănos.

Au tăiat sforile. I-au smuls banda adezivă de pe gură. L-au întins pe tânăr pe pardoseala din beton. Rutman a scos trusa de prim-ajutor. A scos din ea amoniacul. L-a adus. Uranov a pus pe pieptul lovit un prosop umed. Gorbovei l-a apucat de spate pe tânăr. L-a zgâlțâit cu grijă:

— Hai, drăguță, hai, mititelule...

Tânărul se zbătea din tot trupul lui firav. Ghetele cu talpă groasă i se smuceau pe pardoseală. A deschis ochii. A oftat din rărunchi. A tras un vânt. A prins a icni.

— E-n regulă. Trage-i, mititelule, la vânturi... – Gorbovei l-a ahurcat dintr-un salt de la podea. L-a cărat pe picioarele lui strâmbe și vânjoase până la mașină.

Uranov a ridicat ciocanul. A spart gheața de podea. A pus coada în congelator. L-a închis. L-a dus la mașină.

Pe tânăr l-au așezat pe bancheta din spate. Gorbovei și Rutman s-au așezat de o parte și de alta. Îl susțineau. Ura-

nov a deschis ușile depozitului. A ieșit cu mașina în întunericul jilav. A coborât. A încuiat ușile. S-a așezat la volan. A condus mașina pe drumul îngust și desțul de accidentat.

Farurile luminau marginile drumului, cu petice de zăpadă murdară. Cadranul luminos arăta ora 00.20.

— Numele tău este Iuri? – Uranov l-a privit pe tânăr în oglinda retrovizoare.

— Iu-ri... – a suspinat acesta ancvoie.

— Ține minte, adevăratul tău nume este Ural. Inima ta a rostit acest nume. Până astăzi tu nu ai trăit, ai existat doar. Acum vei trăi. Vei primi tot ceea ce îți vei dori. Și vei avea un țel măreț în viață. Câți ani ai?

— Douăzeci...

— Toți acești douăzeci de ani ai dormit. Acum te-ai trezit. Noi, frații tăi, ți-am trezit inima. Eu sunt Ire.

— Eu sunt Rom. – Gorbovei l-a mângâiat pe obraz.

— Iar eu sunt Oham. – Rutman i-a făcut cu ochiul. A dat la o parte o șuviță de păr de pe fruntea asudată a lui Lapin.

— Te ducem la clinică, acolo ți se va acorda primul ajutor și-ți vei putea revem.

Puștiul a privit-o pe Rutman prezis, ca o fiară hăituită. Apoi l-a privit pe bărbosul Gorbovei.

— Eu... eu... dar când.... când... eu trebuie să...

— Nu pune întrebări – l-a întrerupt Uranov. – Ești în stare de șoc. Trebuie să te obișnuiești.

— Ești încă slăbănuț. – Gorbovei l-a mângâiat pe creștet. – Fă-te tu bine, ș-om tăifăsui atuncea.

— Atunci vei afla totul. Te doare? – Rutman i-a așezat cu grijă prosopul umed pe echimozele rotunde.

— Doa... re... – Tânărul a icnit. Și-a închis ochii.

— În sfârșit, a fost și prosopul de folos. Înainte de fiecare lovitură îl muiam și iar îl muiam. Când colo, tot de-aia fără inimă. Și iar stoarce-l! – Rutman a izbucnit în râs. L-a îmbrățișat cu multă grijă pe Lapin. – Ascultă... e super că ești de-al nostru. Îmi pare așa de bine...

Maşina de teren s-a hurducat la un hop. Tânărul a scos un ţipăt.

— Mai uşor... nu goni... – Gorboveţ s-a tras de barbă.

— Te doare tare, Ural? – Rutman a rostit cu mulţumire noul nume.

— Tare... a-a-a-a! – Puştiul gemea şi ţipa.

— Gata, gata. Imediat n-o să mai zgâlţâie. – Uranov conducea înainte. Cu grijă.

Maşina a intrat pe Şoseaua Iaroslavskoe. A virat, a luat-o spre Moscova.

— Eşti student – a vorbit Rutman cu convingere – la Universitatea de Stat din Moscova, Facultatea de Jurnalistică.

Puştiul a mormăit ceva drept răspuns.

— Şi eu am studiat. La pedagogică, secţia economică.

— Păi cum, d-al tău, flăcăuaşul... – Gorboveţ a zâmbit. A strâmbat din nas. – S-a scăpat pe el! S-a cufurit pe el, mititelul!

Dinspre Lapin emana un uşor iz de fecale.

— E absolut normal. – Uranov privea drumul cu ochii mijiţi.

— Când m-au lovit pe mine, şi eu am slobozit papanaşi cafenii. – Rutman privea ţintă chipul slăbuţ al tânărului. – Ba mi-am dat drumul pe cinste şi la udeală, aşa, pe-ndelete. Pe când tu... – şi l-a pipăit între picioare – tu eşti uscat în faţă. Eşti cumva armean?

Puştiul a clătinat din cap.

— Sau de undeva, de prin Caucaz? – Şi-a trecut un deget peste nasul acvilin al lui Lapin.

El a negat din nou printr-o clătinare a capului. Chipul îi devenise şi mai palid. Îi era năpădit de sudoare.

— Nici din ţările baltice? Ai un nas frumos.

— Nu-l mai bate la cap, zăltato, nu de nas îi arde lui acum – a mormăit Gorboveţ.

— Oham, sună la clinică – a poruncit Uranov.

Rutman şi-a scos mobilul, a format un număr:

— Noi suntem. Avem un frate. Douăzeci. Da. Da. În cât timp? Păi, în vreo...

— Douăzeci și cinci – i-a șoptit Uranov.

— Ajungem în jumătate de oră. Da.

Ea a închis mobilul.

Lapin și-a lăsat capul pe umărul ei. Și-a închis ochii. A căzut în nesimțire.

S-au apropiat de clinică:

Novolujnetki Prospekt, nr. 7.

Au oprit la intrarea în curte. Uranov și-a arătat legitimația. S-au apropiat de clădirea cu două etaje. În spatele ușilor de sticlă așteptau în picioare doi sanitari vânjoși, în halate albastre.

Uranov a deschis portiera mașinii. Sanitarii s-au apropiat în fugă. Aduceau cu ei o targă pe rotile. Au început să-l tragă pe Lapin afară din mașină. El și-a revenit în simțuri și a slobozit un țipăt anemic. L-au așezat pe targă. L-au prins în curelușe. L-au împins pe ușa clinicii.

Rutman și Gorbovei au rămas lângă mașină. Uranov a pornit după targă.

În camera de gardă îi aștepta *medicul*: rotofei, adus de spate, păr des înspicat, ochelari cu ramă de aur, bărbuță pieptănată cu grijă, halat albastru.

Stătea în picioare lângă un perete. Fuma. Într-o mână ținea o scrumieră.

Sanitarii au împins targa lângă el.

— Ca de obicei? – a întrebat medicul

— Da. – Uranov i-a privit bărbuța.

— Complicații?

— Se pare că sternul i s-a fracturat.

— Când? – Medicul a dat la o parte prosopul de pe pieptul lui Lapin.

— În urmă cu... patruzeci de minute.

A intrat în fugă o *asistentă medicală*: statură mijlocie, păr castaniu, expresie serioasă, pomeți proeminenți:

— Iertați-mă, Semion Ilici.

— Așa, deci... – Medicul și-a stins țigara. A pus scrumiera pe pervaz. S-a aplecat asupra lui Lapin. A atins sternul umflat, violaceu. – Deci, mai întâi spălați bine cocteilul ăsta. Apoi, la roentgen. După aia, la mine.

S-a răsucit brusc pe călcâie și a pornit spre ușă.

— Să rămân? – l-a întrebat Uranov.

— N-are rost. Mâine dimineață. – Doctorul a ieșit.

Asistenta a despachetat o seringă din ambalaj. I-a pus acul. A spart două fiole, le-a tras conținutul în seringă.

Uranov și-a trecut mâna peste obrazul lui Lapin. Acesta a deschis ochii. Și-a săltat capul. A privit în jur. A tușit. Și s-a smucit brusc de pe targă.

Sanitarii s-au repezit spre el.

— Nu-u-u-u! Nu-u-u-u! Nu-u-u-u!! – a început el să zbiere răgușit.

L-au ținut strâns lipit de targă. Au început să-l dezbrace. S-a răspândit iz de fecale proaspete. Uranov a expirat.

Lapin horcăia și plângea

Un sanitar a strâns antebrațul slăbuț al lui Lapin cu un garou. Asistenta s-a aplecat spre el cu seringa:

— Nu trebuie să suferi...

— Vreau să sun aca-a-a-să-ă-ă... – a suspinat printre sughițuri Lapin.

— Ești deja acasă, frate – i-a zâmbit Uranov.

Acul a pătruns în venă.

Mer

Lapin s-a dezmeticit pe la ora trei după-amiază. Zăcea culcat într-o rezervă de spital de o persoană. Tavan alb. Pereți albi. Perdele albe semitransparente la fereastră. Pe o măsuță albă cu piciorușe arcuite, o vază cu o ramură de liliac alb. Un ventilator alb, nepus în funcțiune.

Lângă fereastră, pe un scaun alb, o *infirmieră*: douăzeci și patru de ani, bine făcută, păr blond tuns scurt, ochi al-

bașlri, ochelari în montură mare, argintie, halat alb scurt, picioare frumoase.

Infirmiera citea revista *OM*.

Lapin și-a privit pieziș pieptul. Era legat strâns într-o fașă elastică. Netedă. Sub ea se întrezărea bandajul.

Lapin și-a vârât mâna sub pătură. A atins fașa.

Infiermiera a observat. A pus revista pe pervaz. S-a ridicat. S-a apropiat de el.

— Bună ziua, Ural.

Era înaltă. Ochii albaștri îl priveau atent din spatele ochelarilor. Buzele pline îi zâmbeau.

— Eu sunt Haro – a rostit ea.

— Ce? – Lapin și-a dezlipit buzele crăpate.

— Eu sunt Haro. – S-a așezat cu grijă pe marginea patului. – Cum te simți? Nu ești amețit?

Lapin i-a privit părul. Și și-a amintit totul.

— Eu... sunt încă aici? – a întrebat cu voce răgușită.

— Ești la clinică. – Ea i-a apucat mâna. Și-a lipit degetele calde și moi de încheietura mâinii lui. A început să-i asculte pulsul.

Lapin a tras cu grijă aer în piept. A expirat. Simțea o apăsare ușoară și surdă în capul pieptului. Dar nu-l durea. Și-a înghițit saliva. S-a încruntat. Îl ustura în gât. Înghițitul îi provoca durere.

— Vrei să bei ceva?

— Puțin.

— Suc, apă?

— Oranj... adică... suc de portocale. Aveți?

— Bineînțeles.

Ea și-a întins brațul pe deasupra lui Lapin. Halatul alb a prins să foșnească. Lapin a simțit mirosul parfumului. A privit spre gulerul răsfrânt al halatului. Gât frumos, neted. O aluniță sub claviculă. Un lănțișor fin de aur.

Și-a mutat privirea spre dreapta. Acolo se afla o măsuță îngustă cu băuturi. Ea a umplut un pahar cu suc galben. A înfășurat paharul într-un șervețel. L-a apropiat de Lapin.

El s-a răsucit.

Cu mâna stângă, infirmiera l-a ajutat să se ridice în șezut. Capul lui a atins speteaza albă a patului. A luat paharul din mâna ei. A băut.

— Nu ți-e răcoare? – Ea a zâmbit. L-a privit țintă.

— Nu... Dar cât e ceasul?

— Trei. Infirmiera și-a privit ceasul îngust.

— Trebuie să sun acasă.

— Bineînțeles.

Ea a scos din buzunar un mobil.

— Bea. Suni după.

Lapin a băut cu nesaț jumătate de pahar. A expirat. Și-a lins buzele.

— Acum ești însetat.

— Așa e. Dar dumneavoastră...

— Tutuiește-mă.

— Ești... de mult aici?

— În ce sens?

— Adică, de când lucrezi aici?

— De aproape doi ani.

— Și ce ești?

— Eu? – Ea a zâmbit mai larg. – Sunt infirmieră.

— Și aici ce... ce spital e ăsta?

— E un centru de reabilitare.

— Pentru cine? Îi privea alunița.

— Pentru noi.

— Care — noi?

— Oamenii care s-au trezit.

Lapin a amuțit un timp. A terminat sucul.

— Mai vrei?

— Încă puțin... – I-a întins paharul.

Ea i l-a umplut. El a băut jumătate:

— Nu mai vreau.

Ea i-a luat paharul. L-a așezat pe măsuță. Lapin a arătat din cap spre mobil:

— Se poate?

— Da, sigur că da. – Şi i l-a întins. – Vorbeşte. Eu o să ies.

S-a ridicat. A ieşit cu pas grăbit.

Lapin a format numărul părinţilor, a tuşit. Tatăl a ridicat receptorul:

— Da.

— Eu sunt, tată.

— Unde-ai dispărut?

— Păi, sunt aici... – Şi-a atins faşa de pe piept. – Aăă...

— Ce — ăăă? S-a-ntâmplat ceva?

— Cum să... doar că..

— Iar ai dat de bucluc? Eşti cumva la pârnaie?

— Nu...

— Dar unde eşti?

— Păi, am fost aseară cu Colovastik la concert. Pe Gorbuşka. Ce mai, am rămas la el peste noapte.

— Şi nu puteai să ne sui?

— Păi, ştii... Ne-am împotmolit la el... avea mare bairam acasă...

— Iar v-aţi matolit?

— A, nu, am băut numai puţină bere.

— Nişte pierde-vară, aia sunteţi. Vezi că noi ne aşezăm la masă. Vii şi tu?

— Păi, eu... ăă, vrem să ieşim puţin la plimbare.

— Unde?

— În parc... e unul chiar aici. Vrea să-şi plimbe câinele.

— Cum vrei. Avem pui cu mujdei. Îl mâncăm tot.

— Încerc să vin.

— Vezi şi nu te-ncurca prea mult pe-acolo.

— Bine...

Lapin a închis mobilul. Şi-a atins gâtul. A dat deoparte pătura. Era în pielea goală.

— La dracu'... unde-mi sunt chiloţii? – Şi-a atins mădularul.

L-a săgetat o durere vie în capul pieptului. S-a schimonosit. Şi-a apăsat mâna pe faşă.

— Jigodia...

Infirmiera a deschis precaut ușa.

— Ai terminat?

— Da... — Și-a tras iute pătura pe el.

Ea a intrat.

— Unde-mi sunt hainele? — Lapin s-a încruntat. Și-a trecut corsetul elastic.

— Doare? — Ea s-a așezat din nou pe marginea patului.

— M-a săgetat un junghi.

— Ai o mică fisură pe stern. Trebuie să porți corsetul ăsta elastic. La efort sau dacă te răsucești brusc, poți avea dureri violente. Până se sudează la loc. E normal. Cutia toracică nu se pune în ghips.

— De ce? — a smârcâit el din nas.

— Pentru că omul trebuie să respire — a zâmbit ea.

— Și unde-mi sunt hainele? — a întrebat el din nou.

— Ți-e frig?

— Nu... pur și simplu... nu-mi place să dorm în pielea goală.

— Serios? — L-a privit franc. — Eu, din contră. Nu pot să adorm dacă am ceva pe mine. Chiar și numai lănțișorul.

— Lănțișorul?

— Îhî. Uite. — Ea și-a vârât mâna în reverul halatului, a scos la iveală un lănțișor cu o micuță cometă prinsă de el. — Întotdeauna mi-l scot noaptea.

— Interesant — a surâs Lapin. — Ești chiar așa de sensibilă?

— Omul trebuie să doarmă gol.

— De ce?

— Pentru că se naște gol și moare gol.

— Ei, de murit nu moare gol. Îmbrăcat într-un costum de haine. Și într-un sicriu.

Ea și-a adunat lănțișorul.

— Omul nu se îmbracă singur în costum. Și nici nu se întinde singur în sicriu.

Lapin nu i-a răspuns. A privit pieziș.

— Vrei să mănânci?

— Vreau... am nevoie... de hainele mele. Și să merg la toaletă.

— Ca să faci pipi?

— Îhî...

— Asta nu-i o problemă. – S-a aplecat. A scos de sub pat o ploscă albă din plastic.

— A, nu... eu nu... – Lapin a zâmbit strâmb.

— Relaxează-te. – Ea a vârât iute și expert vasul sub așternut.

Plasticul rece a atins coapsele lui Lapin. Mâna ei i-a apucat mădularul. L-a direcționat în ploscă.

— Ascultă... – A dat să-și adune genunchii la piept. – Încă nu-s paralitic.

Cu mâna liberă ea a stopat mișcarea genunchilor. I-a presat. I-a întins pe pat.

— Dar nu-i nici o problemă în privința asta – a rostit ea blând și insistent.

Lapin a început să râdă fâstâcit. A privit spre *OM*. Apoi spre liliacul din vază.

S-a scurs jumătate de minut.

— Ural? Îți vine sau nu-ți vine? – l-a dojenit ea blând.

Chipul lui Lapin a devenit serios. S-a îmbujorat ușor. Mădularul i-a tresărit. Urina a început să curgă silențios în ploscă. Infirmiera îi susținea cu pricepere mădularul.

— Așa. Vezi ce simplu. N-ai făcut niciodată pipi în ploscă?

Lapin a clătinat din cap. Urina curgea.

Infirmiera și-a întins brațul liber. A luat un șervețel de pe măsuța cu băuturi.

Lapin și-a mușcat buza și a expirat precaut.

Jetul secase. Infirmiera i-a învelit mădularul în șervețel. A scos plosca, de-acum călduță, de sub așternut. A pus-o sub pat. A început să-i șteargă mădularul.

— Te-ai născut cu ochi albaștri? – l-a întrebat ea.

— Da. – O privea pe sub sprâncene.

— Eu m-am născut cu ochi cenușii. Până la șase ani am avut ochi cenușii. Dar într-o zi tata m-a dus cu el la uzină. Ca să-mi arate o mașinărie fermecată care asambla ceasuri. Când am văzut-o, am înlemnit pur și simplu de fericire! Să fi văzut cum lucra, funcționa uluitor! Nu mai știu cât am stat acolo — o oră, două... Am venit acasă, m-am dus la culcare. Și a doua zi dimineață ochii mei erau albaștri.

Mădularul lui Lapin a început să se încordeze.

— Ai gene negre. Și sprâncene la fel – l-a analizat ea din priviri. – Ești, cu siguranță, drăgăstos.

— Drăgăstos?

— Drăgăstos. Ești?

— Eu... în general... – a înghițit în sec.

— Ai avut femei?

El a zâmbit nervos:

— Fufe. Dar tu ai avut femei?

— Nu. Eu am avut numai bărbați – a răspuns ea calm, lăsându-i penisul din mână. – Asta însă, înainte. Înainte de a mă trezi.

— Înainte?

— Da. Înainte. Acum nu mai am nevoie de bărbați. Acum am nevoie de frați.

— Cum vine asta? – Și-a adunat genunchii, ca să-și ascundă mădularul învârtoșat.

— Sexul e o boală. Mortală. Și de boala asta suferă întreaga omenire. – Ea a adunat șervețelul și l-a vârât în buzunarul halatului.

— Da? Interesant... – a surâs Lapin. – Și cu dragostea cum vine treaba? Parcă spuneai ceva pe chestia asta?

— Înțelegi tu, Ural, există o dragoste trupească. Dar este egală cu zero în comparație cu afecțiunea inimii. A unei inimi care s-a trezit. Iar tu vei începe imediat să simți asta.

Ușa s-a deschis.

A intrat o *femeie* în halat alb, ponosit: treizeci și opt de ani, statură mijlocie, plinuță, păr blond, ochi albaștri, față rotundă, neatrăgătoare, zâmbitoare, senină.

Lapin şi-a strâns la piept genunchii tremurânzi. S-a întins după pătură. Dar aceasta se adunase la picioare.

Infirmiera s-a ridicat. S-a apropiat de femeie. S-au sărutat cu multă grijă pe obraji.

— Văd că aţi făcut deja cunoştinţă. — Femeia abia intrată l-a privit cu zâmbet pe Lapin. — Acum e rândul meu.

Infirmiera a ieşit. A închis fără zgomot uşa în urma ei.

Femeia l-a privit pe Lapin.

— Bună ziua, Ural — a rostit ea.

— Bună ziua... — El şi-a întors privirea.

— Eu sunt Mer[1].

— Aşa? Al cui?

— Al nimănui, a zâmbit ea. Mer este numele meu.

Ea şi-a scos halatul. A păşit, goală, spre Lapin. I-a întins mâna dolofană.

— Ridică-te, te rog.

— De ce? — Lapin i-a privit pe sub sprâncene sânii mari, lăsaţi.

— Te rog. Nu trebuie să-ţi fie ruşine de nimic.

— Mi se rupe de dumneata. Numai că... daţi-mi hainele.

Lapin s-a ridicat. Şi-a pus mâinile în şoldurile plăpânde.

Ea a păşit spre el. L-a îmbrăţişat cu grijă şi şi-a lipit pieptul de al lui.

Lapin a izbucnit într-un râs nervos, întorcându-şi faţa de la ea.

— Ascultă, tanti, n-o să ţi-o trag.

— Nici nu-ţi propun asta — a spus ea. A încremenit locului.

Lapin a oftat cu aleanu, a privit spre tavan.

— Aveţi de gând să-mi înapoiaţi hainele?

Şi, brusc, a tresărit. Tot corpul i s-a crispat. A înlemnit.

Cei doi au amorţit. Au rămas în picioare, îmbrăţişaţi. Ochii li s-au închis.

---

1. De la *maire* — primar (fr.), transcris fonetic şi folosit ca atare în rusă.

Au stat astfel, nemișcați, patruzeci și două de minute.

Mer a tresărit, a suspinat. Și-a desfăcut brațele. Lapin s-a prăbușit neputincios din brațele ei la podea. Se contorsiona spasmodic. Își mușca buzele. Inspira aerul cu nesaț, printre ițuete. S-a ridicat în șezut. Și-a deschis ochii. A privit țintă, resemnat, piciorul patului. Avea obrajii căzuți.

Mer și-a ridicat halatul, l-a îmbrăcat. Și-a așezat palma mică și dolofană pe creștetul lui Lapin.

— Ural.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din salon.

A intrat infirmiera cu hainele lui Lapin pe brațe. S-a ghemuit alături de Lapin.

— Cum te simți?

— E-n regulă. – Și-a trecut mâna tremurândă peste față. – În general, aș vrea... asta... aș vrea...

— Te doare pieptul?

— Cum să... așa... eu... cum să...

— Îmbracă-te. – Infirmiera l-a mângâiat pe umăr.

Lapin a tras spre sine jeanșii. Sub ei era o pereche de chiloți. Noi. Nu erau ai lui.

I-a pipăit.

— Și dumneavoastră... tu...

— Ce anume? – l-a întrebat infirmiera. – Să mă întorc cu spatele?

— Dar tu... ce faci? – s-a smârcâit el.

A privit-o de parcă atunci o vedea întâia oară. Degetele îi tremurau ușor.

Infirmiera s-a ridicat. S-a apropiat de fereastră. A dat la o parte perdelele. A început să privească ramurile golașe.

Lapin s-a ridicat anevoie în picioare. Clătinându-se și poticnindu-se, și-a tras pe el chiloții. Apoi jeanșii. A luat tricoul negru. Tot nou. În locul vechii inscripții WWW.FUCK.RU avea imprimat „BASIC". Tot cu roșu.

— Asta... de ce? – Frământa între degete tricoul cel nou.

Infirmiera și-a întors privirea spre el.

— Îmbracă-l. Toate acestea sunt ale tale.

El a privit tricoul. Apoi l-a îmbrăcat. S-a întins după geacă. Pe ea erau așezate lucrurile lui. Cheile. Carnetul de student. Portmoneul. Portmoneul era mai umflat ca de obicei.

Lapin l-a luat. L-a deschis. Era ticsit cu bani. Ruble în bancnote de câte cinci sute. Și dolari.

— Asta... nu-i al meu – a privit el portmoneul

— Este al tău. – Infirmiera s-a întors. S-a apropiat de el.

— Eu am avut... șaptezeci de ruble. Șaptezeci... și cinci.

— Sunt banii tăi.

— Nu-s ai mei... – A privit portmoneul. Și-a atins pieptul.

Ea l-a apucat de umeri:

— Uite ce e, Ural. Tu încă nu înțelegi ce s-a petrecut cu tine. Aș spune chiar că nu înțelegi deloc. Azi-noapte te-ai trezit. Dar încă nu te-ai desprins de somn. De-acum, viața ta se va desfășura cu totul altfel. Noi te vom ajuta.

— Care — noi?

— Oamenii. Care s-au trezit.

— Și... ce?

— Nimic.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Tot ceea ce li se întâmplă celor care s-au trezit.

Ochii de-acum sticloși ai lui Lapin i-au privit chipul frumos.

— Ce anume — tot?

— Ural – degetele ei i-au strâns umerii costelivi – ai răbdare. Abia te-ai ridicat dintr-un pat. În care ai dormit vreme de douăzeci de ani. Nu ai făcut încă nici primul pas. Așa că pune-ți portmoneul în buzunar și urmează-mă.

Ea a deschis ușa. A ieșit în coridor.

Lapin și-a îmbrăcat geaca, și-a vârât portmoneul în buzunarul interior. Cheile și carnetul de student — în cele laterale. A ieșit pe coridor.

Infirmiera mergea cu pas grăbit. El a urmat-o. Cu precauție. Și-a atins corsetul elastic de pe piept.

Lângă camera de gardă îi așteptau doctorul și Mer. Ea era îmbrăcată într-un palton mov-închis, cu nasturi mari.

Stătea în picioare, cu mâinile vârâte în buzunare. L-a privit pe Lapin cu aceeași căldură și afecțiune. I-a zâmbit.

— Așadar, tinere, avem o mică fisură a sternului – a început doctorul.

— Mi s-a spus deja – a mormăit Lapin, fără a-și dezlipi privirea de pe Mer.

— Repetiția este mama învățăturii, a continuat impasibil doctorul. Nu scoți corsetul zece zile. Nu ridici plăci de beton. Nu stabilești recorduri mondiale. Nu faci amor cu uriași. Pe-astea însă – i-a întins două cutiuțe cu medicamente – le dai pe gât. De două ori pe zi. Și dacă te doare, iei cu pentalgin. Sau cu șapte pahare de votcă. Clar?

— Poftim? – Lapin și-a trecut de la Mer către doctor privirea grea a ochilor.

— Am glumit, la-le. – În palma doctorului erau cele două cutiuțe.

Lapin le-a privit cu atenție. Le-a luat. Și le-a vârât în buzunare.

— Tânărul nu înțelege de glumă – le-a explicat doctorul, cu un zâmbet, femeilor.

— Înțelege totul perfect. Mulțumesc. – Mer și-a apăsat obrazul de cel al doctorului.

— Fii fericit, Ural – a rostit cu voce puternică infirmiera.

Lapin s-a răsucit brusc spre ea. A privit-o țintă: frumoasă, bine făcută, privire caldă. Ochelari cu rame mari. Buze cărnoase.

Mer le-a făcut un semn din cap. A ieșit pe ușa turnantă. În stradă. Vremea era mohorâtă. Geruia. Copaci umezi, golași. Petice de zăpadă. Iarbă cenușie.

Lapin a ieșit în urma ei. A coborât precaut treptele.

Mer s-a apropiat de un Mercedes mare, albastru. A deschis portiera din spate. S-a întors spre Lapin:

— Poftește, Ural.

Lapin s-a strecurat înăuntru. S-a așezat pe banchetă moale. Piele albastră. Muzică în surdină. Mireasmă plăcută de santal. Ceafa șpelbă a șoferului.

Mer s-a așezat în față.

— Faceți cunoștință. Frop. El este Ural.

Șoferul s-a întors spre el: cincizeci și doi de ani, față rotundă, blajină, ochi mici de un albastru tulbure, mâini puhave, costum albastru, în ton cu nuanța mașinii.

— Frop – i-a zâmbit el lui Lapin.

— Iura... adică... Ural – a zâmbit strâmb Lapin. Și, brusc, a izbucnit în râs.

Șoferul s-a răsucit la loc. A apucat volanul. Mașina a demarat lin. Au ieșit în Splaiul Lujneţkaia.

Lapin continua să râdă. Și-a atins pieptul cu mâna.

— Unde locuiești? – l-a întrebat Mer.

— În Medvedkovo. – Lapin și-a lins cu greutate buzele.

— În Medvedkovo? Te ducem acasă. Pe ce stradă?

— Lângă stația de metrou... acolo. O să vă arăt... Lângă metrou. O să cobor.

— Bine. Dar mai întâi o să mergem până-ntr-un loc. Acolo vei face cunoștință cu trei frați. Tineri de vârsta ta. Îți vor spune câteva cuvinte, atâta tot. Și, în general, te vor ajuta. Acum ai nevoie de ajutor.

— Și... unde vine asta?

— În centru. Pe Bulevardul Țvetnoi. Ne ia maximum jumătate de oră. Apoi te ducem acasă.

Lapin a privit pe fereastră.

— Important acum pentru tine este să încerci să nu te miri de nimic – a început să vorbească Mer. – Nu te speria. Nu suntem o sectă totalitară. Suntem pur și simplu oameni liberi.

— Liberi? – a mormăit Lapin.

— Liberi.

— De ce?

— Pentru că ne-am trezit. Iar cel care s-a trezit este liber.

Lapin i-a privit urechea.

— M-a durut.

— Ieri?

— Da.

— Este firesc.

— De ce?

Mer s-a răsucit către el:

— Pentru că te-ai născut din nou. Iar naşterea înseamnă întotdeauna durere. Şi pentru cea care naşte, şi pentru cel care se naşte. Când mama ta te-a expulzat din vaginul însângerat, învineţit, oare nu te-a durut? Ce-ai făcut atunci? Ai început să plângi.

Lapin i-a privit ochii albaştri, apăsaţi de pleoapele uşor umflate. Pupilele erau mărginite de o abia sesizabilă irizare galben-verzuie.

— Aşadar, ieri m-am născut din nou?

— Da. Noi spunem: te-ai trezit.

Lapin i-a privit părul blond, scurt, tuns cu grijă. Vârfurile părului tresăltau uşor. În cadenţa maşinii.

— M-am trezit?

— Da.

— Şi... cine doarme?

— Nouăzeci şi nouă la sută din omenire.

— De ce?

— Este greu de explicat în două cuvinte.

— Şi cine... nu doarme?

— Tu, eu, Frop, Haro. Fraţi care te-au trezit ieri.

Au intrat pe Sadovoe Kolţo. În faţa lor se întindea un mare ambuteiaj.

— Ca să vezi – a oftat şoferul. – Curând o să circulăm prin centru numai pe jos.

Paralel cu Mercedes-ul rula o Lada murdară. La volan, un puşti gras. Mânca un cheeseburger. Hârtia de ambalaj îi acoperea nasul turtit.

— Şi cel... care a rămas acolo? – a întrebat Lapin.

— Unde?

— Păi... ieri... el ce-a făcut? Şi el s-a trezit?

— Nu. El a murit.

— De ce?

— Pentru că era gol. Ca o coajă de nucă.

— Cum adică... el nu era om?

— Ba era om. Dar era gol. Adormit.

— Şi eu nu sunt gol?

— Tu nu eşti gol. – Mer a scos din geantă un pachețel cu gume de mestecat. L-a destăcut. A scos pentru sine o lamă. A întins pachetul şoferului. Acela a refuzat printr-un gest al capului. I l-a întins lui Lapin.

El a scos o lamă cu un gest automat. A despachetat-o. A privit lama rozalie. Şi-a atins cu ea buza de jos.

— Eu... ăăă...

— Ce e, l'ral?

— Eu... o să cobor.

— Cum vrei. – Mer i-a făcut semn şoferului.

Mercedes-ul a frânat brusc. Lapin a căscat nervos. A găsit pe pipăite mânerul neted şi răcoros al portierei. L-a tras spre el. A deschis anevoie portiera. A ieşit. A pornit-o printre maşini.

Şoferul şi Mer au privit lung în urma lui.

— De ce fug toţi? – a întrebat şoferul. – Şi eu am fugit.

— Este o reacţie firească. – Mer a reînceput să-şi mestece guma. – Credeam că o să-l tenteze să facă asta chiar mai curând.

— Răbdător, băiatul... Acum, încotro?

— La Jaro.

— La birou?

— Da. – Şi-a aruncat privirea spre bancheta din spate.

Lama roz-mat a gumei, îndoită, rămăsese acolo. Pe pielea albastră, netedă.

Şvaiţer

Lapin a luat-o la pas. Apoi la fugă. Cu greu. Ridicându-şi anevoie picioarele. S-a schimonosit de durere. Şi-a strâns mâna la piept. A traversat strada.

Brusc.

Durere.

Sternul.

Ca un şoc electric.

A scăpat un ţipăt. Durerea s-a insinuat în coate. În coaste. În tâmple. A început să geamă. S-a lăsat în genunchi.

— Javra...

S-a oprit un bărbat bine îmbrăcat.

— Care-i problema?

— Javra... – a repetat Lapin.

— Viaţa? Just.

Lapin s-a ridicat cu greu. A pornit şontâcând spre Patriarşie Prudî. Aici, nu mai era de mult zăpadă. Trotuar uned lângă iaz. Mâzga oraşului în prag de primăvară.

A răzbit până pe Bolşaia Bronnaia. A ieşit în bulevard. S-a aşezat pe o bancă. S-a rezemat de speteaza jilavă, tare.

— Fir-ar... mă-sa... Futu-i...

S-a apropiat o bătrânică răpănoasă. S-a uitat într-o pubelă. A plecat mai departe.

Lapin şi-a scos portmoneul. A scos din el dolarii. I-a numărat: nouă sute.

A numărat rublele: patru mii cinci sute. Plus cele şaptezeci ale lui, de dinainte. Şi o monedă de cinci.

A privit în jur. Oamenii mergeau. Şi grăbit. Şi fără grabă. Un băiat şi o fată beau bere în mers.

— E o idee... – Lapin a extras o banenotă de cinci sute de ruble, şi-a pus portmoneul la loc.

S-a ridicat precaut. Dar durerea dispăruse.

A ajuns la un chioşc. Şi-a cumpărat o sticlă de Baltica. A cerut să-i fie deschisă. A băut jumătate din ea pe nerăsuflate. Şi-a tras sufletul. Şi-a şters lacrimile care-l podidiseră. A pornit spre metrou. Piaţa Puşkin era aglomerată. Şi-a terminat berea. A aşezat cu grijă sticla goală pe parapetul de marmură. A început să coboare treptele. S-a oprit. Şi-a spus: „Păi, paraii?"

S-a întors. A ieşit pe Tverskaia. Şi-a înălţat un braţ. Au oprit imediat două maşini. Una roşie, murdară. Şi una verde. Mai curăţică.

— În Certanovo – i-a spus Lapin șoferului din mașina roșie, murdară.

— Și mai ce?

— Mai ce — ce?

— Ce, ce! O sută cincizeci!

Lapin a încuviințat din cap. S-a așezat lângă șofer.

— Unde-n Certanovo?

— Pasajul Sumskoi.

Șoferul a mișcat posac din mustăți. A dat drumul la muzică. Proastă. Dar stridentă.

După o oră de mers domol, mașina s-a apropiat de cladirea cu șase etaje în care locuia Lapin. El a plătit. A coborât din mașină. A urcat la etajul patru. A deschis ușa cu cheia. A pătruns în vestibulul tiesit. În apartament mirosea a pisică și a ceapă prăjită.

— A-a-a... Cristos se arată norodului. – Tatăl l-a privit din bucătărie, mustrător.

— Era și timpul! – Mama i-a aruncat o privire. – Începuserăm deja să sperăm că te-ai mutat la Golovastik.

— Salut – a mormăit Lapin. Și-a scos geaca. Și-a atins bandajul: se observă cumva prin tricou? S-a privit în oglinda ovală: se observă. A intrat în camera lui.

— Noi am mâncat deja tot, nu te grăbi! – i-a strigat mama. Ea și tatăl au izbucnit în râs.

Lapin a împins cu piciorul ușa cu inscripția: „FUCK OFF FOREVER!" În cameră era semiîntuneric: rafturile cu cărți, măsuța cu computerul, colțul muzical, un munte de CD-uri. Postere pe pereți: *Matrix*, Lara Croft în pielea goală, cu două pistoale în mâini, Marilyn Manson în poziție de Cristos putrezind pe cruce, patul nefăcut. Motanul siamez Nero torcea pe pernă.

Trei cămăși atârnau pe speteaza scaunului. Lapin a luat-o pe cea neagră. Și-a pus-o peste tricou. S-a lungit cu precauție pe pat. A căscat cu un țipăt:

— La... draaaa... cuuuu!

Nero s-a ridicat cu lehamite. S-a apropiat de el. Lapin i-a suflat în ureche. Nero s-a ferit. A sărit pe covorul vechi. Şi a ieşit din cameră.

Lapin a privit buzele pline ale Larei Croft. Şi-a amintit de infirmieră.

— Har... Hara? Lara. Klara.

A zâmbit. A clătinat din cap. A expirat cu putere aerul printre dinţii neregulaţi.

Prin uşa întredeschisă şi-a aruncat privirea în cameră *mama*: patruzeci şi trei de ani, durdulie, păr castaniu, faţă tânără, pantaloni gri din piele de elan, pulover pe gât, alb cu negru, ţigară.

— Ce-i cu tine, chiar eşti sătul?

— Până-n gât. – Lapin şi-a încheiat cămaşa.

— V-aţi distrat ieri?

— Îhî...

— Ţi-era greu să suni?

— Îhî-î-î. – Lapin a dat cu seriozitate din cap.

— Derbedeule. – Mama a ieşit.

Lapin zăcea. A privit în tavan. S-a tras de catarama de oţel a curelei..

— N-o să-ncălzesc mâncarea de două ori! – a strigat mama din bucătărie.

— Mi se rupe... – a dat el din mână a lehamite. Apoi s-a săltat puţin. S-a crispat. S-a desprins anevoie de pat. S-a ridicat. S-a dus la bucătărie. Acolo mama spăla vasele.

Pe masă era aşezată o farfurie cu o bucată de friptură de pasăre şi cartofi prăjiţi. Tot acolo era un castronaş cu varză acră. Şi o farfurie cu castraveciori muraţi.

Lapin a mâncat repede carnea de pasăre. Cartofii nu i-a mâncat pe toţi. A băut apă.

A trecut în living. A ridicat receptorul. A format un număr:

— Kela, salut. Irka Lapin sunt. Poţi să mi-l dai pe Ghenka? Ghen. Eu sunt. Ascultă... eu... aş avea o... ăăă... o vorbă

cu tine. A, nu, nimic... Să ne sfătuim, atâta tot. Nu, n-are nici o legătură... Îți spun... acolo. E altceva. Acum? Sigur. Ihî.

A așezat receptorul la loc. A intrat în vestibul. A început să-și îmbrace geaca. Și mai să țipe de durere:

— Oh, la dr-a-a-acu...

— Ce faci, iar pleci? – Mama zdrăngănea vasele.

— Trec pe la Chenka, vin repede..

— Cumperi și pâine?

— Da.

— Să-ți dau bani?

— Am.

— Chiar nu i-ați băut pe toți?

— Nu i-am băut pe toți.

Lapin a ieșit din apartament. A trântit ușa. A pornit spre lift. S-a oprit. S-a întors. A coborât treptele până la etajul al treilea. S-a oprit pe odihna scării. S-a lăsat pe vine. A izbucnit în plâns. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. La început a plâns pe muteste. Scuturându-și umerii. Cu palmele lipite strâns de față. Apoi a început să schelălăie. A izbucnit în hohote zgârcite de plâns. Pe gură. Și pe nas. Apoi a început să plângă în gura mare. A hohotit îndelung.

S-a liniștit cu greu, s-a scotocit prin buzunarele de la geacă. Nu avea batistă. Și-a suflat sonor nasul pe giesia ciobită, galben-cafenie. Și-a șters mâna de perete, lângă inscripția „VITEK MÂNCĂTORUL DIN CUR".

A izbucnit în râs. Și-a șters lacrimile:

— Mer, mer, mer... mer, mer, mer...

A izbucnit iarăși în hohote de plâns. A râcâit cu degetul peretele albastru. Și-a atins pieptul.

Treptat, s-a liniștit.

S-a ridicat în picioare. A coborât la parter. A ieșit în stradă. A trecut pe lângă trei clădiri. În cea de-a patra a intrat. A urcat la primul etaj. A sunat la apartamentul 17.

Ușa verde de oțel s-a deschis aproape în aceeași secundă.

În prag — *Kela*: douăzeci și opt de ani, statură mijlocie, vânjos, musculos, față turtită, mustăți roșcovane, cap mic, ras.

— Salut. – Kela s-a întors. A intrat.

Lapin l-a urmat în vestibulul apartamentului de două camere: patru roți, ambalaj de aparatură radio, un cuier cu haine, schiuri cu clăpari atașați.

Din camera lui Kela răzbătea muzica dată la maximum. Lapin a intrat în camera lui Ghena: cutii cu casete video, un pat, un bufet, fotografii.

Ghena era așezat la calculator: douăzeci și unu de ani, ciufulit, semăna cu Kela, dar ceva mai plinuț.

— Salut. – Lapin a venit în spatele lui.

— *Hi*... – i-a răspuns Ghena fără să se întoarcă. – Unde-ai dispărut?

— Peste tot.

— Da' ce, te-ai dizolvat?

— Îhî.

— Fii atent, am accesat ieri un site super. Ia uite...

A tastat www.stalin.ru. A apărut o imagine palidă înfățișându-l pe Stalin. Sub ea, un text: ADUNĂ UN BUCHET DE FLORI DIN PIATRĂ PENTRU TOVARĂȘUL STALIN!

Sub text erau desenate șapte flori din piatră. Ghena a pus cursorul pe una dintre ele. A apăsat pe mouse. A apărut o nouă imagine: o vacă cu chipul lui Stalin tatuat pe ea, păscând pe o pajiște cu flori din piatră. Deasupra ei iradia textul: TOTUL PENTRU LUPTA ÎMPOTRIVA INCONȘTIENTULUI!

— Super, ce zici? – Ghena l-a împuns în șold cu cotul lui plinuț, a pus cursorul pe una de flori, a apăsat pe mouse.

A apărut o nouă imagine: doi Stalini arătau amenințător unul spre celălalt. Deasupra, un alt text: AI OM, AI PROBLEME, N-AI OM, N-AI PROBLEME!

— Uite ce se distrează gagiii! – a rânjit Ghena.

— Ascultă, Ghen. Știi ceva despre niște secte secrete?

— Care secte? Aum Shinrikyo?

— A, nu... din astea, nu... din altele... un fel de ordine.

— Masoni, sau ce?

— Așa ceva. Poți găsi un site de-asta?

— Poți găsi orice. Dar ce treabă ai tu cu masonii?

— Am eu ăia de la noi.

— Cu ăștia... Kela-i la curent. Că numai de masoni îmi turuie toată ziua.

— Kela... – Lapin și-a atins pieptul. – Păi lui parcă i se pusese pata pe negri. Și pe evrei.

— Păi, da. Știe tot felul de chestii pe tema asta. Dar la ce-ți trebuie?

— M-au atacat niște invertiți. Ceva frăție, dracu' să-i pieptene. Cică-s oameni care s-au trezit.

— Care s-au trezit?

— Îhî.

— Și ce vor? – Ghena acționa rapid mouse ul, cu ochii în monitor.

— N-am prea înțeles.

— Atunci, dă-i în ma-sa... ha, ia uite! Super, a? Le merge mintea ălora cu Stahnul lor!

— Trebuie să mă sfătuiesc cu cineva. Cu cineva care știe ce hram poartă tipii.

— Păi, du-te și întreabă-l pe Kela. El știe tot.

Lapin a intrat în camera lui Kela: un stelaj de lemn cu cărți, un colț muzical cuprinzător, cu difuzoare mari, un televizor micuț, portretele lui Alfred Rosenberg, Piotr Stolîpin, un afiș al RNE[1]: „Pentru o nouă ordine rusă!", trei perechi de *nun-chattus*-uri, o pereche de bocanci cu șireturi, cu talpă groasă, o halteră de șaizeci de kilograme, gantere de câte trei și douăsprezece kilograme, bâte de baseball, o somieră, o blană de urs brun pe podea.

Kela ședea pe somieră, bea bere și asculta Helloween.

Lapin s-a așezat alături de el. A așteptat. Până s-a terminat melodia.

— Kel, am o problemă.

---

1. Russkoe Nationalnoe Edinstvo — (Partidul) Unitatea Națională Rusă (rus.).

— Zi-i.

— O nu știu ce sectă... sau ordin... m-a atacat așa, nitam-nisam.

— În ce fel?

— Păi, așa, o țin una și bună, te regulează la cap, în genul: noi suntem oameni care s-au trezit. Suntem frați. Și toți în jurul nostru dorm. Promit lovele. Parcă aduc a masoni.

Kela a oprit muzica. A pus telecomanda pe podea.

— Ține minte o dată pentru totdeauna. Masoni ca atare nu există. Există numai iudeo-masoni. De B'nai B'rith ai auzit?

— Asta ce-i?

— Loja iudeo-masonică oficială din Moscova.

— Kel, pricepi tu, ăștia care... în sfârșit... care au venit la mine nu erau evrei. Erau blonzi, ca mine. Aveau chiar ochi albaștri. Da! la stai... – și-a amintit el. – Abia acum realizez! Toți aveau ochi albaștri!

— Asta n-are importanță. Toate lojile masonice sunt controlate de oligarhia jidovească.

— Spuneau ceva, cum că toți oamenii dorm, zac într-un fel de letargie și că trebuie să se trezească, să se nască, nu știu cum, din nou, și de fapt totul a-neeput pe stradă, treceau pe lângă psihodrom și m-au rugat să...

Kela l-a întrerupt:

— De trei sute de ani încoace, masonii sunt fie jidani, fie aserviți jidanilor. Pe vremuri, sula mea, jidanii-i manevrau pe masoni ca pe niște marionete, acum îi manevrează pe politicieni. Și politicienii-s toți niște curve. Îi știe toată lumea de cai breji. Cât despre ai noștri... – Kela și-a împletit degetele vânjoase, și le-a trosnit. – Toți au tatuate pe chelie ciuca și cifra 666.

Lapin a oftat nerăbdător:

— Kel, dar eu...

— Uite, ascult-aici, în sula mea... – Kela și-a întins brațul musculos, a luat o carte de pe etajeră. A deschis-o la un semn:

— Franz Liszt. Mare compozitor. Scrie despre jidani: „Va veni clipa când toate naţiunile creştine în sânul cărora trăiesc evrei îşi vor pune problema dacă aceştia trebuie suportaţi în continuare sau dacă trebuie deportaţi. Prin importanţa sa, această problemă este la fel de serioasă precum opţiunea între viaţă şi moarte, sănătate şi boală, pace socială şi veşnică agitaţie". Ţi-e clar?

A sunat la uşă.

— Ghenka, deschide! – a strigat Kela.

— Cine dracu'... – Ghena şi-a târşit furios picioarele. A deschis.

În camera lui Kela a intrat un *flăcău* zdravăn: douăzeci şi trei de ani, ras în cap, umeri largi, geacă şi pantaloni de piele, mâini mari, pe dosul unei palme avea tatuat „PENTRU VDV[1]!".

— Oho! Salut, moşu'. – Kela s-a ridicat de pe somieră.

— Salut, Kel.

Şi-au luat avânt, şi-au plesnit cu putere una de alta palmele mâinii drepte.

— Păi, se-aude că la voi cam ruginesc fiarele! – a zâmbit flăcăul, dezvelindu-şi dantura zdravănă.

— Ruginesc, în sula mea. Uite-acolo. – Kela a arătat din cap spre halteră.

— Aha. – Puştiul s-a apropiat de ea, a apucat-o, a săltat-o. – Priceput...

— Numai că, Vitek, două săptămâni — maximum.

— Nici o problemă. – Puştiul a apucat haltera cu mâna dreaptă. A privit spre Lapin. Spre bere. – Ce, o luaţi pe ulei?

— A, nu. – Kela s-a prăbuşit pe somieră. – Stăteam la o gargară cu tineretul.

— Bună gargară. – Puştiul a dat din cap în semn de salut şi a ieşit cu haltera.

— Dar de Alianţa Satanei cu Anticristul ai auzit? – I-a întrebat Kela pe Lapin.

---

1. Vozdušno-desantnîie voiska — Trupele de desant aerian (rus.).

— Ce-i asta?

— Dar de B'ne Moishe?

— Nu.

Kela a oftat:

— Să fiu al dracu' dacă prieep pe ce sula mea de lume trăiți.

— Pe-a computerelor. – Ghena a aruncat o privire în cameră.

— Pe-a computerelor, în sula mea – a dat Kela din cap. – Dar știi tu cine și unde a inventat Internetul? Și de ce l-a inventat?

— Mi-ai zis de-o sută de ori. – Ghena s-a scărpinat pe obraz. – Păi cum... toate-n lumea asta le-au născocit evreii și chinezii.

— Dar ai citit *Numele meu este Legiune*? – Kela și-a întors privirea spre Lapin.

A sunat din nou la ușă.

— Deschide. – Kela i-a făcut semn lui Ghena.

A intrat din nou flăcăul în costum de piele. Cu haltera-n mână.

— Ascultă, Kel, am uitat. Vovan ne-a chemat vineri la el. Să ne zbânțuim nițel. Vii?

— Bine, vin.

— Trec pe-aici atunci.

— Bine, treci. Auzi aici, Vitek, ăștia n-au citit *Numele meu este Legiune*. Și nu fac sport nici de-ai dracu'.

— Fiecare cu-aia a mă-sii! – Flăcăul și-a rânjit dinții. I-a întins haltera lui Ghena: – Ia ține-o-aici, tinere.

— Ce-ți veni! – Ghena a izbucnit în râs. – Am piatră la rinichi.

— Ei na, pe bune?

— Pe bune – a răspuns Kela în locul lui Ghena. – Pe sula mea, Vit! Țângău de douăj' de ani cu piatră la rinichi!

— Da-a-a-a... – Flăcăul s-a rezemat de tocul ușii, ținând în continuare haltera. – Să mor dac-am mai auzit așa ceva. Așa tânăr. Auzi, piatră. Am avut unul de-ăsta. Un sergent de

la noi din batalion l-a vindecat pe-un majur. Ala nu putea să doarmă-n frig.

— De ce?

— Cavea piatră la rinichi, de-aia. L-a îmbuibat cu bere. Patru litri a băgat în el. După asta s-au dus, cică, la pisoar. Majurul era plin până-n gât. Și unde mi ți l-a păhi ăsta o dată drept peste rinichi — trosc! Ăla — o-o-o-o, 'tu-i gâții mă-sii! S-a pișat cu sânge. Și i-a curs tot nisipul din rinichi. Ca să vezi. Medicină de campanie.

Flăcăul s-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

A sunat telefonul. Kela a ridicat receptorul:

— Da. Salut, moșu'. Aha. E-n regulă, ce-ți veni? Treaba-i O.K., ce sula mea! Mâine mă duc s-o iau. Mie-mi spui! Mergeam azi pe stradă, ce-mi ziceam — chiar o să-mi mut fundul din jegul ala de Volvo într-o mașină de mașină? Aha... da... țanca. Aha!

— Ce, vă luați mașină nouă? – a întrebat Lapin.

— Nu-i nouă. Un Golf din '93. – Ghena a căscat.

— Ați dat de bani?

— Babacii s-au scuturat de vreo două miute.

— Marfă.

— Hai să ne mendrelim un pic pe chat. Că au dat acolo năvală niște filmozauri.

— Păi, eu voiam să-l mai frec la cap pe Kela.

— Ăsta-i curat Voronin. Pentru multă vreme de-aici înainte. Hai să ne prostim și noi!

— Hai...

S-au întors în camera lui Ghena. S-au așezat la calculator. Ghena a intrat rapid pe chat sub numele *KillaBee:/)*

Zhus/:

Și eu mi-am cumpărat filmul lui Argento *Fantoma de la operă*. Pentru Julian Sands, pe care de regulă nu l-am văzut în filme de căcat. După mine, e actorul cel mai trăsnet, după Mickey Rourke. E un film super-bestial!!!!/-

De Scriptor/:
Și *Ceata* e rupere.

Natașa/:
Julian Sands al tău e un jeg. A jucat bine numai în *Armagedon-2*, în *Fantoma de la operă* e total handicapat.

KillaBee/:
Sunteți toți niște sugaci de pizde slabi de foale. Iar Julian Sands e nepotul lui Fili Kirkorov:)

Bătrân ca Mamutul/:
Putrefacto! Vezi un' te-a dus dhtvz?

KillaBee/:
În pizda mamutei, Flocosule. Ce vă tot masturbați cu Sands, când există Ciulpan Hamîtov și Keanu Reevvves!!!! Bă băieți, i-am iubit și îi iubesc!

De Scriptor/:
Pisălogismul nu se vindecă:/ (Dar poate fi utilizat în scopuri pașnice.)

Sobolul/:
Găurica asta udă iar o să spurce tot.

KillaBee/:
Musai, mă băieți:/-

Zhus/:
Propunere: pălește-i o futere-n chiar trimiterea ei.

Bătrân ca Mamutul/:
Hei, KilkaBee, pune-ți dop la fleancă o minută. Am accesat de curând www.clas.ru. Pe site-ul ăsta poți să comanzi filme rare pentru acasă. L-am luat pe iubitul meu Kronenberg:)))

Sobolul:
Ați văzut careva *Demonii* lui Argento?

Vinol:
Demonii nu l-a făcut Argento. Ori G. Romero, ori Lucio Fulci. Ieri pe RenTV au sucit pe toate părțile *Fenomenul* făcut de avortonul tău de Argento — fiasco total. Cu heavy-metal pe sound-track.

KillaBeel:
O-ho-ho! Uite cine-a intrat! Ce dulce-a prins să cânte privighețoiul *vinovat*! Încă mai ai cioc? *I'm always ready, mother-fucker!!!!:/)*

Vinol:
KillaBee, dacă vrei să ți-o tragă careva până-ți înverunește clitorisul, atunci.../!!!

— Ghen, eu mă duc acasă. – Lapin s-a ridicat. Și-a frictionat pieptul.

— Dar ce-i cu tine, Lap? Hai, scrie și tu ceva. Ei hai, nu te prosti!

— A, nu, eu... n-am chef. Voiam să stau de-o parolă cu Kela, dar el o ține una și bună cu jidanii lui.

— Dracu' te-a pus să-l atâți? Să fi vorbit și tu despre altceva. Masonii și iar masonii. Acum numai cu ăștia o să-mi fute creieții. În general, când vorbesc cu el, eu n-aduc vorba de chestii de-astea naționaliste. Sunt sătul până-n gât.

Lapin a dat din mână. S-a ridicat.

— Ghen.

— Ce-i? Ghena tastă în continuare.

— Hai să mergem la un bar.

— La care? – Ghena s-a întors mirat spre el.

— La oricare. Am... am asta... am bani gârlă.

— De unde?

— De la o cămilă.

A intrat Kela cu o nouă sticlă de bere în mână.

— Uite ce e, Ghenk. Îți spun pentru ultima oară-n sula mea: dacă-ți vine iar chef să tragi porcării pe nas, te mut îndărăt la babaci. Și-acolo, sula mea, n-ai decât să prizezi în buda.

— De-o sută de ani n-am tras pe nas, ce-ți veni?

— Dar alaltăieri? Când am dus cu mașina gagicile alea. Au venit aici labagiii ăia ai tăi. Sau nu-i așa?

— Ce tot spui? Kel? Am ascultat un VV nou.

— Ia nu-l tromboni tu pe frate-tău mai mare. Dobitocilor. Ați ascultat pe sula mea. – A tras o înghițitură din sticlă. – Știi tu cum arătau creierii cecenilor beliți? Ca un șvaițer. Plini de găuri. Uite-așa. Și știi de ce? De-atâta prostie. Clar?

— Mi-ai mai spus asta. – Ghena și-a vârât în gură o gumă de mestecat. – Kel, dar de la bere tinichii prind grăsime.

— Mai meditează-n sula mea. Eu te-am prevenit. Pentru ultima oară.

Kela a ieșit.

— Of, dracu' s-o ia de treabă... – a oftat Ghena. – M-am săturat până-n gât de toate astea. Băga-mi-aș... Ce-or fi toți așa duși cu pluta? Vitek, Șpala, Bomber — ăștia-s toți niște secături, au câte două circumvoluțiuni pe creier, e de-nțeles că nu-i duce mintea. Dar Kela e deștept. A citit mai multe cărți decât ei toți la un loc. E, vorba aia, corp sănătos, minte sănătoasă, ce dracu'. Și-n fiecare dimineață, băga-mi-aș, îmi vâră-n pat ganterele astea-mpuțite! Îți dai seama? Dorm, dracu' să mă ia, și el îmi vâră sub cur ganterele alea! Casă de nebuni...

Lapin a privit monitorul. S-a ridicat:

— Am plecat.

— Ce-ți veni?

— Mai am niște treabă...

— Lap, da' ce-i cu tine azi?

— Ce-i?

— Păi, arăți așa... parc-ai fi bătut.

Lapin l-a privit și a izbucnit în râs. Din cauza accesului isteric de râs s-a îndoit de șale.

— Ce-ai pățit? – a făcut Ghena nedumerit.

Lapin râdea în hohote. Ghena îl privea.

Lapin s-a liniștit cu greu. Și-a șters lacrimile care-l podidiseră. A tras adânc aer în piept.

— Gata... am plecat.

— Și barul?

— Care bar?

— Păi, nu mă invitaseși la bar?

— Am glumit.

— Ce glume glumețe mai faceți și voi.

Lapin a ieșit.

Se întunecase. Și se lăsase un pui de ger. Baltoacele trosneau sub tălpi.

Lapin a ajuns la intrarea în imobilul său. A intrat. A chemat liftul. S-a uitat pe perete. Pe perete se întindeau știutele graffiti. Două dintre ele — ACID ORTHODOX și RUINĂ — 97 erau opera lui Lapin. A observat o nouă inscripție: URAL, NU-ȚI FIE TEAMĂ SĂ TE TREZEȘTI.

FloMaster negru. Scris îngrijit.

Diar

8.07

Șoseaua Kiev, Kilometrul 12

Volgă albă. A virat spre un drum forestier. A rulat trei sute de metri. A virat din nou. A oprit într-o poiană.

Crâng de mesteceni. Petice de zăpadă. Soare matinal.

Din mașină au ieșit doi inși.

Botvin: treizeci și nouă de ani, solid, blond, ochi albaștri, expresie blajină, geacă sport de un albastru verzui, pantaloni albastru-verzui cu vipușcă albă, adidași negri.

Neilands: douăzeci și cinci de ani, înalt, uscățiv, blond, expresie ferm-severă, ochi albaștri, trăsături ascuțite, impermeabil cafeniu.

Au deschis portbagajul. Înăuntru zăcea *Nikolaeva*: douăzeci și doi de ani, blondă, machiată, ochi albaștri, scurtă din blană de vulpe, cizme înalte din piele neagră de antilopă, gura lipită cu bandă adezivă albă, căluțe.

Au scos-o pe Nikolaeva din portbagaj. Se împletucea pe picioare. Urla înfundat.

Neilands a scos un cuțit. A tăiat scurta de blană pe spinare. Și de-a lungul mânecilor. Blana a căzut la pământ. Sub blană purta o rochie roșie. Neilands i-a tăiat-o. I-a tăiat sutienul.

Sâni potrivit de mari. Sfârcuri micute.

Au dus-o la un mesteacăn. Au început să o lege de el.

Nikolaeva s-a pornit să urle din rărunchi. Se zbătea în brațele lor. Gâtul și fața i s-au congestionat.

— Nu prea strâns. Să poată respira în voie. – Botvin i-a lipit de mesteacăn umerii care-i tresăltau.

— N-o leg strâns. – Neilands lucra concentrat.

Au isprăvit. Botvin a scos din mașină o lădiță-congelator lunguiață, albă. A deschis-o. Înăuntru se afla un ciocan din gheață: cap solid, modelat cu grijă, coadă de lemn, curelușe din piele tăbăcită.

Neilands a scos din buzunar o monedă de o rublă:

— Pajură.

— Cap. – Botvin a verificat ciocanul.

Neilands a aruncat banul. A căzut. Cu muchia în zăpadă.

— Ca să vezi, fetițo, ce-nseamnă ziua femeii! – Botvin a izbucnit în râs. – Ce facem, mai dăm o dată?

— Lasă. – Neilands a fluturat din mână. – Începe tu.

Botvin a venit în fața Nikolaevei.

— Deci, uite care-i treaba, fetițo. Nu suntem tâlhari, nu suntem sadici. Nici măcar violatori. Relaxează-te și nu-ți fie teamă de nimic.

Nikolaeva se tânguia. Din ochi îi curgeau lacrimi. Împreună cu rimelul de pe gene.

Botvin şi-a luat avânt:

— Vor-beşte!

Ciocanul a lovit sternul.

Nikolaeva a urlat din rărunchi.

— Nu aşa, fetiţo. – Botvin a clătinat din cap.

Şi-a luat avânt. Soarele a aprins scântei în capătul ciocanului.

— Vor-beşte!

Lovitură. Zgâlţâitul convulsiv al trupului pe jumătate dezgolit.

Botvin şi Neilands şi-au ciulit urechile.

Umerii şi capul Nikolaevei dârdâiau mărunt. Ienea precipitat.

— Aiurea – s-a posomorât Neilands.

— În toate stă vrerea Luminii, Dor.

— Aî dreptate, Îcea.

În crâng, două păsărele îşi triumteau chemări.

Botvin a dus încet ciocanul în lături.

— Măi fată... vor-beşte!

Izbitura puternică a frânt-o pe Nikolaeva. Şi-a pierdut cunoştinţa. Capul îi spânzura. Părul lung, blond i-a acoperit sânii.

Botvin şi Neilands au ascultat.

În pieptul învineţit s-a iscat un sunet. Un horcăit slab. O dată. A doua. A treia oară.

— Vorbeşte cu inima! – Botvin a încremenit.

— Vorbeşte cu inima! – a şoptit Neilands.

Sunetul a contenit.

— Chiar a fost... saltă-i capul. – Botvin a ridicat ciocanul.

— Sută la sută... – Neilands a trecut în spatele mesteacănului. A săltat capul Nikolaevei, i l-a lipit de trunchiul rece, aspru. – Dar vezi, fă-o cu grijă...

— Aşa facem... – Botvin şi-a luat avânt. – Vor-beşte!

Ciocanul s-a năpustit asupra sternului. A împroşcat în jur sfărâmături de gheaţă.

Botvin s-a lipit de pieptul ei. Neilands îl privea de după mesteacăn.

— Hor, hor, hor... – s-a făcut auzit un sunet din coșul pieptului.

— Așa e! – Botvin a aruncat cât colo ciocanul. – Vorbește, surioară, vorbește cu mine, vorbește!

— Vorbește cu inima, vorbește cu inima, vorbește cu inima! – bolborosea Neilands. A început să se scotocească febril prin buzunare: – Unde-i? Unde? Unde e... unde naiba e?

— Stai puțin... – a început și Botvin să se cotrobăie prin buzunare.

— Ptiu, fir-ar al dracului... e-n mașină! În bord!

— La dracu'...

Botvin s-a repezit spre Volga. A alunecat pe zăpada cioflicită. A căzut. În iarba brun-cenușie, murdară. S-a târât spre mașină. A deschis portiera. A scos din bord un stetoscop.

Sunetul nu s-a întrerupt.

— Mai repede! – a strigat Neilands în falset.

— Ce porcărie... – Botvin s-a apropiat în fugă. I-a întins stetoscopul cu mâna murdară.

Neilands și-a vârât capetele în urechi. A lipit stetoscopul de pieptul învinețit.

Au încremenit amândoi. Undeva departe zbura un avion. Răsunau chemările păsărilor. Soarele a intrat într-un nor.

Pieptul Nikolaevei horcăia. Slab. Uniform.

— Di... ro... aro... ara... – a șoptit Neilands.

— Nu te înfierbânta! – a expirat Botvin.

— Di... di... ar. Diar. Diar. Diar! – Neilands a slobozit ușurat aerul din piept. A strâns stetoscopul. I l-a întins lui Botvin.

Acela și l-a pus neîndemânatic în urechi. Mâna murdară și puhavă a lipit cerculetul negru de coșul pieptului.

— Di... er... di... ero... diar. Diar. Diar. Diar.

— Diar! – Neilands a dat din capul său uscativ.

— Diar. – Botvin a zâmbit. Și-a trecut peste față mâna plină de glod. A izbucnit în râs. – Diar!

— Diar! – Neilands l-a bătut pe umăr.

— Diar! – Botvin i-a răspuns cu un ghiont în piept.

S-au îmbrățișat. S-au legănat. S-au desprins unul de celălalt.

Neilands a început să taie sforile. Botvin a pus ciocanul în lădiță. Și-a scos geaca.

Au eliberat-o din sfori pe Nikolaeva, căzută în nesimțire, l-au scos cătușele. Au învelit-o în geacă. Au ridicat-o. Au dus-o la mașină.

— Să nu uiți ciocanul. – Botvin și-a suflat nasul.

Au culcat-o pe Nikolaeva pe banchetа din spate.

Neilands a luat lădița cu ciocanul. A pus-o în portbagaj.

Botvin s-a așezat la volan. A pornit motorul.

— Așteaptă puțin. – Neilands s-a întors la mesteacăn. Și-a descheiat pantalonii. Și-a depărtat picioarele.

Nikolaeva a prins să geamă ușor.

— Și-a venit în fire. Diar! – a zâmbit Neilands.

Jetul de urină a izbit trunchiul mesteacănului.

Vor

Pe Nikolaeva a trezit-o o atingere.

Cineva gol și cald era strâns lipit de ea.

Și-a deschis ochii: tavan alb, o plafonieră mată, capătul unei ferestre în spatele unei perdele albe semitransparente, păr bălai, cârlionțat. Un miros. *After shave lotion.* Urechea unui bărbat, cu lobul crescut din obraz. Obraz de bărbat. Bine ras.

Nikolaeva s-a mișcat ușor. Și-a coborât privirea pieziș: marginea unei pături. Sub pătură — trupul ei gol. O uriașă vânătaie pe piept. Picioarele ei. Trupul unui bărbat negricios și musculos. Se lipește strâns de ea. O cuprinde cu brațele. O răsucește pe-o parte. Își lipește cu putere pieptul de al ei.

— Ascultă... – a rostit ea cu voce răgușită. – Nu-mi place să mi se facă chestii de-astea...

Și, brusc, a înceremenit. Trupul i s-a cutremurat. Ochii i-au rămas întredeschiși. Globii au prins să i se rostogolească sub pleoape. Și bărbatul a înlemnit. A tresărit, și-a smucit brusc capul. Și a înceremenit așa, lipindu-se strâns de ea.

Au trecut treizeci și șapte de minute.

Gura bărbatului s-a deschis. Din ea a răzbătut un geamăt slab, răgușit. Bărbatul s-a mișcat ușor. Și-a desclestat brațele. S-a răsucit. A alunecat din pat pe podea. S-a lungit acolo, neputincios. Suspina printre icnete. Respira greu.

Nikolaeva a tresărit. Și-a adunat picioarele. S-a așezat. A scos un țipăt. Și-a strâns mâinile la piept. A deschis ochii. Avea chipul congestionat. Din gura deschisă i se prelingea salivă. Nikolaeva a suspinat spasmodic și a izbucnit în plâns. Umerii i se cutremurau. Picioarele îi frământau așternutul.

Bărbatul a oftat cu un geamăt. S-a așezat. A privit-o pe Nikolaeva.

Ea plângea, tresăltând neputincios.

— Vrei un suc? – a întrebat-o încetișor bărbatul.

Ea nu a răspuns. L-a privit speriată.

Bărbatul s-a ridicat în picioare: treizeci și patru de ani, blond, musculos, bine făcut, trăsături delicate, frumoase, senzuale, ochi mari, albaștri.

El s-a depărtat de pat. A luat de pe noptieră o sticlă de apă minerală. A deschis-o. A început să toarne în pahar.

Nikolaeva l-a privit: trup bronzat, păr auriu pe picioare și pe piept.

Bărbatul i-a prins privirea. A surâs:

— Bună ziua, Diar.

Ea nu a răspuns. El a băut din pahar. Ea și-a dezlipit buzele stacojii, năclăite de sânge.

— Mi-e sete...

El s-a așezat pe pat, lângă ea. A îmbrățișat-o. I-a lipit paharul de buze. Ea a început să bea cu sete. Dinții îi clănțăneau pe sticla paharului.

A băut tot. A oftat cu un geamăt.

— Mai vreau.

El s-a ridicat. A umplut paharul până la buză. I l-a adus. Ea l-a golit dintr-o suflare.

— Diar... – Și-a trecut mâna peste părul ei.

— Eu sunt... Alia – a rostit ea. Și-a șters de asternut lacrimile.

— Ești Alha pentru oamenii obișnuiți. Pentru cei care s-au trezit ești Diar.

— Diar?

— Diar. – A privit-o cu căldură.

Brusc, a cuprins-o un acces de tuse. S-a apucat cu mâinile de piept.

— Mai cu grijă. – I-a susținut umerii năpădiți de sudoare.

— Au... mă doare... – a prins ea să geamă.

Bărbatul a scos un prosop din noptieră. I l-a așezat pe umeri. A început să o șteargă cu grijă.

Ea și-a privit vânătaia, a început să scâncească:

— Au... dar... dar de ce trebuia să-mi faceți asta...

— O să treacă. Nu-i decât o vânătaie. Dar osul e nevătămat.

— Dumnezeule... dar asta... asta ce mi-ai făcut... Doamne... la ce mama dracului a fost nevoie? A? La ce mama dracului a trebuit s-o faci? – A scuturat din cap. Și-a adunat genunchii la bărbie.

El i-a îmbrățișat umerii:

— Eu sunt Vor[1].

— Ce? Ea l-a privit descumpănită. Hoț „jurat"[2]?

— N-ai înțeles, Diar. Nu sunt hoț, sunt Vor.

— Hoț ca toți hoții?

— Nu. – El a izbucnit în râs. – Ve-o-er, trei litere. Este numele meu. Nu m-am ocupat niciodată de furtișaguri.

---

1. Hoț (rus.).

2. În jargonul lumii interlope — hoț cu autoritate, care respectă cu strictețe legile lumii interlope.

— Așa? – L-a privit distrată. – Și aici ce e? Hotel?

— Nu tocmai... – S-a lipit de spinarea ei. – E un fel de sanatoriu.

— Pentru cine?

— Pentru frați. Și pentru surori.

— Ce frați și surori?

— Ca tine.

— Ca mine? – Ea și-a șters buzele de genunchi. – Adică, eu sunt soră?

— Soră.

— A cui?

— A mea.

— A ta? – Buzele au prins să-i tremure, i s-au schimonosit.

— A mea. Și nu doar a mea. Acum ai mulți frați.

— Fra... frați? – a sughițat ea. I-a apucat mâna. Și, brusc, s-a pus pe urlat cât o ținea gura — convulsiv și prelung. Urletul s-a transformat în hohote de plâns.

A îmbrățișat-o, a strâns-o la pieptul lui. Nikolaeva plângea în hohote, cuibărită la pieptul lui musculos. A început s-o legene ca pe-un copil.

— Totul e-n regulă.

— De ce... încă... de ce... oooo! – hohotea ea.

— Gata, de-acum totul o să fie bine pentru tine.

— Oooo!!! Cum asta... oh, ce-ai făcut tu cu mine... Doamne...

Treptat, s-a liniștit.

— Trebuie să te odihnești – a spus el. – Câți ani ai?

— Douăzeci și doi... – a răspuns ea plângând cu suspine.

— Toți anii ăștia ai dormit. Acum te-ai trezit. Șocul este foarte dur. Și aduce nu doar bucurie. Ci și spaimă. Ai nevoie de timp ca să te obișnuiești.

Ea l-a aprobat din cap. Plângând cu suspine:

— Dar... o batistă... ai?

I-a întins un șervețel. Ea și-a suflat zgomotos nasul, a mototolit șervețelul, l-a aruncat pe podea.

— Doamne... m-am murdărit toată de-atâta bocit...

— Poți să faci o baie. Vei fi ajutată să te aranjezi.

— Îhî... – ea a privit tematoare, cu coada ochiului, spre fereastră. – Și unde e..

— Baia? Vei fi condusă imediat acolo.

Nikolaeva a clătinat distrată din cap. A privit piezis spre liliacul din vază. Spre fereastră. Din nou spre liliac. A adunat cât mai mult aer în piept. A sărit din pat. S-a repezit spre ușă. Vor a rămas nemișcat. Ea a smucit ușa de perete. A luat-o la goană pe coridor. A alergat. A dat buzna peste o infirmieră. Care fuma lângă o scrumieră înaltă din alamă. Ochii albaștri ai infirmierei i-au zâmbit Nikolaevei.

— Bună dimineața, Diar.

Nikolaeva a năvălit spre ieșire. Tălpile ei goale lipăiau pe suprafața vastă a parchetului nou de pe coridor. A ajuns tot într-o fugă până la ușile de sticlă. A împins-o pe prima. A intrat în marchiză. A împins-o pe a doua. A ieșit în fugă pe asfaltul ud.

Medicul o privea pe geam. Cu mâinile încrucișate pe piept. Zâmbea.

Șoferul bălai din BMW-ul argintiu parcat în apropiere a privit lung în urma ei. Mânca un măr.

Nikolaeva a tot alergat așa, goală, pe Colinele Vorobiovî. În jur se înălțau copaci golași. Pământul era așternut cu zăpadă murdară.

A obosit repede. S-a oprit. S-a așezat pe vine. A stat așa puțin, respirând greu. S-a ridicat. Și-a pipăit pieptul. S-a crispat:

— Jigodiile...

A luat-o la pas. Picioarele goale îi lipăiau prin smârcuri.

În față s-a deschis o șosea largă. Treceau, la rare răstimpuri, mașini. Bătea un vânt umed, primăvăratic. Nikolaeva a ieșit în șosea. Și a simțit instantaneu frigul cumplit. A început să dârdâie. Și-a cuprins trupul cu brațele.

A trecut pe lângă ea o mașină. Șoferul, un babalâc, i-a zâmbit.

Ea şi-a ridicat o mână. A trecut un Volkswagen. Şoferul şi pasagerul au deschis parbrizele. Au privit-o. Au fluierat.

— Labagiii... – a mormăit Nikolaeva. Dinţii îi clănţăneau.

A apărut un Jiguli. A oprit.

— Ce-i cu tine, coană morsă? – *Şoferul* i-a deschis portiera: patruzeci de ani, bărbos, ochelari, cercel mare de argint într-o ureche, capul legat într-o basma negru cu galben. – Nu vezi, gheaţa s-a topit deja!

— As... cul... tă... ia-mă... m-au... je... fuit... – a clănţănit Nikolaeva din dinţi.

— Te-au jefuit? – A observat vânătaia mare din mijlocul pieptului. – Te-au bătut?

— M-au... nenorocit... jigodiile...

— Lreă.

Ea s-a aşezat pe banchetă.

— Oh, drace.., cât mi-e de frig...

Şoferul şi-a dezbrăcat scurta albă, uşoară. A pus-o pe umerii Nikolaevei.

— Ce facem, mergem la miliţie?

— Ce-ţi veni... – Ea s-a crispat. S-a înfăşurat în scurtă. A scuturat-o un frison. – Cu... labagiii... aia... n-am nici o treabă... du-mă acasă. Îţi plătesc.

— Unde vine asta?

— În Stroghino.

— Stroghino... – A oftat preocupat. – Trebuie să ajung la serviciu.

— Oh, Doamne, cât mi-e de frig... – Ea dârdâia. – Da... cal.., dura.., mai tare...

El a dat la maximum regulatorul termic:

— Te duc până pe Lenin Prospekt, agăţi tu acolo pe careva.

— Oh, ce-o să mă fac... iar asta... oh, jigodiile... du-mă, te rog – dârdâia ea.

— Stroghino... deloc nu m-aranjează.

— Cât vrei?

— Păi... nu asta-i problema, pisicuţo.

— Ba întotdeauna asta-i problema. O sută, o sută cincizeci? Două sute? Bun, două sute, ne-am înțeles. Gata.

El a stat o clipă pe gânduri. A apăsat pe accelerație. Mașina a pornit.

— Ai o țigară?

El i-a întins pachetul de Camel. Nikolaeva l-a luat. El i-a aprins țigara cu bricheta:

— Dar ce ți-au făcut... te-au despuiat și te-au lepădat în pădure?

— Îhî. – A tras cu nesaț fumul în piept.

— Ți-au luat toate hainele?

— După cum vezi.

— Nasoală chestie. N-ai trebui să faci plângere?

— Mă descurc singură.

— De ce, erau oarece cunoscuți?

— Așa ceva.

— Atunci, se schimbă calimera.

El a tăcut o vreme, apoi a întrebat-o:

— Ești fluturaș de noapte?

— Mai curând, de zi... – a căscat ea obosită, slobozind fumul. O albiliță.

El a clătinat din cap, cu un zâmbet ironic.

Demisec

12.17

Stroghino. Strada Katukova, nr. 25

Jiguli-ul s-a apropiat de un bloc de cincisprezece etaje.

— Vino cu mine. – Nikolaeva a coborât din mașină. S-a apropiat de intrare. A format la interfon numărul apartamentului: 266.

— Cine e?

— Eu sunt, Natașka.

Ușa s-a deschis cu un declic. Nikolaeva și șoferul au intrat. Au urcat la etajul unsprezece.

— Așteaptă aici. – I-a înapoiat scurta. A sunat la ușă.

I-a deschis *Natașa*, umflată de somn: optsprezece ani, față buhăită, păr negru tuns scurt, halat roșu, ponosit.

— Dă-mi două sute de ruble. – Nikolaeva a trecut pe lângă ea spre camera ei. A scos din dulap un halat roșu identic. L-a îmbrăcat.

— Ce mă... ce mă-ta ai pățit? – Natașa a pornit în urma ei.

— Două sute de ruble! Să plătesc șoferul.

— N-am decât două sute de parai.

— Ruble ai? Ai ruble? – a zbierat Nikolaeva.

— N-am, da' ce-ai de răcnești...

— Dar parai mărunt?

— Am două hârtii de câte-o sută. Dar ce-ai pățit? – Natașa observase vânătaia de pe piept.

— Nu-i treaba ta. Lenka n-are?

— Ce?

— Ruble.

— Nu știu. Încă le doarme.

Nikolaeva a intrat în cealaltă cameră. Acolo, pe jos, dormeau două femei.

— Ce, a venit și Sula? – le-a privit Nikolaeva.

— Îhî. – Natașa se uita în cameră din spatele ei. – Azi-dimineață și-au vârât cornu-n pernă.

— Atunci, dă-le-n mă-sa... – Nikolaeva a dat înciudată din mână.

— Ce-i facem? – Șoferul stătea în pragul ușii deschise de la intrare.

— Intră. – Nikolaeva s-a apropiat de el.

El a intrat. Ea a închis ușa în urma lui.

— Uite ce e, suntem în criză de ruble. Ce-ai zice să ți-o sug?

A privit-o. Apoi a privit-o pe Natașa. Natașa a zâmbit. A intrat în camera ei.

— Hai. – Nikolaeva l-a prins de mâini.

— Păi eu, așa, cum să spun... – O privea prostă.

— Ei hai, hai... o facem în baie. Stăm prost cu rublele după cum vezi. Și dacă le trezim pe stoarfele-alea, nu mai putem face nimic aici de duhoare... – L-a tras de mână

— Pot să mă duc să schimb banii. – El s-a oprit locului.

— Lasă prostiile. A aprins lumina în baie. L-a tras de mână. A închis ușa. S-a așezat. A început să-i descheie pantalonii.

— Faci... de mult... asta? – O privea de sus.

— Cam multe întrebări, tinere... o! Da' repejor ne mai sculăm. – I-a pipăit prin pantaloni sexul învârtoșat.

I-a desfăcut cureaua. Fermoarul. I-a tras în jos pantalonii gri. Apoi boxerii negri.

Șoferul avea o sculă micuță, cocârjată.

Ea a început să i-o sugă rapid între buze. I-a cuprins cu mâinile fesele violacee. A prins să se miște rapid.

Șoferul și-a împins șezutul înainte. S-a aplecat ușor. S-a sprijinit cu o mână de mașina de spălat. A început să fornăie. Cercelul i se legăna în ritmul mișcării.

— Stai puțin... iepuraș... – Și-a pus o mână pe capul ei.

— Te doare? – I-a scuipat mădularul din gură.

— Nu... numai că... așa nu termin în veci... Hai să... hai s-o facem normal...

— Fără cauciuc n-o fac.

— Păi, ei... eu... nu port cu mine... – El a izbucnit în râs.

— Asta nu-i o problemă. – Ea a ieșit. S-a întors cu un pachet de prezervative. L-a desfăcut. I-a tras rapid și cu dexteritate unul pe mădular. Și-a scos halatul. Și-a întors fundul spre el. S-a sprijinit cu coatele de chiuvetă.

— Dă-i bătaie...

A pătruns-o rapid. A cuprins-o cu brațele lui lungi. Se mișca rapid. Fornăia.

— E bine... oh, ce bine e... – repeta ea încetișor. Își analiza în oglindă vânătaia.

El a terminat.

Ea i-a făcut cu ochiul în oglindă:

— Piratule!

L-a privit cu atenție. Brusc, buzele i-au fost cuprinse de un tremur. Și-a apăsat gura cu palma.

El fornăia încă, cu ochii întredeschiși. Și-a lăsat capul pe umărul ei.

Ea a întins un braț. A pus bușonul la cadă. A dat drumul la apă, abia reținându-și hohotele de plâns.

— Gata... acum... acum... trebuie să mă-ncălzesc.

S-a zvârcolit greoi asupra ei. A deschis ochii. Mădularul i-a ieșit din ea. Șoferul și l-a privit.

— În... în... closet – l-a sfătuit ea. A luat de pe etajeră un flacon cu spumant. A turnat din el în cadă. Și a izbucnit în hohote cât o ținea gura.

A privit-o posac:

— Ce-i? Ți-e rău?

Ea a clătinat din cap. Apoi i-a apucat o mână. S-a lăsat în genunchi, i-a lipit strâns mâna de pieptul ei. A început să plângă cu îndoită putere, cu buzele încleștate.

— Ce-i? – O privea de sus. – Te-au necăjit ăia rău, sau ce-i? Ia zi-mi? Ce-ai pățit?

— Nu, nu, nu... – a sughițat ea printre suspine. – Așteaptă. Așteaptă puțin...

I-a strâns mâna la pieptul ei. Plângea în hohote.

El s-a privit cu coada ochiului în oglindă. Adăsta răbdător în picioare. Prezervativul cu spermă spânzura de mădularul ofilit. Se balăbănea în ritmul hohotelor ei de plâns.

Ea s-a liniștit cu greu.

— A fost... așa... gata... du-te..,

Șoferul și-a tras pantalonii. A ieșit.

Nikolaeva a intrat în cadă. Și-a îmbrățișat genunchii. Și-a pus capul pe genunchi.

De la closet a răzbătut zgomotul apei trase.

Șoferul a aruncat o privire în baie.

— Totul e-n regulă? – l-a întrebat Nikolaeva fără a-și ridica fruntea.

El a dat afirmativ din cap. A privit-o curios.

— Să mai vii, dacă vrei.

El a dat din cap.

Ea a rămas nemișcată. El și-a șters nasul:

— Cum te cheamă?

— Alia.

— Pe mine, Vadim.

Ea și-a clătinat capul sprijinit pe genunchi.

— Ai... mari probleme?

— Nu. – Ea a scuturat îndărătnic din cap. – Pur și simplu... așa, pur și simplu..., gata... cu bine.

— Atunci, cu bine.

Șoferul a dispărut. S-a trântit ușa de la intrare.

Cada s-a umplut cu apă. Apa i-a ajuns până la subsuori. Nikolaeva a închis robinetul. S-a lungit.

— Doamne... vor, vor, vor... vor, vor, vor...

Spuma șopotea împrejurul obrajilor ei plânși.

Nikolaeva a ațipit.

Peste douăzeci și două de minute, Natașa și-a aruncat privirea în baie:

— Al, scoală-te.

— Dar ce-i? – Nikolaeva și-a deschis nemulțumită ochii.

— A venit Parvazik.

Nikolaeva s-a ridicat iute în șezut.

— Ah, scârba dracului! Ai ciripit, ai?

— A venit de capul lui.

— De capul lui! Scroafă! Să-mi mai ceri tu mine lenjerie!

— Ia mai du-te-n...

Natașa a trântit ușa.

Nikolaeva și-a trecut mâinile ude peste față. S-a balansat:

— Oh, dracu s-o ia... oh, știoarfa...

S-a ridicat anevoie în picioare. Și-a făcut duș. Și-a înfășurat capul într-un prosop. S-a șters pe corp. Și-a îmbrăcat halatul. A ieșit în holișor.

— Să-ți fie de bine, s-a auzit din bucătărie.

Nikolaeva a pornit într-acolo.

Acolo ședeau pe scaune doi bărbați.

Parvaz: patruzeci și unu de ani, mic de statură, păr negru, ocheș, nebărbierit, trăsături mărunte ale feței, sacou de mătase gri, cămașă neagră, pantaloni strâmți gri, ghete cu catarame.

Pașa: treizeci și trei de ani, corpolent, blond, piele albă, obraji cărnoși, treninq Puma liliachiu-argintiu, adidași negri.

— Bună, frumoaso. – Parvaz și-a dus chibritul spre țigară.

Nikolaeva s-a sprijinit de tocul ușii.

— Parca `ceam ca noi doi ne-am înțeles. – A tras un fum în piept. – Cu benisorul. Tu ai promis la mine ceava. Hai? Ai spus vorbe de tot felul. Te-ai jurat. Hai? Sau am eu ceava la memoria mea?

— Parvazik, am o problemă.

— Care?

— M-au atacat unii naspa rău.

— Cine? – Parvaz a slobozit un fuior prelung de fum printre buzele mărunte, subțiri.

Nikolaeva și-a desfăcut halatul.

— Vite.

Bărbații au privit în tăcere vânătaia.

— Înțelegi tu, a fost ceva... cum să-ți spun eu... Nici acum nu mi-am venit în fire. Dă-mi o țigară.

Parvaz i-a întins un pachet de Dunhill, chibriturile.

Ea și-a aprins o țigară. A pus pachetul și chibriturile pe masă.

— Pe scurt, ieri mi-am făcut programul cu bara și după aia am dat o raită prin club, să fac rost de ceva chent. Lume puțină. La o masă ședeau doi tipi, unul mi-a făcut semn. M-am apropiat, mi-am legănat șoldurile, mi-am hâțânat țâțele. Stai jos, zice tipul, ia loc. M-am așezat, ei au comandat șampanie. Am băut, au început să trăncănească. Păreau niște bulangii normali, cică făceau comerț cu nu știu ce aparate de umezit aerul. Unul era dintr-o țară baltică, așa, înalt, arătos, avea un nume complicat... Rites-sulcs... nu mai țin minte, celălalt era unul gras, Valera îi zicea. Le-am spus,

uite ce e, mie mi-e frig, mă duc să pun ceva pe mine. „Da, da, sigur. Și după aia vii la noi." Bun, mi-am pus rochia și m-am întors la ei. „Ce dorești?" „Aș mânca ceva", zic. Mi-au comandat șașlâk cu carne de nisetru. „De mult faci striptease?" Nu de mult, zic. „Și de unde ești de fel?" Din Krasnodar. Tot chestii de-astea. După asta, baliticul zice: „Vii cu mine acasă?" Eu: trei sute de verzișori pe noapte. „Nici o problemă." Bun. Tipii au achitat consumația și au roit-o. Și eu cu ei. Aveau o Volgă albă, nou nouță. Am urcat cu ei. N-am apucat bine să ne depărtăm de club, că unul — pleoșc! îmi trântește o mască cu nu știu ce pizda mă-sii-n ea. Uite-așa... drept pe... fix pe moacă. Și gata. Îmi vin în fire: beznă neagră, zac pe jos, mâinile la spate, în cătușe, puțea a benzină. Eram într-un portbagaj. Făcută grămadă acolo. Lângă mine era nu știu ce mă-sa de ladă. Mașina a mers și a tot mers. După aia s-a oprit. Aia au deschis portbagajul, m-au tras afară. Era nu știu ce pădure. Și era de-acum dimineață. M-au dezbrăcat, m-au legat de-un mesteacăn. Da! Gura mi-o lipiseră mai-nainte. Cu un fel de leucoplast... Așa... După asta. După asta a fost de fapt chestia de groază! Aveau un fel de... un fel de cuțar. Și-n el era ceva ca un fel de topor, ai fi zis că-i din piatră. Prins de-o bâtă strâmbă. Numai că nu era din piatră toporul, era din gheață. Așa. Și, cum ziceam, unul din labagii a apucat toporul ăsta, și-a luat avânt și oa-a-a-ah! — m-a trăsnit cu el în piept. Doamne, cum m-a izbit. Uite, fix aici. Și alălalt zice: „Spune tot!" Dar gura mi-era lipită! Mugeam, că de vorbit nu puteam! Și nenorociții ăia stăteau acolo și așteptau. Și iar: zdump în piept! Și iar: vorbește! Mi-au sărit și ochii din cap de durere, la dracu', mă durea ceva de groază! Și iar — a treia oară: zdump! Și-am leșinat. Asta e. După aia m-am trezit în nu știu ce spital. Și mi-o trăgea un gagiu. Am încercat să mă-ncontrez, dar el a scos un cuțit și mi l-a pus în gât. Ce era să fac, l-am lăsat să mi-o tragă. A-nceput să mă bușească. Eu zăceam, un deget n-aveam putere să mișc. Și el, de colo: „De-a-

cum, aici o să locuiești". Eu: „Ca ce chestie?" Și el: „C-a te avem noi". Zic: „O să dați de dracu', că eu sunt sub protecția lui Parvaz Sloenîi". Și el: „I-am făcut felul lui Parvaz al tău". Ei, și tipul a terminat repede. Zic: „Vreau la closet" El a chemat un fel de sanitar, un hăndrălău cât un tanc. Ăla m-a condus. Cum mergeam eu așa, în pielea goală, pe coridor, văd că tipului i s-a sculat. Am intrat în closet, el după mine. „Poziția rac, executarea!" Ce era să fac, m-am executat. M-a regulat, a ieșit pe coridor. Closetul avea o ferestruică din alea, știi, cu geam dublu. Dar chestia e că n-avea zăbrele. Am deschis ferestruica, m-am târât ușurel afară, acolo era o pădure. Am rupt-o la fugă, mamă, ce-am mai fugit! Am alergat așa și am tot alergat. După aia mi-a picat fisa — eram pe Colinele Vorobiovî. Am ieșit la șosea, am luat o mașină și — asta-i tot. Natașa a văzut cum am venit. Pot să-ți găsesc locul ăla, mă rog, spitalul ăla.

Parvaz și Pașa au schimbat între ei o privire.

— Ei, vezi tu, frate al meu, cum sta treaba, și te mai miri cum aveam noi deficit. – Parvaz și-a stins țigara. A izbucnit în râs: – Tapor de gheață, ai, pe-a ma-tii! Poate de aur? A? Sau de brilianturi? A? N-ai văzut bine, nu era de gheață, de brilianturi era. Și da-i, și da-i la piept cu tapor de brilianturi. A? Bu-u-un. Bravas. Grozav.

— Parvazik, mă jur, era... – Nikolaeva și-a ridicat brațele.

— Tapor de gheață... trombon mare! – El râdea. S-a balansat:

— La dracu', Paș. Tapor de gheață! A, nu, ne apucam de alta afacere, frate. Gata. Mergeam la piață, vindeam mandarine!

— Parvazik, Parvazik! – s-a închinat Nikolaeva.

Pașa și-a adunat ghem palmele puternice. Cele două degete mari, scurte, au prins să lunece iute-iute unul peste celălalt. A bombănit în falset, ca o muiere:

— Ce-i cu tine, mâncătoare de cacat, de te-ai neru-mat în așa hal? Ce, nu vreai să lucrezi normal? Ți s-a mâi de trai bun? Vrei cu raul? Vrei mai naspa? Vrei câteva pe coaja?

— Mă jur, Parvazik, mă jur pe lumea toată! – Nikolaeva si-a făcut semnul crucu. S-a lăsat în genunchi: – Mă jur pe mama! Mă jur pe taica-al meu mort! Parvazik! Sunt credincioasă! Mă jur pe Maica Precista!

— Ești credincioasa? Dar un' ți-e crucea? – a întrebat Pașa.

— Nenorociții și crucea mi-au smuls-o!

— Și crucea? Așa baieți rei? – Parvaz a clătinat din cap.

— Numai că nu m-au băgat în mormânt! Și-acum tremur toată! Dacă nu crezi, mergem pe Colinele Vorobiovî, îți găsesc locul ăsta, asta mi-e crucea!

— Care crucea? Care crucea ma-tu? Cine nu știe ce poama ești! Crucea!

— Dacă nu mă crezi, cheam-o pe Natașa! Ea a văzut tot! Cum am venit goală pușcă, mai mult moartă decât vie!

— Natași! – a strigat Pașa

Natașa a apărut imediat.

— Când a venit?

— Acum vreo oră.

— Goala?

— Goală.

— Singura?

— C-un gagiu.

— Paș, era șoferul, el m-a luat, când...

— Taci, pizda. Ce fel de gagiu?

— Unul cu cercel, bărbos... Ea îi era datoare niște parai. Și i-a supt-o în baie.

— Am făcut-o fiindcă m-a adus pân-aici! Ca plată pentru drum! Că am fugit de-acolo fără nimic!

— Gura, știoarfă-niputita. Și despre ce-au trombonit ei acolo?

— Păi, despre nimic. I-a supt-o repede, i-a spus — dacă vrei, mai vino.

— Ah, tu, scârbă ce ești! – Nikolaeva a privit-o mânioasă pe Natașa.

— Parvazik, mi-a zis că nu-mi mai dă lenjerie. – Natașa nu-i acorda nici o atenție Nikolaevei.

Parvaz și Pașa au schimbat o privire.

— Parvazik... – Nikolaeva a clătinat din cap. – Parvazik... minte, putoarea, cu... ea întotdeauna a umblat în rochiile mele! Am făcut totul pentru ea!!

— Cine mai e în casă? – a întrebat-o Parvaz pe Natașa.

— Lenka și Sula. Dorm.

— Adu-le-ncoa'.

Natașa a ieșit.

— Parvazik...

Nikolaeva s-a lăsat în genunchi. Chipul i s-a schimonosit. Din ochi i-au țâșnit lacrimi.

— Parvazik... eu... eu... ți-am spus tot adevărul... de-o sută de ani n-am spus o minciună, mă jur... mă jur... mă jur...

Ea și-a scuturat capul. Prosopul s-a desfăcut. Unul din colțuri i-a acoperit fața.

Parvaz s-a ridicat. S-a apropiat de chiuvetă. S-a aplecat spre găleata de gunoi.

— Eu am crezut atunci la tine. Eu am iertat atunci la tine. Am ajutat atunci la tine.

— Parvazik... Parvazik...

— Eu am dat atunci înapoi buletin la tine.

— Mă jur... mă jur...

— Așa am zis eu atunci: Alia e femeie. Dar ce pricep eu acum: Alia nu e femeie.

— Parvazik...

— Alia e guzganca de la groapa de gunoi.

El a scos din găleata de gunoi o sticlă goală de șampanie. A apucat-o în silă cu două degete:

— Demisec.

A împins dintr-o smucitură masa deoparte. A pus sticla pe pardoseală, în mijlocul bucătăriei.

În bucătărie a intrat *Sula*: douăzeci și trei de ani, scundă, păr castaniu, oacheșă, chip neatrăgător, sâni voluminoși, soldă, capot înflorat.

Imediat după ea. *Lena*: șaisprezece ani, înaltă, bine făcută, chip frumos, păr lung, blond, pijama roz.

Ambele au rămas în picioare, lângă ușă. În spatele lor a apărut Natașa.

— Fetelor, am o veste rea – a început să vorbească Parvaz. – Rea de tot.

Și-a vârât mâinile în buzunarele înguste. S-a săltat pe vârfuri. S-a balansat.

— Astă-noapte, Alia a făcut o faptă rea. S-a purtat ca guzganca de la groapa de gunoi. S-a crestat în chip scârnav. A scuipat pe noi toți. Ne-a adus la toți rușine.

A tăcut o vreme. Nikolaeva stătea în genunchi. Suspina printre sughițuri.

— Dezbracă-te! – a poruncit Parvaz.

Nikolaeva a desfăcut cordonul halatului. Și-a mișcat umerii. Halatul a alunecat de pe trupul gol. Parvaz i-a smuls prosopul de pe cap.

— Pune-te.

Ea s-a ridicat în picioare. A încetat să sughițe. S-a apropiat de sticlă. A aranjat-o. A început să-și potrivească labiile pe sticlă.

— Nu cu pizda! Cu gaoaza! Cu pizda o să muncești pentru mine!

Priveau cu toții în tăcere.

Nikolaeva și-a potrivit anusul pe gâtul sticlei. S-a clătinat.

— Șezi! – s-a răstit Parvaz.

Ea s-a așezat cumva mai degajat. A scos un țipăt. S-a sprijinit cu mâinile de pardoseală.

— Fără mâini, pizda! Fără mâini! – Parvaz i-a lovit mâna cu piciorul. Și i-a presat brutal umerii.

— Șezi-pe-ea!

Nikolaeva a început să urle.

Moho

19.22
Strada Tverskaia, nr. 6

Un Peugeot–607 bleumarin a intrat în curte. S-a oprit.

Borenboim şedea pe bancheta din spate, cu un ziar în mâini: patruzeci şi patru de ani, statură mijlocie, început de chelie, blond, figură inteligentă, ochi albaştri, ochelari cu rame înguste de aur, costum cu vestă verde-închis.

A terminat de citit. A aruncat ziarul pe bancheta din faţă. Şi-a luat diplomatul negru, subţire.

— Mâine la nouă şi jumătate.

— În regulă – a dat din cap *şoferul*: cincizeci şi doi de ani, cap lunguieţ, păr cenuşiu, nas borcănat, buze groase, scurtă maro din piele, salopetă albastră.

Borenboim a coborât. S-a îndreptat spre cea de-a doua intrare. În buzunar i-a sunat mobilul. L-a scos. S-a oprit. L-a dus la ureche:

— Da. Şi? Asa ne-am şi înţeles. La nouă, acolo. Păi, hai sus, acolo au bucătărie mai bună şi e mai linişte. Ce? Şi de ce nu m-a sunat la birou? Ce? Leş, ce să mai vorbim... ăsta-i un telefon dat aiurea. Cum pot să dau eu sfaturi prin corespondenţă? N-are decât să vină cum vine toată lumea. În chestiunea obligaţiunilor, la ora actuală, în general, totul e cât se poate de în regulă, de două luni tot urcă, în chestiunea asta nu avem ce discuta. Ce? Bine. Asta-i tot... Da, Leş, ai auzit ce s-a-ntâmplat în Volodka? Au adus unii într-o noapte un excavator şi au săltat cu cupa două bancomate cu totul. Da! Mi-a povestit Savva. Întreabă-l, el ştie amănuntele. Ca să vezi ce le puiază mintea! Bun, asta-i tot.

Borenboim a intrat în holul imobilului. I-a făcut din cap un semn *portăresei*: şaizeci şi şase de ani, uscăţivă, perucă, ochelari, bluză gri cu roz, fustă maronie, pâslari.

A intrat în lift. A urcat la etajul doi. Şi-a scos cheile. A început să descuie uşa.

Brusc, ceva i s-a înfipt în spinare. A dat să se întoarcă. Dar cineva l-a înșfăcat viguros de umărul stâng.

— Nu te uita. Privește drept înainte.

Borenboim și-a privit ușa. Era din otel. Vopsită în gri.

— Deschide – i-a poruncit o voce baritonală.

Borenboim a învârtit de două ori cheia în broască.

— Intră. Dacă te sinucizi, te aranjez.

Borenboim nu s-a clintit. De obraz i s-a lipit capul unui amortizor de pistol. Mirosea a ulei de armă.

— N-ai înțeles? Număr până la unu.

Borenboim a împins ușa cu mâna. A intrat în vestibulul întunecos.

O mână înmănușată în piele a scos cheia din broască. Bărbatul a intrat în urma lui Borenboim. A tras imediat ușa după el.

— Aprinde lumina – i-a poruncit el.

Borenboim a găsit pe dibuite clapeta largă a comutatorului. A apăsat-o. Lumina a izbucnit instantaneu în toate cele cinci încăperi. Și s-a pornit o melodie: Leonard Cohen, *Susanna*.

— În genunchi! – Bărbatul l-a împuns pe Borenboim cu pistolul între omoplați.

Borenboim s-a lăsat în genunchi pe covorașul bej.

— Mâinile la spate.

El a pus jos diplomatul. Și-a dus mâinile la spate. La încheieturi au țăcănit cătușele. Bărbatul a început să golească buzunarele lui Borenboim.

— Banii sunt în birou, într-un sertar. În jur de două mii. Mai mult nu am – a mormăit Borenboim.

Bărbatul l-a percheziționat. A scos din buzunare portmoneul. Mobilul. Bricheta GUCCI de aur.

A pus totul pe podea.

A deschis servieta diplomat; documente de afaceri, două pipe într-un toc de piele, o cutie de tutun de pipă, o culegere de nuvele de Borges.

— Ridică-te. – Bărbatul l-a apucat de braț pe Borenboim.

Borenboim s-a ridicat. L-a privit cu coada ochiului pe necunoscut.

Bărbatul: treizeci și șase de ani, nu prea înalt, vânjos blond, ochi albaștri, tuns perie, trăsături greoaie ale feței, o fâșiuță de mustață bălaie, impermeabil gri-oțel, eșarfă gri-deschis, rucsac negru din piele pe spate.

— Mergi înainte. – Bărbatul l-a împuns pe Borenboim cu pistolul.

Borenboim a pășit înainte. A trecut prin primul living, în care erau un acvariu rotund și mobilier moale, capitonat. A intrat în al doilea living. Aici avea mobilă scundă, japoneză. Pe un perete erau desfășurate trei suluri japoneze. Și un televizor extraplat. Într-un colț, aparatura muzicală. Cădita în forma unei piramide de un negru albăstrui.

Bărbatul s-a apropiat de piramidă. A examinat-o:

— Cum îl luăm pruitul?

— Telecomanda-i acolo. – Borenboim a arătat printr-un gest al capului spre o masă pătrată joasă. Telecomanda, de un negru albăstrui, era așezată pe marginea ei.

Bărbatul a luat-o. A apăsat pe „POWER". Muzica a încetat.

— Stai jos. – A apăsat umărul lui Borenboim. L-a așezat pe un taburet scund cu pernă roșie.

Și-a vârât pistolul în buzunar. Și-a scos rucsacul. L-a desfăcut. A scos din el un mic ciocan și două crampoane de alpinism, din oțel.

— Ce pereți are casa?

— În ce sens? – Borenboim, care pălise, a clipit încordat.

— Cărămidă, beton?

— Cărămidă.

Bărbatul a dezgățat de pe pereți două dintre suluri. A potrivit crampoanele. Și din trei lovituri a înfipt în perete un crampon. La nivelul propriilor umeri. S-a depărtat la vreo doi metri lateral de crampon. Și a bătut al doilea crampon. Apoi a scos un mobil. A format un număr:

— Totul e-n regulă. Vino. E deschis.

Curând în apartament a intrat *Dibici*: treizeci și doi de ani, înaltă, slabă, lată în umeri, blondă, ochi de un albastru cenușiu, figură aspră, osoasă, palton albastru-cenușiu, beretă albastră, mănuși albastre, eșarfă albastru cu galben, sacoșă sport lunguiață.

A privit în jur. I-a aruncat o privire lui Borenboim, așezat pe taburet.

— Bun.

Bărbatul a scos o sfoară din ruesac. A tăiat-o în două cu un cuțit.

Cei doi l-au ridicat pe Borenboim, l-au scos cătușele. Au început să-i scoată sacoul.

— N-ați putea spune așa, omenește, ce vreți? – i-a întrebat Borenboim.

— Deocamdată nu putem. – Dibici i-a apucat mâna stângă, i-a legat-o cu sfoară.

— Nu țin bani în casă.

— Nu avem nevoie de bani. Nu suntem tâlhari.

— Dar ce sunteți? Agenți de asigurări? – Borenboim a zâmbit nervos. Și-a lins buzele uscate.

— Nu suntem agenți de asigurări – i-a răspuns serioasă Dibici. – Dar avem mare nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Relaxează-te. Și nu-ți fie frică de nimic.

I-au legat mâinile de crampoanele bătute în perete.

— Sunteți sado-masochiști? Borenboim stătea în picioare. Cu brațele desfăcute în lături.

— Nu. – Dibici și-a scos paltonul. Sub el purta un costum albastru cu dungulițe fine.

— Ce vreți? Ce dracu' vreți? – Glasul lui Borenboim s-a frânt.

Bărbatul i-a lipit pe gură bandă adezivă. Dibici a deschis sacoșa sport. În ea se afla un mini-congelator lunguiet. L-a deschis. A scos din el un ciocan din gheață.

Bărbatul i-a descheiat lui Borenboim vesta și cămașa. I-a sfâșiat maioul. Brusc, Borenboim i-a tras un picior în vin-

tre. Bărbatul s-a chircit. A început să șuiere. S-a lăsat în genunchi:

— Idiotul...

Dibici a așteptat o vreme. A apucat ciocanul.

— Oh, la dracu'... – bărbatul s-a schimonosit.

Dibici a mai așteptat puțin. A privit sulul rămas pe perete:

— Se topește gheața, Obu.

Bărbatul s-a îndreptat puțin de mijloc. S-au apropiat amândoi de cel legat. Borenboim a încercat să o lovească pe Dibici cu piciorul.

— Ține-i picioarele – a spus ea.

Bărbatul a dat afirmativ din cap. A cuprins cu brațele genunchii lui Borenboim. I-a strâns. A încremenit astfel.

— Vorbește cu inima! – Dibici și-a luat avânt cu grație. Ciocanul a descris cu șuier un semicerc. S-a prăvălit peste pieptul lui Borenboim.

Borenboim a început să râgâ.

Dibici și-a lipit urechea de pieptul lui:

— Vorbește, vorbește, vorbește...

Borenboim răgea. Se contorsiona.

Dibici a făcut un pas înapoi. Și-a luat avânt. A izbit. Din răsputeri.

Ciocanul a crăpat. Fărâme de gheață s-au împrăștiat în jur.

Borenboim a prins să geamă. Spânzura în sfori. Capul îi căzuse în piept.

Dibici s-a lipit de el.

— Vorbește, vorbește, vorbește...

Din piept a răzbătut un sunet.

Dibici a ascultat cu luare-aminte.

Bărbatul a ascultat și el.

— Mo... ho... – a rostit Dibici.

S-a îndreptat satisfăcută de mijloc:

— Îl cheamă Moho.

— Moho – a rostit bărbatul. S-a înseninat. A zâmbit.

Borenboim și-a deschis ochii.

Era așezat într-o cadă triunghiulară. Jeturi de apă caldă îi mângâiau plăcut trupul. Vizavi de el în cadă ședeau două femei goale.

Ar: treizeci și unu de ani, dolofană, blondă, ochi albaștri, sâni mari, umeri plini, rotunzi, un chip simpluț, zâmbitor, de țărancă.

Ekos: patruzeci și opt de ani, micuță, bine făcută, blondă, ochi albaștri, figură atentă, inteligentă.

Spațioasa cameră de baie era cufundată în penumbră. Doar trei lumânări groase, albastre, ardeau pe bordura căzii.

— Bună ziua, Moho – a rostit cea micuță. – Eu sunt Ekos. Sora ta.

— Bună ziua, Moho – a zâmbit cea dolofană – Eu sunt Ar, sora ta.

Borenboim și-a șters umezeala de pe față. A privit în jur. A întârziat cu privirea asupra unei lumânări:

— Eu sunt Borenboim Boris Borisovici. Unica mea soră, Anna Borisovna Borenboim-Vickers, a murit într-un accident de circulație în 1992, lângă orașul Los Angeles.

— Acum vei avea multe surori și mulți frați – a rostit Ekos.

— Mă îndoiesc. – Borenboim și-a atins vânătaia imensă de pe piept. Mama e deja în lumea dreptților, iar tata e imobilizat la pat în urma unei comoții cerebrale. Așa că probabilitatea ca el să mă fericească cu un frate sau cu o soră este, practic, nulă.

— Legătura de sânge nu este singura formă de frăție.

— Firește că nu. Există și frați într-u nenorocire – a căzut de acord Borenboim. – Atunci când ești îngropat de viu într-o groapă comună.

— Există frăția inimilor – a rostit încet Ar.

— Adică, atunci când un individ îi vinde altuia o valvulă cardiacă? Şi-şi implantează sieşi una artificială? Am auzit despre chestii dintr-astea. Bună afacere.

— Moho, cinismul tău este plicticos. – Ekos i-a apucat mâna stângă. Aro — pe cea dreaptă.

— Dar eu în general sunt un tip plicticos. Este şi motivul pentru care locuiesc singur. Iar cinismul este singurul care mă salvează. Mai exact spus — care m-a salvat. Până pe data de 2 martie.

— De ce doar până pe 2 martie? – Ekos îi mângâia, pe sub apă, încheietura mâinii.

— Pentru că pe data de 2 martie am luat o decizie eronată. Am decis să merg în maşină doar cu şoferul, fără bodyguard. Pe care să i-l împrumut temporar Ritei Solouhina. Care Rita? Care avea nevoie de şofer. Pentru ce? Pentru că şi-a opărit o mână. Când? Când gătea un fondu. Cu brânză topită în vin, cu brânză topită...

— Regreţi că ai ajutat-o? – Ar îi mângâia cealaltă mână.

— Regret că mi-am trădat temporar cinismul.

— Ţi s-a făcut milă de ea?

— Nu chiar... pur şi simplu îmi plac picioarele ei. Şi cum mănâncă.

— Dar, Moho, acesta este un argument destul de cinic.

— Nu. Dacă ar fi fost, într-adevăr, un argument cinic, nu m-aş fi purtat ca o cârpă. O cârpă. Pe care au înhăţat-o cu mâinile goale.

— Cum, nu purtau mănuşi? – Ekos şi-a ridicat sprâncenele delicate. Ea şi Ar au izbucnit în râs.

— Ba da. – Boremboim şi-a muşcat buzele, arborând o mină serioasă. – Purtau mănuşi, jigodiile. Că veni vorba, fetelor, unde-mi sunt ochelarii?

— Cum, intri în cadă cu ochelarii?

— Uneori.

— Dar se aburesc.

— Asta nu incomodează.

— Vederea?

— Gândirea. Unde-mi sunt?

— În spatele tău.

S-a răsucit. Chiar lângă cap, pe un mic postament de marmură, se aflau ochelarii și ceasul. Ceasul arăta ora 23.55.

Și-a pus ochelarii. A început să-și tragă ceasul pe mână.

Pe ușa întredeschisă a intrat o *fetiță* în pielea goală: doisprezece ani, trup slăbuț, colțuros, pubis fără păr, ochi mari, albaștri, expresie calmă și blândă a feței.

Ea și-a trecut stângaci un picior peste bordura scundă a căzii, a intrat în apă. S-a apropiat de Borenboim și s-a lăsat în genunchi în fața lui.

— Bună ziua, Moho.

Borenboim a privit-o ursuz.

— Eu sunt Ip.

Borenboim tocmai se pregătea să spună ceva, când a observat pe pieptul fetiței o cicatrice mare, albă. Și-a privit propria vânătaie.

— Pot să-ți pun mâna pe piept? – l-a întrebat fetița.

Borenboim și-a mutat din nou privirea asupra cicatricei ei, apoi le-a privit pe cele două femei. Și ele aveau cicatrice în mijlocul pieptului.

— Cum... și pe voi? – Și-a îndreptat ochelarii.

Femeile au dat afirmativ din cap, fără a înceta să zâmbească.

— Pe mine m-au lovit în piept cu ciocanul de gheață de șaisprezece ori. – Ar s-a ridicat în genunchi.

A văzut rănile cicatrizate de pe pieptul ei.

— De trei ori am leșinat. Până când mama mea a început să vorbească și a spus adevăratul meu nume: Ar. După asta m-au dus la scaldă, mi-au pus bandaj pe răni. Și apoi unul dintre frați și-a lipit pieptul de pieptul meu. Și eu am plâns. Pentru prima oară în viață am plâns de fericire.

— Pe mine m-au lovit de șapte ori – a prins a vorbi Ekos. – Uite... vezi... o cicatrice mare și două mai micuțe. M-am umplut pur și simplu de sânge. M-au luat de la o casă

de vacanță. M-au legat de un stejar. M-au lovit cu ciocanul de gheață. Dar inima mea tăcea. Nu voia să vorbească. Nu voia să se trezească. Voia să doarmă până la moarte. Ca să intre adormită în mormânt, ca inimile miliardelor de oameni... Pielea mea e delicată. Gheața mi-a sfâșiat-o pe dată. Și a curs mult sânge. Ciocanul era tot năclăit de sânge. Iar când inima mea a prins să vorbească și a rostit adevăratul meu nume — Ekos —, cel care mă lovise m-a sărutat. Pe gură. A fost primul meu sărut frățesc.

— Te-a sărutat?

— Da.

— Cel care te-a mardit?

— Cel care m-a lovit.

— Care va să zică, mardeiașul? – a surâs nervos Borenboim, privind în ochii mari ai fetiței.

— Spune-i așa, dacă așa-ți place mai mult – i-a răspuns, calm, Ekos.

— Cinismul tău e doar o armură. Este unicul tău mijloc de apărare în fața sincerității. Care te-a speriat întotdeauna. – Ar l-a mângâiat pe mână.

— De cum această armură va cădea, vei deveni nu doar fericit. Vei înțelege ce înseamnă adevărata libertate – a adăugat Ekos.

Fetița continua să stea în genunchi. Îl privea cu o copilărească uimire pe Borenboim.

— Mda... desigur... Și-a desprins cu greu privirea de ochii fetiței. Pe mine mardeiașul nu m-a sărutat. Și-mi pare rău.

Și-a potrivit decis ochelarii. Și s-a ridicat brusc în picioare. Apa le-a stropit pe femei.

— Uite ce e, fetelor. În momentul de față nu-mi prieste masajul subacvatic. Deci, n-o să ne relaxăm. N-am timp. Sunați-vă gorilele. Să spună rusește, curat: cât, unde și când.

— Aici nu există nici un fel de gorile. – Ekos și-a șters fața cu palma.

— Aici suntem numai noi și o slujnică – a zâmbit Ar.

— Şi o pisică – a rostit fetiţa. – Dar acum doarme în coşuleţ. O să aibă în curând pisoiaşi. Dar pot să-mi pun mâna pe pieptul tău?

— De ce? – a întrebat-o Borenboim.

— Ca să stau puţin de vorbă cu inima ta.

Borenboim a ieşit din cadă. A luat un prosop. Şi-a şters ochelarii. A început să se şteargă şi pe sine. S-a schimonosit de durere.

— Înseamnă că gorilele-s afară. Clar.

— Afară? – Ekos i-a mângâiat un umăr. – Nici acolo nu există gorile. Acolo sunt numai mesteceni.

— Şi zăpadă. Dar e deja murdară – a adăugat fetiţa.

Borenboim a privit-o posac cu coada ochiului. Şi-a înfăşurat torsul uscăţiv în prosop.

— Unde-mi sunt hainele?

— În dormitor.

A ieşit din baie. S-a pomenit într-un imobil vast, cu multe camere. Bogat mobilat: covoare, mobilă scumpă, lustre de cristal, tablouri de vechi maeştri. Răzbătea în surdină muzică de Mozart.

S-a apropiat de o fereastră. A dat la o parte draperia din catifea verde. A privit afară: mesteceniş noptatic, petice de zăpadă albind în semiobscuritate. Undeva departe lătra un câine.

— Ţi doriţi se biţi? – a auzit un glas de femeie cu accent străin.

El s-a întors.

Ceva mai departe de el, în picioare, o *thailandeză*: patruzeci şi doi de ani, nu prea înaltă, urâţică, plinuţă, trening cenuşiu, şlapi albaştri cu paiete trasi direct peste picioarele goale, măslinii, cu unghii date cu lac mov.

— Unde-i dormitorul? – Borenboim a aruncat o privire dezgustată spre picioarele femeii.

— Chiar aiţi. – Ea s-a răsucit pe călcâie. A pornit.

El a păşit în urma ei.

L-a condus. I-a indicat odaia cu mâna ei plină de zgârcituri.

Dormitorul nu era mare: pe un perete, o țesătură indiană cu ornamente în galben și verde, o oglindă cu o măsuță de toaletă sub ea, un taburet indian tapițat cu brocart, două vaze mari din bronz în două colțuri ale odăii, un pat dublu sub o cuvertură indiană. Pe pat, împăturite ordonat în teanc, se aflau hainele lui Borenboim.

S-a apropiat. Le-a ridicat. A verificat buzunarele: portmoneul, cheile. Mobilul îi rămăsese în mapa diplomat.

Și-a tras chiloții. Pantalonii. În locul maioului sfâșiat era unul nou.

— Operativi, băieții... – a zâmbit ironic.

Și-a îmbrăcat maioul, cămașa, vesta. A început să-și înnoade cravata.

— Mă lași să stau puțin de vorbă cu inima ta? – s-a auzit vocea fetiței.

El a făcut ochii roată: Ip, goală, stătea în picioare în ușa dormitorului. Pe trupul ei de copil străluceau picături de apă.

Odată înnodată cravata, el și-a încălțat ghetele, și-a îmbrăcat sacoul. Și-a încheiat cei doi nasturi de jos ai sacoului. S-a privit fugitiv în oglindă. A ieșit din dormitor, atingând în treacăt umărul jilav al lui Ip.

— Ți doriți se biți? – Thailandeza stătea în picioare în mijlocul livingului.

— Se biți. – Și-a schimonosit buzele. – Suc de plop tremurător aveți?

— Ți? – n-a priceput ea.

— Suc de plop. – Sau lăptișor de mesteacăn, în cel mai rău caz.

— Mes-ti-can? – Ea și-a încrețit fruntea îngustă.

— Aaa... – Borenboim a fluturat înfrânt din mână. – Unde-i ieșirea?

— Chiar aiți. – Ea s-a urnit supusă din loc.

Femeia a trecut în vestibul. A deschis o ușă albă care dădea spre marchiză. Și-a tras direct peste șlapi niște pâslari

largi cu galoși. Și-a pus pe cap o broboadă pufoasă cenușie. A deschis ușa masivă de la intrare. A coborât treptele de marmură.

Borenboim a ieșit din casă. Curtea și casa erau luminate. Pe parcela de lângă casă se înălța un meșteșug des.

Slujnica a pornit pe o cărare largă, asfaltată. Spre o poartă de oțel încrustată în zidul înalt din cărămidă. Lipăia din pâslari.

Borenboim a privit în jur. Și-a ridicat gulerul vestonului. A inspirat aerul jilav al nopții. A pornit încordat în urma slujnicei.

Ea s-a apropiat de poartă. A vârât cheia în broască. A răsucit-o.

Poarta s-a dat la o parte.

— Mă lași să stau puțin de vorbă cu mama ta? – s-a auzit din spate.

Borenboim a privit împrejur: casa, Un etaj, ziduri albe, olane cenușii, două coșuri, grilaje din fier forjat la ferestre, un soare din aramă agățat deasupra ușii. Pe fondul casei luminate se zărea, abia deslușit, o mică siluetă despuiată. Ea s-a apropiat fără zgomot. În semiobscuritate, ochii lui Ip păreau încă mai mari.

La ferestrele semiîntunecate ale casei — nimeni.

— Mă lași? – Ip i-a apucat o mână cu mâinile ei umede.

Borenboim a aruncat o privire spre poarta deschisă: dincolo de ea se întindea un drumeag neguros și pustiu. Smârcuri. Un stâlp. Un zăplaz știrb. O banală așezare cu case de vacanță.

— O să răcești – a rostit el.

— Ba nu – i-a răspuns cu seriozitate Ip. – Te rog, mă lași? După aia te duci la tine acasă.

— O.K. – Borenboim și-a exprimat acordul printr-un gest al capului, ca într-o discuție de afaceri. – Dar repede.

Ea a privit în jur, s-a uitat la leagănul aflat lângă un chioșc, a început să-l tragă de mână:

— Să mergem acolo.

Borenboim a urmat-o. Apoi s-a oprit:

— Nu. Nu mergem acolo.

El a privit spre poartă.

— Mergem acolo.

— Bine. – Şi l-a tras spre poartă.

Au ieşit pe poartă. Ip l-a tras după ea pe Borenboim spre un troian înghetat de pe marginea drumului. El a păşit în urma ei. Sub ghetele lui trosnea gheaţa. Ip, desculţă, se mişca uşor şi fără zgomot.

„La dracu', parcă-i un înger..." şi-a spus în sinea lui Borenboim. Şi cu voce tare:

— Dar repede, juma' de minut. Vorbesc serios.

Micuţa thailandeză, cu pâslarii ei, adăsta, stingheră, lângă poarta deschisă. Vântul din suburbia Moscovei îi flutura capetele basmalei pufoase.

Ip l-a dus pe Borenboim spre troianul de zăpadă. S-a urcat pe el. Faţa i-a ajuns în dreptul feţei lui Borenboim. Ochelarii lui sclipeau în întuneric.

Fetiţa l-a îmbrăţişat precaut, cu braţele ei slăbuţe, dar lungi, şi-a lipit pieptul de al lui. El nu s-a împotrivit. Obrajii li s-au atins.

— O.K. – S-a răsucit uşor, depărtându-şi obrazul de al ei.

A privit spre casa luminată. A început să îngâne cu voce joasă:

— *Darling, stop confusing me with your...*[1]

Dar, brusc, a tresărit din tot corpul. Şi a înlemnit.

Ip a înlemnit şi ea.

Au rămas aşa, în picioare, nemişcaţi.

Thailandeza îi privea.

Au trecut douăzeci şi trei de minute. Fetiţa şi-a desfăcut braţele. Borenboim a căzut, stors de vlagă, pe drumeagul înghetat. Ip a coborât de pe troianul de zăpadă. A izbucnit într-un plâns cu suspine, a tras aer în piept printre buzele arse

1. Scumpo, nu mă mai zăpăci cu... (engl.).

și a început să respire cu nesaț. Felinarul de pe drum îi lumina palid trupșorul alb, plăpând.

Borenboim a început să se miște. A slobozit un țipăt slab. S-a așezat. A prins să geamă. Apoi a căzut iarăși, s-a lungit la pământ. Respira cu sete. Și-a deschis ochi. Pe cerul negru, printre nori flocoși, scăpărau, anemic, stelele.

Fetița a plecat de lângă troian, zăpada îi trosnea abia auzit sub tălpi. A pornit spre poartă. A dispărut în spatele ei. S-a auzit un hurduit slab, apoi poarta s-a închis.

Borenboim s-a răsucit, zăpada a scrâșnit sub el. S-a ridicat în patru labe. A alunecat. Apoi s-a proptit cu mâinile în pământ. S-a ridicat anevoie în picioare. S-a îndreptat de mijloc, împleticindu-se.

— Oooo... nu.

A privit drumeagul. Troianul

— Nu... o. Doamne... – și-a scuturat capul.

S-a apropiat de poartă. A început să plesnească în ea cu palmele murdare.

— Hei... hei... hei, voi de colo...

A ascultat cu luare-aminte. Dincolo de poartă — tăcere.

Borenboim s-a repezit asupra porții. A început să bată în ea cu pumnii și picioarele. Ochelarii i-au zburat.

A ascultat cu luare-aminte. Tăcere.

A prins să scâncească, lipit de poartă. A alunecat la pământ. A izbucnit în plâns. S-a ridicat în picioare, a luat distanță, a luat-o la fugă, cu picioarele crăcănate, și a lovit din goană poarta cu piciorul.

A ascultat cu luare-aminte. Nici un răspuns.

A adunat cât a putut de mult aer în plămâni și a zbierat din răsputeri.

Ecoul i-a purtat strigătul în împrejurimi.

Undeva, departe, a început să latre un câine. Apoi altul.

— Dar vă rog... vă implor! – zbiera Borenboim, bătând în poartă. – Uite, vă implor! Vă implor! Vedeți doar, vă implor!! Ce mama dracului... doar vă implor!!!

Țipătul lui disperat s-a frânt într-un horcăit. A amuțit. Și-a lins buzele.

Luna firavă a lunecat dintre nori. Doi câini lătrau în dorul lelii.

— Nu... așa nu se poate... – Borenboim s-a depărtat de gard. Ochelarii au trosnit sub talpi. S-a aplecat, i-a ridicat. Lentila stângă era crăpată. Dar nu scăpase din rama.

Și-a scos batista, și-a șters ochelarii. Și i-a pus la ochi. A aruncat batista într-un șmâre. A oftat printre sughițuri. A ieșit în drum.

A ajuns la o intersecție. S-a întors. A ajuns la o alta. Și cât pe ce să dea peste o mașină. O Niva roșie a frânat brusc. Apa dintr-o baltă l-a stropit.

— Ce-ai, omule, te-ai dilit? – *Șoferul* a deschis portiera: patruzeci și șapte de ani, față sfrijită, zbârcită, obraji căzuți, dinți de metal, șapcă de piele.

— Iartă-mă, prietene. – Borenboim s-a sprijinit cu mâinile de capotă. A oftat, obosit. Du-mă la miliție. Am fost atacat.

— Ce face? – Șoferul și-a mijit ostil ochii.

— Du-mă, te plătesc... – Borenboim și-a șters stropu de apă de pe față. Și-a vârât mâna în buzunarul interior. A scos portmoneul. l-a deschis. L-a pus sub farul murdar al mașinii: toate cele patru cărți de credit erau la locul lor. Dar, ca întotdeauna, n-avea nici o rublă. În schimb? Încă un card: VISA Electron. Pe numele lui. Nu avusese niciodată un asemenea card. Avea VISA Gold. A răsucit în mâini noul card:

— *What's the fuck?*

În colțul cardului a deslușit, scris de mână, codul pin: 6969.

— Alo, ce faci, o mai frecăm mult? – a întrebat șoferul.

— Imediat, imediat... Ascultă... ce stație e aici?

— Kratovo.

— Kratovo? – Borenboim s-a uitat la șapca șoferului. Deci, Șoseaua Novoreazansk... Du-mă la Moscova, prietene. O sută de parai.

— Așa. Dă-te de lângă mașină – i-a răspuns dușmănos șoferul.

— Sau până la milițe... adică până la Reazanka... du-mă la Reazanka!

Șoferul a trântit portiera. Niva a demarat brusc. Borenboim a făcut un salt într-o parte.

Mașina a cotit după colț.

Borenboim a examinat cardul:

— La dracu'... darul magilor... cu pin-cod! Cacealma, sută la sută.

Și-a pus cardul în portmoneu. Și-a vârât portmoneul în buzunar. A pornit-o pe drum. Pe lângă garduri și vile întunecate. S-a zgribulit. Și-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor.

Ferestrele uneia dintre vile erau luminate.

Lângă poarta masivă mai era o portiță. Borenboim s-a apropiat de ea. A împins-o. Portița era încuiată.

— Hei, jupâne! – a strigat.

În casă un câine s-a pornit să latre.

Borenboim a așteptat puțin. Nu a răspuns nimeni. A mai strigat o dată. Și încă o dată. Câinele lătra.

A început să adune zăpadă fleșcăită. A strâns de-un bulgăre. L-a aruncat în fereastra verandei.

Câinele continua să latre. Nu a ieșit nimeni.

— Să nu-l trezim cumva pe prințul-dinozaur... ptiu... – Borenboim a scuipat. A pornit pe drumul neguros. Drumul a început să se îngusteze. A devenit potecă noroioasă. Un zăplaz verde și unul cenușiu o striveau între ele.

Borenboim a mers mai departe. Gheața subțire îi pârâia sub tălpi.

Poteca s-a curmat brusc. În față se deschidea o prăvălitură abruptă, Mocirloasă. Cu apă și zăpadă. Și s-a ivit, tulbure, un râu nu prea mare. Negru. Cu sloiuri ici și colo.

— Balul s-a sfârșit, și lumânările s-au stins, *fuck you slowly*...

Borenboim a adăstat un timp acolo, în picioare. S-a zgîi-bulit. S-a întors. A pornit înapoi. A ajuns în dreptul casei luminate. A făcut un bulgăre. L-a aruncat în aer. I-a dat un șut cu piciorul. Și s-a pornit deodată să plângă în gura mare un plâns neajutorat, de copil. A luat-o la fugă, plângând în hohote. A scos un țipăt. S-a oprit:

— Nu... așa nu... maicuță dragă... ooo! Dobitoc... dobitoc nenorocit... ooo! Asta... Pur și simplu... și simplu... dobitoc...

Și-a suflat nasul în palmă. A pornit mai departe, icnind printre suspine. A cotit la dreapta. A ieșit la șosea. A trecut un camion.

— Hei, șefu'! Hei! – Borenboim a început să strige răgușit, cu disperare. A luat-o la fugă după camion.

Camionul a oprit.

— Șefu', du-mă și pe mine! – Borenboim s-a apropiat în fugă.

— Unde? – *Șoferul* i-a aruncat o privire beată pe geam: cincizeci de ani, față de mitocan, galben-cafenie, căciulă din blană de iepure, scurtă vătuită cenușie, țigară.

— La Moscova.

— La Moscova? – a zâmbit șoferul. – Păi, ca să zic așa, eu mă duceam la culcare.

— Dar până-n stație?

— În stație? Păi asta-i acilea, ce să te mai duc?

— Aici?

— Păi?

— Cât fac pe jos pân-acolo?

— Fo zece minute, ca să zic așa, la-o încolo... – și i-a arătat pe geam, cu mâna murdară, încotro.

Borenboim a făcut cale întoarsă. A luat-o pe șosea. Camionul a plecat.

În față au apărut niște faruri. Borenboim și-a ridicat mâna dreaptă. A început să și-o agite.

Mașina a trecut pe lângă el.

A ajuns în stație. Lângă butucul cu băuturi, cu program de noapte, era parcat un Jiguli alb. Șoferul își cumpărase o bere.

— Ascultă, prietene, – Borenboim s-a apropiat de el, Am o mare problemă

Șoferul l-a privit prezis, neîncrezător: patruzeci și doi de ani, înalt, bine hrănit, fată rotundă, geacă de piele:

— Ce-i?

— Trebuie... trebuie să găsesc o casă aici... nu i-am reținut numărul...

— Unde?

— Aici... la doi pași.

— Cât?

— Cincizeci de parai.

Șoferul și-a mijit ochișorii ca de purcel, îngropați în grăsime:

— Banii înainte.

Borenboim și-a scos cu un gest reflex portmoneul, dar și-a amânat:

— N-am cash... îți plătesc când ajungem.

— Nu ține. – Șoferul a clătinat din capu-i masiv.

— Stai, stai așa... – Borenboim și-a atins obrazul cu mâna murdară. Apoi și-a scos ceasul de pe mâna stângă:

— Uite, ia ceasul ăsta... e elvețian... face o mie de dolari... mă-nțelegi... am fost atacat. Să mergem, să-i găsim.

— Nu-mi vâr eu nasul în ciorba altuia. – Șoferul a scuturat din cap.

— Prietene dragă, nu rămâi în pierdere!

— Dacă ai fost atacat, du-te la miliție. Că e colea, la doi pași.

— Dă-o dracului de miliție, n-am nevoie de ea... ce-ți faci probleme, uite-l, face o mie de dolari! Maurice Lacroix! – Borenboim și-a scuturat ceasul.

Șoferul a stat puțin pe gânduri, s-a smârcâit:

— Cinci. Nu ține.

— Puu, fir-ar al dracilor... – a oftat, obosit, Borenboim. Ce-oi fi, dom'le, așa căpos...

A privit în jur. Alte mașini nu erau.

— E-n regulă. Îi găsesc eu altă dată... Dar măcar până la Moscova poți să mă repezi? Acasă îți dau ruble sau dolari. La alegere.

— Unde la Moscova?

— Pe Tverskaia... Sau nu... mai bine pe Lenin. Pe Lenin Prospekt.

Șoferul și-a mijit ochii:

— Pe două sute de parai te duc.

— O.K.

— Dar banii înainte.

— Pe toți dracii! Numai ce ți-am spus, măi omule: am fost jefuit, am fost atacat. Uite ceasul zălog! Pot să-ți arăt cărțile de credit!

— Ceasul? – Șoferul a privit ceasul de parcă abia atunci îl vedea pentru prima oară. – Cât face?

— O mie de parai.

Acela a început să formâie a plictiseală, a oftat. L-a luat. L-a analizat. Și l-a vârât în buzunar:

— Bine, urcă.

Căcăreze de șobolan

03.19
Leninski Prospekt, nr. 35

Jiguli-ul a intrat în curte.

— Așteaptă un minut. – Borenboim a coborât din mașină. S-a apropiat de ușa scării nr. 4. A format pe panoul interfonului numărul apartamentului.

Nu a răspuns nimeni multă vreme. Apoi, o voce somnoroasă de bărbat a întrebat:

— Da?

— Savva, eu sunt, Boris. Am o problemă.

— Borea?

— Da, da. Deschide-mi, te rog.

Ușa a pîiuit.

Borenboim a intrat în hol. A luat-o la fugă pe trepte spre lift. A urcat la al doilea etaj. S-a apropiat de o ușă masivă, cu cameră de supraveghere. Ușa s-a deschis greoi. Din spatele ei îl iscodea cu privirea *Savva*: patruzeci și șapte de ani, corpolent, greoi, chel, față umflată de somn, halat bordo.

— Bork, dar ce s-a-ntâmplat? – și-a mijit el ochii, somnoros. – Dumnezeule, unde te-ai tăvălit în halul ăsta?

— Salut. – Borenboim și-a îndreptat ochelarii. – Dă-mi două sute de dolari să plătesc taximetristul.

— Ești mache? Dar ce-i cu tine, te-au regulat vreunii?

— Nu, nu. E o chestie mult mai scrioasă. Dă-mi, dă-mi, dă-mi!

Au intrat într-un vestibul spațios. Savva a dat deoparte panoul unui dulap semitransparent. Și-a vârât mâna în buzunarul unui palton bleumarin. A scos un portmoneu. A extras din el două bancnote de câte o sută de dolari. Borenboim i le-a smuls dintre degete. A ieșit. A coborât. Dar Jiguli-ul nu mai era.

— Ptiu, fir-ar al dracului! – Borenboim a scuipat. A dat colțul clădirii. Mașina nu se zărea pe nicăieri.

— Al dracu' de isteț poporul ăsta câteodată... – A început să râdă în dușmănie. A mototolit bancnotele. Le-a băgat în buzunar: – *Fuck you!*

S-a întors la Savva.

— A fost destul? – Savva s-a dus la bucătărie. A aprins lumina.

— Prea destul.

— Ai ochelarii sparți. Ești plin tot de noroi... ce s-a-ntâmplat, ai fost atacat, sau ce? Hai, scoate... scoate astea de pe tine, pune-ți... să-ți dau ceva să pui pe tine? Sau faci mai întâi un duș?

— Mai întâi vreau să beau. – Borenboim și-a scos sacoul murdar, l-a aruncat într-un colț.

S-a așezat la masa rotundă de cristal cu bordură lată din inox.

— Poate faci mai întâi un duș? Te-au bătut?

— Dă-mi să beau, să beau. – Borenboim și-a spălat bărbia în pumn, și-a închis ochii. – Și să fumez o țigară, tot.

— Votcă? Vin? Am și... bere.

— Whisky? Sau n-ai?

— Mă jignești, boss. – Savva a plecat în pas grăbit. S-a întors cu o sticlă de Tullamore dew. Și cu un pachet de țigări Bogatîri: – Mai tari de-atât nu am.

Borenboim și-a aprins repede o țigară. Și-a scos ochelarii. Și-a frecat fruntea, deasupra sprâncenelor, cu vârful degetelor.

— Cu gheață? – Savva a luat un pahar.

— *Straight*.

Savva i-a turnat:

— Ce s-a-ntâmplat?

Borenboim a dat de dușcă paharul pe nerăsuflate, în tăcere.

— Dar too-tuși, tătuuuu-că! – a îngânat Savva popește. I-a mai turnat un pahar.

Borenboim l-a dat de dușcă. A răsucit paharul în mâini:

— Am fost atacat.

— Aha, așa. – Saava s-a așezat vizavi.

— Dar nu știu de cine și de ce.

— *Ich bin* nu înțelegeim. – Savva și-a plesnit obrajii puhavi cu palmele.

— Nici eu. Nu înțelegeim. Deocamdată.

— Și... când asta?

— Aseară. Mă întorceam acasă. Lângă ușă, un drac'știe ce individ și-a proptit pistolul în mine. Așa. Și după asta...

În bucătărie a intrat, somnoroasă, *Sabina*: treizeci și opt de ani, voinică, alură sportivă.

— *Zum Gottes Willen!*[1] Borea? Sunteți deja la o baută, ca-ntre băieți? – a întrebat ea cu un ușor accent german.

— Bine. Borea are o problemă.

— S-a întâmplat ceva? – Ea și-a netezit părul cinfulit. S-a plecat. L-a îmbrățișat pe Borea. – Vai, cât ești de murdar. Ce-i asta?

— Nimic... de-ale bărbaților. – A sărutat-o pe obraz.

— Ceva grav?

— Așa și-așa. Nu foarte grav.

— Vrei să mănânci ceva? Ne-a rămas niște salată.

— Nu, nu. N-am nevoie de nimic.

— Atunci, eu mă duc să mă culc – a căscat ea.

— *Schlaf wohl, Schatzchen.*[2] – Savva a îmbrățișat-o.

— *Trink wohl, Schweinchen.*[3] – L-a plesnit peste chelie.

Borenboim a luat o țigară. A aprins-o de la chistocul celei dinainte. A continuat:

— După asta, a intrat cu mine în apartament. Mi-a pus cătușe. A venit și o muiere. Au bătut în perete două crampoane de alpinism uite-atâta. Mi-au legat cu sfoară de ele. Și m-au răstignit pe perete, mama lor, ca pe Christos m-au răstignit. Așa. Și după... după asta a fost ceva... ceva, așa, în general... foarte curios... au desenhis o chestie... un fel de cufăr... și-n el era un soi de ciocan ciudat... de o formă așa, curioasă, arhaică... avea coada cioplită dintr-o bâtă obișnuită... știi, strâmbă. Iar ciocanul ca atare nu era din oțel, nu era din lemn, era din gheață. Din gheață. Nu știu, artificială sau naturală, dar gheață. Și, dacă poți să-ți închipui, muierea a început să mă izbească-n piept cu ciocanul ăsta. Și repeta întruna: vorbește cu inima, vorbește cu inima. Păi da! Dar să vezi comedie! Îmi lipiseră gura! Cu bandă adezivă! Eu mugeam, ea mă trăsnea. Și mă trăsnea, mama ei de viață, cât o țineau puterile. Așa de năprasnic, că gheața zbura

---

1. Pentru numele lui Dumnezeu! (germ.)
2. Somn ușor, iubitel (germ.).
3. Băutură ușoară, purcelușl (germ.)

pur și simplu prin cameră. Mă trăsnea și rep[illegible] penia asta. Mă durea cumplit, durerea a[illegible] put și simplu în tot corpul. În viața mea n-am simțit [illegible] nea durere. Nici când mi-am dislocat meniscul. Așa. Și [illegible] izbit, m-au tot izbit. Până mi s-a rupt pur și simplu filmul.

A tras o înghițitură din pahar.

Savva îl asculta.

— Sav, toată chestia asta poate părea așa, o aiureală Sau un vis. Dar uite, privește și tu... — Și-a descheiat cămașa. I-a arătat vânătaia mare de pe piept. — Asta nu-i vis

Savva și-a întins mâna puhavă. I-a atins

— Doare?

— Așa... când apeși. Capul mă doare. Și gâtul.

— Bea, Bor, relaxează-te.

— Și tu?

— Eu... oricum trebuie să fiu devreme la birou mâine, adică astăzi.

Borenboim a terminat whisky-ul din pahar. Savva i-a turnat imediat din nou.

— Dar ce e mai interesant a început abia după Mi-am revenit: eram așezat într-un jakuzzi. Cu mine mai erau două tipe. Apa bolborosea. Și tipele astea au început să mă mângâie cu binișorul și să bată câmpii despre nu știu ce frățe că noi, ăștia de-acolo, suntem frați și surori, despre nu știu ce sinceritate, franchețe și așa mai departe. Și femeile acelea fuseseră trosnite cu ciocane din astea în piept, mi-au arătat cicatricele. Cicatrice adevărate. Ziceau că au fost lovite până au început să vorbească cu inima. Ziceau că noi toți ăștia din tâmpita lor de frăție avem numele noastre. Pe ele le chema Var, Mar, nu mai țin minte. Și ziceau că pe mine mă cheamă Moho. Pricepi?

— Cum?

— Moho!

— Moho? — Savva îl privea cu ochișorii lui nuci, cârpiți de somn.

— Mă cheamă Moho! – a zbierat Borenboim și a izbucnit în hohote de râs. S-a lăsat pe spetează de mo[illegible] S-a prins de piept. S-a schimonosit. A început [illegible]

Savva îl privea cu atenție.

Borenboim se hlizea nervos, se bâțâia [illegible] scos batista. Și-a șters ochii. Și-a suflat nasul. [illegible] pieptul.

— Când râd, mă doare. Deci, asta e, Savcenka. Dar știi că nici asta nu-i totul. Cum ziceam, am stat cât am stat noi acolo, în jakuzzi. Și deodată a intrat o fetiță. Încă fragedă... să tot fi avut, cred, vreo unsprezece ani! Așa, blondută, cu ochi mari, albaștri. Și, la fel, cu cicatrice pe piept. A intrat, s-a așezat chiar lângă mine. Ce mi-am zis: hait, să vezi că vor să-mi vâre-n sculă o minoră. Numai că fata ședea pur și simplu acolo. Și, brusc, am băgat de seamă ceva: toți aveau ochi albaștri și erau blonzi. Și ăia doi care m-au mardit cu ciocanul, și ăia aveau ochi albaștri și erau blonzi. Ca și mine! Pricepi?

Savva a dat afirmativ din cap.

— Ei, și atunci mi-a picat fisa: atacul ăsta nu-i deloc întâmplător. Le zic: fetelor, gata cu bălăceala, chemați-vă gorilele să le-ntreb ce vor. Și ele: dar aici nu există nici un fel de gorile. Și le-am crezut pe loc. Da! Și fetița aceea... fetița aceea de-o șchioapă, cu ochișori albaștri, repeta ca o păpușă unul și același lucru: lasă-mă să vorbesc cu inima ta, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc... Și eu pur și simplu m-am ridicat și am plecat dracului. Hainele-mi erau acolo. M-am îmbrăcat. M-am uitat prin jur. Era o hardughie din lemn în stil neo-rus, dar știi, așa, pricopsită. Nu mai era nimeni acolo, doar o slujnică. Am ieșit în curte, am luat-o spre poartă. Și fetița aia, goală-pușcă, după mine. Slujnica a descuiat poarta: poftiți afară, adică. Am ieșit. Era un drumeag obișnuit, ca de sat de vacanță — toată treaba asta se petrecea în Kratovo. Fătuca aia goală — după mine! Și iar: lasă-mă să stau puțin de vorbă cu inima ta! Bine, zic, pe toți dracii, hai, stai de vorbă! Și ea s-a apropiat de mine, m-a îmbrățișat și mi s-a lipit de piept ca un schpete. Și știi tu, Savva — vocea lui Boren-

boim a prins să tremure — atunci, eu... mă cunoști de douăsprezece ani... sunt om de afaceri în toată firea, sunt un tip pragmatic, cu picioarele pe pământ, ce dracu', și, în general, sunt greu de dus de nas, dar... înțelegi tu... ce s-a-ntâmplat după asta... – Nările subțiri ale lui Borenboim au început să fremete – Eu... asta... nici acum nu-mi dau seama ce-a fost asta... și, în general, ce este asta...

A amuțit, și-a scos batista, și-a suflat nasul. A tras o înghițitură din pahar.

Savva i-a mai turnat.

— Și?

— Imediat... – Borenboim a expirat, și-a trecut limba peste buze. A tras aer în piept și a continuat: — Înțelegi tu, fetița m-a îmbrățișat. Și m-a tot ținut așa, îmbrățișat. Apoi s-a iscat brusc în mine un simțământ straniu... de-a dreptul... totul în mine a devenit... cumva mai domol, mai molcom. Și gândurile, și în general... totul. Și, nu știu cum, mi-am simțit inima într-un fel al dracului de intens... era o senzație așa... așa... foarte intensă și tandră. E greu de explicat... în sfârșit, ca și când corpul ar fi fost o carne oarecare, nesimțitoare, iar inima asta... inima asta n-ar fi fost deloc o bucată de carne, ci ar fi fost altceva. Și inima a început să-mi bată foarte neregulat, parcă aveam aritmie... asta e. Și fetița... aceea... a încremenit în nemișcare. Și, brusc, am simțit inima ei cu inima mea. Exact așa cum simți cu mâna ta o mână străină. Și inima ei a început să-i vorbească inimii mele. Dar nu prin cuvinte, ci prin ceva... așa... ca un fel de impulsuri... și inima mea încerca să-i răspundă cumva. Tot prin asemenea impulsuri...

Și-a terminat whisky-ul, și-a mai turnat. A luat o țigară din pachet, a bătut-o. A oftat. A pus țigara înapoi în pachet.

— Și când a început asta, totul în jur, în general totul, întregul univers parcă s-a oprit în loc. Și deodată totul a devenit... așa... a devenit așa de plăcut și de limpede... – a scos un icnet – eu... n-am simțit niciodată... așa ceva... niciodată... așa ceva... n-am simțit...

Borenboim a început să suspine printre sughițuri. Și-a apăsat gura cu palma. L-a năpădit un val de hohote mute de plâns.

— Ascultă, poate ai... – Savva a dat să se ridice din scaun.

— Nu, nu... nu... – Borenboim a scuturat din cap. – Stai.. stai jos...

Savva s-a reașezat.

Borenboim și-a săltat puțin ochelarii, și-a șters ochii. Și-a tras nasul.

— Și asta încă nu-i tot. Când s-a terminat chestia asta, ea a intrat în casă. Și eu am... am stat acolo și am bătut. În poartă. Voiam, voiam teribil ca ea să mai stea cu mine. Nu ea, Inima ei. Asta e. Dar nu mi-a deschis nimeni. La dracu'! S-ar zice că asta e regula jocului. Și am plecat. Am ajuns la stație. Am tocmit acolo un ciubucar. Da! Și când mi-am băgat mâna în buzunar, ce crezi c-am găsit în portmoneu...

Borenboim și-a scos portmoneul. A extras din el cardul VISA Electron. L-a aruncat pe masă.

Savva l-a luat.

— Și cu asta, am terminat. – Borenboim a mai tras o înghițitură. – Presimt că asta nu-i o simplă bucățică de plastic. Că ascunde ceva. Vezi acolo, în colț?

— Codul pin?

— Ce altceva poate fi?

— Se prea poate. – Savva i-a înapoiat cadrul.

— Iugrabank. Ai auzit de banca asta?

— Am auzit. E o filială a Gazprom-ului. În Iugorsk. Cam depărtișor.

— Cunoști pe careva acolo?

— Nu. Dar nu-i o problemă să aflăm. Deși, de fapt, ce vrei să afli?

— Păi, cine a făcut depunerea. Sunt convins că sunt bani pe cardul ăsta.

— N-are rost să-ți dai cu presupusul. Așteaptă până mâine. Ascultă, dar tipii ăștia, care te-au bătucit?

— Nu i-am mai văzut.

Savva a tăcut preț de câteva clipe. Își moltăia buzele. Și-a atins nasul mic:

— Bor, dar cum a putut ăla să-ți vâre pistolul în [illegible], doar umbli cu bodyguardul după tine?

— Păi, asta-i problema! Ieri i-am împrumutat bodyguardul unei funcționare. Și-a operit o mână și nu poate sofa. Așa că... am ajutat fata, ca omul. Un dobitoc omenos, asta sunt.

Savva a clătinat din cap.

— Ei, ce zici?

— Până una-alta, nimic.

— De ce?

— Ascultă, Borea. Numai să nu te superi. Tu... prizezi des?

— De-o lună fir de praf n-am prizat.

— Sigur?

— Mă jur.

Savva și-a încrețit fruntea:

— Sună-l pe Platov. Sau pe-ai noștri.

Borenboim, de-acum cherchelit, a zâmbit:

— Oricum o să fac asta! Fix peste trei cesulețe. Dar vreau să-nțeleg... vreau să aud părerea ta. Ce crezi de toată treaba asta?

Savva tăcea. A cercetat cu privirea bărbia lui Borenboim. Pe bărbie se ivișeră mărgelute mărunte de sudoare.

— Sav?

— Da.

— Ce crezi despre asta?

— Păi... cam nimic.

— De ce?

— Nu știu.

— Dar ce, nu mă crezi?

— Te cred. Te cred, a dat din cap Savva. La ora actuală, cred orice, Bor. De trei zile încoace vin la mine la bancă ăștia de la inspecția sanitară. Au stârpit libărcile dintr-un

subsol din vecini. Şi, e-un drum, au făcut şi la noi [illegible] ţie. Au venit pentru gândaci, şi au găsit munţi de căcăreze de şobolan. Şi unde crezi? În sistemul de ventulaţie. Pur şi simplu, munţi de căcăreze. Porcăria dracului, ce mai! Dar de toată mirarea e că nimeni niciodată nu i-a auzit pe şobolanii ăştia. Nici funcţionarii, nici personalul de pază, nici femeile de serviciu. Păi nici n-aveau cu ce se hrăni la noi. Din ce draciu' se căcărezeau în halul ăsta? Sau, cum ar veni, rontăiau prin alte părţi, şi după aia se furişau în banca mea să se cufurească? Fantasmagorii! Am întors problema pe toate feţele. Am convocat consiliul director. Le-am zis: domnilor se pare că e vorba de o provocare. Picior de şobolan nu s-a găsit în bancă! Dar căcăreze, da! Asadar, cineva le-a pus anume acolo. Credeţi că e vorba de o aluzie? Aluzie la ce? Toţi tac. Ştii doar, cu chiu, cu vai am scăpat de Jorik. Şi Grisa Sinaiko, îl ştii, flăcău cu doxă, patru ani a lucrat la Credit Anstaldt, s-a uitat la mine aşa, fix, şi mi-a zis: „Savva, nu-i nici un fel de aluzie. Dacă puneau căcat uman, da, era o aluzie transparentă. Atunci trebuia să înţelegem vrie. Dar căcărezele de şobolan nu-s o aluzie. Sunt pur şi simplu că-că-re-ze de şo-bo-lan. De şobolani moscoviţi ordinari. Ai încredere în experienţa mea". Bor, am reflectat. Şi am avut încredere.

Borenboim s-a ridicat brusc în picioare. Şi-a cules vestonul de pe podea. A trecut în vestibul.

— Dă-mi nişte ruble pentru taxi.

Savva s-a ridicat anevoie. A pornit în urma lui.

— Ascultă, Bor – şi-a pus mâna grea pe umărul costeliv al lui Borenboim – te-aş sfătui din toată inima...

— Dă-mi nişte ruble pentru taxi! – l-a întrerupt Borenboim.

— Bor. Nu vrei să-l sun pe Mişkatik, de la FSB[1]? Cei de-acolo or să-ţi spună ceva exact...

— Dă-mi ruble pentru taxi!

---

1. Federalnaia Slujba Bezopasnosti — Serviciul Federal al Securităţii (rus.).

Savva a oftat. A dispărut în odăile întunecoase.

Borenboim și-a îmbrăcat vestonul, a lovit cu latul palmei în perete. Și-a strâns pumnii. A expirat cu un șuierat.

Savva s-a întors cu un teanc de bancnote de o sută de ruble.

— Pune-ți paltonul meu. O să-ți fie frig.

Borenboim a extras două bancnote din pachet. A scos din buzunar cele două bancnote de câte o sută de dolari, le-a cute ghemotoc, i le-a îndesat cu de-a sila în palmă:

— *Thanks a lot, honey child.*[1]

A deschis ușa. A ieșit.

Inimă de sobolan

4.00

Strada Tverskaia, nr. 6

Borenboim a descuiat ușa de la apartamentul său. A intrat. A aprins lumina.

S-a pornit în surdină muzica. Și a început să cânte, ca de obicei, Leonard Cohen.

Borenboim s-a oprit lângă ușa întredeschisă.

A aruncat o privire în apartament. Totul era la locul lui.

A închis ușa. A dat o raită prin încăperi. A aruncat o privire în baie. În bucătărie.

Nimeni.

În salonul japonez, pe măsuța joasă, se aflau: servieta-diplomat, mobilul, bricheta.

A analizat peretele. Toate cele trei suluri japoneze erau la locul lor. S-a apropiat de ele. A dat puțin la o parte sulul din stânga. Gaura făcută de cramponul bătut acolo era astu-

1. Mulțumesc mult, copilaș (engl.).

pată cu grijă. Vopseaua lavabilă era jilavă, încă nu se uscase. A doua gaură, sub cel de-al doilea șul, era reparată la fel.

— Ca să vezi, ai dracului. – Borenboim a clătinat din cap. – Lucrat curat. Firma se respectă.

A rânjit ironic.

A deschis diplomatul. A răsfoit hârtiile: totul era la locul lui. A scos o pipă. A îndesat-o cu tutun. Și-a aprins-o. S-a apropiat de acvariul semicircular. A fluierat. Peștișorii s-au înviorat. Au înotat spre suprafață.

El a scos dintr-o nișă scobită în perete un bol chinezesc cu capac. L-a deschis. În bol era hrană pentru pești. A început să presare hrana în acvariu:

— Flămânzeii mei...

Peștișorii au înhățat hrana cu lăcomie.

Borenboim a închis bolul. L-a pus în nișă.

A oprit muzica. A scos dintr-un dulăpior japonez o sticlă de whisky Famous Grouse. Și-a umplut pe jumătate un pahar. L-a băut. S-a așezat. A luat mobilul. L-a pus înapoi pe masă. S-a ridicat. S-a dus la bucătărie. A deschis frigiderul.

Era gol. Doar pe al doilea raft erau patru caserole cu salată. Acoperite cu folie transparentă.

A luat caserola cu salată de sfeclă. A scos o lingură. S-a așezat. A început să mănânce salata cu lăcomie.

A mâncat-o toată.

A aruncat caserola goală în găleata de gunoi. Și-a șters buzele cu un șervețel.

S-a întors în salonul japonez. A ridicat receptorul telefonului. A format un număr. A dat din mână a lehamite:

— *Shutta fuck up!*[1]

A aruncat receptorul pe masă. Și-a mai turnat whisky. A băut. A scuturat pipa care se stinsese. A început s-o îndese cu tutun. A aruncat-o. S-a ridicat. S-a apropiat de acvariu.

A privit peștii.

---

1. Taci, dracu'! (engl.).

— Darling, stop confusing me with your wishful thinking...[1] – a îngânat el.

A oftat. Și-a crispat cu tristețe buzele subțiri. A ciocănit în sticla groasă.

Peștișorii s-au lansat spre el.

A trecut în baie. A dat drumul la apă. A pus paharul cu whisky pe marginea căzii. S-a dezbrăcat. S-a privit în oglindă. Și-a atins ușor vânătaia de pe piept.

— Vorbește, inimă... vorbește, valvulă mitrală... Nenorociților!

A izbucnit obosit în râs.

A intrat în cadă.

A terminat whisky-ul din pahar.

A oprit apa.

Și-a așezat capul în scobitura rece pentru cap.

A oftat cu ușurare.

A adormit.

A avut un vis: este un băietandru, este la casa de vacanță a tatălui său vitreg, din Sosenki, stă lângă portiță și privește în lungul drumului. De pe drum se apropie de el Vitka, Karas și Ghenka. Urmează să meargă împreună la groapa de gunoi Salarevskaia. Puștii se apropie. Au în mâini niște ciomege cu care să răscolească gunoaiele. El își ia ciomagul lui, rezemat de uluci, iese în drum. Pășesc cu toții sprinten și voios pe drum. Zori de zi, miez de vară, o vreme secetoasă, nu foarte călduroasă. Merge cu mare plăcere, cu inima ușoară. Ajung la groapa de gunoi. Este uriașă, se întinde până la marginea orizontului.

— Răscolim dinspre sud spre nord – spune Karas. – Acolo-s depozitate turbinele.

Copiii răscolesc gunoiul. Borenboim se scufundă în el până la brâu. Apoi, mai afund. Acolo este o subterană. O duhoare insuportabilă. Gunoiul greu și lipicios se unduiește ca o mlaștină. Borenboim scoate un strigăt de groază.

---

1. Scumpo, nu mă mai zăpăci cu fantasmele tale (engl.)

— Nu zbiera! – Ghera îl prinde de picioare, râzând în hohote.

— Astea-s catacombele pozitive – îi explică Vitka. – Aici locuiesc părinții accelleratoarelor.

Prin catacombe se preumblă oameni, se mișcă mașinării bizaroide.

„Trebuie să găsesc aluatul de computer, și-atunci o să-mi fac acasă niște cizme permutante pentru locomotive Diesel de mare putere", gândește Borenboim, răscolind gunoiul.

În gunoaie apar fulgurant toate obiectele posibile. Brusc, Karas și Ghera încep să scobească cu cionegele o spărtură în perete. Prin spărtură răzbate un uiet sumbru. „Sunt turbinele", înțelege Borenboim. Își aruncă privirea prin spărtură și vede o peșteră uriașă, în mijlocul căreia se înalță turbine albăstrui. Ele gem sumbru, emană fum. Îl ustură ochii de fum.

— S-o roim de-aici până nu ne turtesc! – îl sfătuiește Vitka.

O iau la fugă prin culoarele întortocheate, înglodându-se în gunoaiele lipicioase, fleșcăioase. Borenboim se împiedică de o bucățică de aluat de computer. E argintiu-liliachiu, miroase a benzină și a liliac. Scoate aluatul din mormanul de gunoi.

— Să-l coci în formă, altfel se împrăștie! – spune Karas.

Fără veste, din aluatul de computer sare un șobolan.

— Nenorocitul, a ros programul! – urlă Vitka.

Vitka, Ghera și Karas încep să izbească șobolanul cu cionegele. Trupul lui cenușiu se cutremură sub lovituri, chiițăie jalnic. Borenboim privește șobolanul. Simte inima lui palpitândă. Un ghemotoc nespus de fragil de la care pornesc spre lumea întreagă undele celor mai delicate vibrații, minunatele unde ale iubirii. Și cel mai uluitor lucru este că aceste unde nu sunt câtuși de puțin legate de agonia șobolanului muribund, sunt de sine stătătoare. Ele penetrează trupul lui Borenboim. Inima lui se strânge într-un violent acces de duioșie, bucurie și fericire. El îi îmbrânceste pe băieții andri, ridică de jos șobolanul însângerat. Plânge în hohote, se pleacă asupra lui. Ochișorii umezi ai șobolanului se închid. Inima lui tresaltă, trimițând undele de adio ale iubirii. Borenboim le captează cu inima sa. Înțelege graiul inimilor. Este intraductibil. Este

minunat. Borenboim plânge în hohote, de fericire și compasiune. Inima sobolanului zvâcnește pentru ultima oară. Și se oprește: PENTRU TOTDEAUNA! Oroarea iscată de pierderea acestei mici inimi îl cuprinde pe Borenboim. El strânge la piept trupușorul însângerat. Plânge cât îl ține gura, ca în copilărie. Plânge în hohote, îndelung și neajutorat.

Borenboim s-a trezit.

Corpul gol îi dârdâia în apă. Lacrimile îi curgeau din belșug pe obraji. Și-a săltat anevoie capul. S-a schimonosit pieptul și gâtul îl dureau și mai tare. S-a așezat în apa călâie. Și-a șters lacrimile. A oftat. S-a uitat la ceas: dormise o oră și douăzeci și unu de minute.

— O-la-la... A ieșit cu greu din cadă. A tras de pe uscătorul șerpuit un prosop. S-a șters. A agățat la loc prosopul. S-a întors spre oglindă. S-a apropiat de ea. S-a privit în ochii albaștri. Pupilele negre i-au amintit de ochișorii umezi ai șobolanului.

— A mâncat aluatul de computer... – a mormăit el. A ienit: – A mâncat... a mâncat și gata... canaliile...

Chipul i s-a crispat de un spasm. Și lacrimile i-au țâșnit din ochi.

Cioburi

00.44
Clubul Tocika[1]

S-a încheiat concertul trupei Leningrad. Șnur, solistul, a cântat:

În orașul negru-smoală, în nopțile negre
Salvări negre trec în goană, doctorii sunt negri

1. „Punct" (rus.).

Merg și rîd și cînt vesel, cînt cîntecele.
Oamenii-n orașul negru mor la fel ca muștele,
Mi se brenhăne de toate...

Șnur a îndreptat microfonul spre sală. Acolo stăteau în picioare sau dansau vreo trei sute de tineri. Sala s-a pus pe urlat:

— ...Sunt făcut din carne!!!

Toți au început să țopăie și să cânte.

Lapin țopăia și cânta laolaltă cu toți. Alături de el țopăia și cânta *Ilona*: șaptesprezece ani, înaltă, firavă, expresie vioaie, hazoasă, pantaloni din piele, bocanci cu talpa groasă, bluză albă.

— Rămâi cu bine, Tocika! – a strigat Șnur. Sala a început să fluiere.

— Bestial, este? – Ilona l-a împuns pe Lapin cu pumnul în coaste.

— Hai să luăm ceva de pileală până nu se-nghesuie tot poporul! – i-a strigat el în ureche.

— Hai.

S-au apropiat de tejghea.

— O sticlă de șampanie. – Lapin a întins banii.

Barmanul a destupat sticla, le-a întins-o laolaltă cu paharele.

— Să mergem acolo, în colț! – Ilona l-a tras pe Lapin după ea.

Într-un colț era liber un capăt de masă din lemn finisat grosolan. S-au așezat. Lapin a început să toarne șampanie în pahare. Alături ședeau doi puști și o fetișcană.

— Ei, zi-i, meștere! – Ilona și-a ridicat paharul. – Pentru ce bem?

— Hai să bem... pentru întâlnirea noastră. – Lapin a ciocnit.

— Poate, pentru Șnur?

— Fie, pentru Șnur.

Au băut.

— I-ai ascultat prima oară? Ilona – și-a aprins o țigară.

— Pe viu — da.

— Înregistrarea nu-i același lucru. N-au zbangul ăsta, l'au! – a zbierat ea. – E de comă, ce mai, de comă! Puu! Tare am chef de niște furaje.

— Ai chef? – Lapin și-a golit paharul.

— Îhî. De câte ori mă înfierbânt nițel, am chef de iarbă.

— Și aici... nu se poate face rost? Lapin a privit în jur.

— E doar a doua oară că vin aici. Nu cunosc pe nimeni.

— Eu vin prima oară.

— Pe bune? Chiar ai venit special pentru tipii de la Leningrad?

— Îhî. Am auzit întâmplător că se dau azi în spectacol aici. Și am venit.

Lapin și-a aprins o țigară.

— Sunt marfă, este? Ilona a privit în jur. Se cherchelise repede.

— Sala e mare. – Lapin și-a frecat pieptul.

— Super, este? Fir-aș să fiu, ce-aș mai trage o iarbă! Ascultă, ești în bani?

— Să zicem.

— Hai să mergem într-un loc. Acolo au întotdeauna. Au o grămadă de chestii. Numai că-i cam departe.

— Unde e?

— În Sokolniki.

— Și ce-i acolo?

— Un hoteag închiriat, atâta tot. Și locuiesc în el niște amici.

— Păi, să mergem atunci.

— Cu bine, Mișk-al nostru cel de pluș!

Ilona s-a ridicat, s-a dezmorțit. Lapin a luat sticla golită pe jumătate. Au pornit spre ieșire prin mulțimea de dansatori.

La garderobă și-au primit hainele. Au ieșit în pasajul semîntunecat, cu ziduri grosiere placate cu bucățele de oțel sudat. Apăreau la răstimpuri siluete.

— Brrr! E frig... – Ilona s-a zgribulit. A luat-o înainte.

Lapin a luat-o în brațe. A tras-o brutal, cu stângăcie spre sine.

— Ne gîngiulim? – l-a întrebat Ilona.

Lapin a început să-i sărute buzele delicate și reci. Ea i-a răspuns. Cu mâna liberă i-a strâns sânii. Sticla i-a lunecat din cealaltă mână. S-a spart la picioarele lor.

— La dracu'... – a tresărit Lapin.

— *Ouch!* – Ilona a privit în jos.

Lapin a izbucnit în râs.

— Asta se cheamă sticlă la plural... rusește — cioburi.

— Ne distrăm, ai? – a întrebat un puști. Stătea pe vine lângă perete. Fuma.

— Mergem să luăm alta? – i-a suflat Lapin în ureche.

— Ajunge! – Ilona a călcat cu vigoare cioburile sub tălpile groase, bleumarin. Cioburile au scrâșnit.

L-a luat de mână pe Lapin. L-a tras spre ieșirea din pasaj:

— Șampania e chestie super. Dar acolo o să fie extra-super.

Lapin a oprit-o:

— Stai puțin...

— Ce-i? – Ea s-a oprit.

El a îmbrățișat-o. A înlemnit, lipit de ea. Au rămas astfel un minut.

— Mi-e frig – a zâmbit ușurel Ilona.

— Așteaptă puțin... – Glasul lui Lapin tremura.

Ea a amuțit. Lapin s-a lipit strâns de ea și a tresărit.

— Ce-ai pățit? – I-a lins cu limba o lacrimă de pe obraz.

— Așa... – a șoptit el.

— Ce-i, ți s-a făcut de-o înțepătură, sau ce?

El a negat printr-un gest al capului. S-a smârcâit:

— Doar că... mi-e așa... ca dracu'!

— Atunci, să mergem. – Ea l-a apucat cu hotărâre de mână.

23.59
Apartamentul lui Andrei
Kutuzovski Prospekt, nr. 17

Un dormitor zugrăvit în liliachiu-deschis. Un pat scund, larg. Muzică în surdină. Penumbră.

Nikolaeva, goală, era așezată pe Andrei, [illegible] ritmic. Pieptul Nikolaevei era legat cu o basma [illegible]. Dar ambii sănătoși erau liberi. *Andrei* fuma: cincizeci [illegible] ani, corpolent, față carnoasă, porțiuni de chelie [illegible], umăr tatuat și degete scurte, dolofane.

— Nu te grăbi, nu te grăbi... – mormăia Andrei.

— Boierul nostru, stăpânul nostru. – Nikolaeva a început să se miște mai lent.

— Mișto țâțe ai.

— Îți plac?

— Nu le-ai făcut nimic?

— Nu, ce vorbă-i asta. Totu-i al meu. O-o-o... Dulce pulișoară ai...

— Ți-ajunge la lindic? – A slobozit fumul peste sânii ei.

— Oh... te cred... oh... Păcat că azi nu se poate și-n cur...

— *De ce?*

— Bu-bu-ța.

— *Ai hemoroizi?*

— O, nu... ah... din cauza... ah... accidentului...

— Unde-ți umblă mintea? Auzi, să nimerești sub mașină... oh... la dracu'...ar trebui să-ți vină mintea la cap... eu când traversez, mă uit de patru ori... oh, nu te grăbi...

— O-o-o... super... o-o-o... Andriuș... o-o-o... oh!

— Nu te grăbi, dacă-ți spun.

Nikolaeva s-a prins de coapse. Și-a lăsat în jos capul. Și-a scuturat părul. Și-a mișcat fundul cu grijă. Și nu. Și încă o dată.

Andrei a schițat o grimasă.

— Oh, la dracu'... deja... Alka, pui de cățea... ți-am spus doar... nu te grăbi! Acus răbufnește! Nu! Apasă, apasă acolo! La dracu'! Dă-te la o parte! Ce gâtii mă-tii o faci așa mizerabil?

Nikolaeva a sărit rapid de pe el. I-a apucat într-o mână mădularul tras în prezervativ. Cu cealaltă i-a presat puternic zona dintre anus și testicule:

— Iartă-mă, Șaș... adică... Andrișa...

— Mai ca lumea, apasă mai ca lumea!

Ea a apăsat mai ca lumea. El a început să geamă. Capul îi zvâcnea.

— Acum, abate-mi atenția, abate-mi dracului atenția.

— În ce fel, Andriusenka?

— Povestește-mi ceva...

— Ce?

— Ceva caraghios... hai, hai, hai..

— Un banc?

— Ceva... oh, la dracu'... hai, hai...

— Nu țin minte bancurile... — Nikolaeva și-a scărpinat pubisul ras. — A! Auzi aici o chestie de milioane, mi-a povestit-o Sula. Când avea vreo cinspe ani, un individ a dus-o la el acasă, voia s-o fută, dar ea nu l-a lăsat, l-a luat cu chestii — că-i fecioară, mă rog, tot tacâmul. El a morfolit ce-a morfolit la ea în pat, pula-i scotea fum, ce mai, a ținut-o așa vreo două ceasuri, dar ea tot nu-și desfăcea craca. Atunci el, de colo: hai să te fut în poponeț. Bine, hai. L-a băgat-o. Dar tipul era așa de excitat, că a terminat pe loc, nu s-a mai putut ține. Și avea adunată la sperma, o-ho-ho, până-n vârful pulii! Și-a deșertat-o-n ea ca la clisma. El s-a prăvălit pe spate. Și Sula, închipuie-ți, s-a sculat urgent, s-a pus pe ciuci și s-a spârcâit pe covorul lui persan! Până să-și vină el în fire, ea s-a îmbrăcat și — roiu'!

— Oh, la dracu'... Al, hai să... nici așa nu pot...

— Imediat, scumpete. – Ea s-a așezat pe el. S-a mădularul în ea. A început să se miște repede. I-a prins ițele într-o mână.

— Da... da... așa... – a început să mormăie Andrei. A înțelenit. Și-a strâns pumnii. A slobozit un strigăt. A început a lovească cu pumnii pe Nikolaeva peste coapse. – Da! Da! Da!

Ea s-a acoperit cu brațele. Se mișca. Chelălăia.

Andrei a încetat s-o lovească. Mâinile i-au căzut neputincioase pe pat.

— Oh, la dracu'... – S-a întins după scrumieră. A luat din ea țigara neterminată.

— Cum a fost? – Nikolaeva i-a lins sfârcul roz, păros.

— Oh... – El a tras un fum. – Am văzut stele verzi...

— Ești așa mișto... – ea i-a mângâiat umerii – ești așa, totuntjor tot... ca Winnie Pooh. Și ai o sculă dată dracului. Juisez imediat.

El a zâmbit ironic:

— Ia nu mă tromboni aici. Toarnă niște vin.

— *S'il vous plaît.* – Ea și-a întins brațul. A scos din frapiera de sticlă plină cu gheață o sticlă de vin alb Pinot Grigio. A turnat în pahare.

Andrei a luat un pahar. Și-a săltat puțin capul asudat. A golit paharul. S-a prăbușit pe pat:

— Să fiu al dracului... ești o junincă pe cinste...

— Mă bucur să aud.

El și-a privit pachetul gol de țigări:

— Du-te-n bucătărie, sunt țigări acolo, pe raft.

— Unde?

— Lângă hotă. E acolo un raft de sticlă.

— Andriuș, n-aș putea să-mi fac mai întâi un duș?

— Fă-ți. Mă duc eu să le iau.

Nikolaeva s-a ridicat. Și-a astupat sexul cu palma. A dat fuga la baie. A intrat sub duș. A dat drumul la apă. S-a dușat rapid. Și-a spălat îndelung sexul. A oprit apa. A strigat:

— Pet! Puu... Andriuș! Pot să fac o baie?

— Poți... – a răzbătut din dormitor.

Nikolaeva s-a așezat în cada rece. A dat drumul la apă. A luat spumantul de pe răftulet. L-a stors sub jet. Spuma s-a pornit imediat. Nikolaeva a început să îngâne un cântec. Apa i-a ajuns la subsuori. Nikolaeva a oprit apa. Și-a adunat genunchii la piept. A adormit.

A visat-o pe Liubka Kobzeva, care fusese înjunghiată în motelul Solnecinîi. Se făcea că sunt împreună în apartamentul acela de pe Sretenka, pe care Liubka îl închiriase împreună cu Koza-Dereza[1]. Nikolaeva stă pe un scaun lângă fereastră și fumează. Afară e iarnă, ninge. În bucătărie e frig. Nikolaeva e îmbrăcată subțire, vărătec, dar are în picioare niște pâslari înalți, cenușii. Iar Liubka e desculță și poartă un capot albastru. Pălăvrăgește lângă aragaz și gătește dragele ei mante.

— Și totuși, cât sunt de tâmpită – mormăie ea, în vreme ce frământă aluatul. – Să-l las eu să mă taie! Trebuia să...

— Te-a durut? – întreabă Nikolaeva.

— A, nu, nu cine știe ce. Numai că m-a luat groaza când nenorocitul ăla s-a năpustit la mine cu cuțitul. Am înțepenit locului pur și simplu. Trebuia să fi sărit pe fereastră, dar eu stăteam acolo ca proasta și mă uitam la el. Și el — vârști! — la început în burtă, aproape că nici n-am băgat de seamă, și după aia, în gât... și imediat sânge, sânge, sânge... ascultă. Al, nu știi tu unde-am pus piperul?

Nikolaeva se uită pe masă. Toate obiectele se văd foarte deslușit: două farfurii, două furculițe, un cuțit cu mânerul crăpat, o răzătoare, o solniță, un sucutor, o pungă de făină, nouă gogoloaie de aluat. Dar pipernița nu-i.

— Așa mi se-ntâmplă întotdeauna, când am nevoie de ceva, dispare și basta... – Liubka scotocește în continuare. Se apleacă. Se uită sub masă.

Nikolaeva zărește prin gulerul desfăcut al capotului o tăietură lungă, cusută grosolan, de la gât până la pubis.

— Uite-o... – a observat Liubka.

---

1. Târfa-Tupeista (rus.).

Nikolaeva vede pipernița sub masă. Se apleacă, o ia, i-o dă Liubkăi. Și, brusc, simte cu extremă acuitate că în pieptul Liubkăi NU BATE INIMA. Liubka vorbește, mormăie, se mișcă, dar inima ei este inertă. Stă ca un ceas stricat. Pe Nikolaeva o năpădește o durere cumplită. Dar nu din cauza răposatei Liubka, ci din cauza acestei inimi care s-a oprit. Îi pare îngrozitor de rău că inima Liubkăi este moartă și nu va mai bate NICIODATĂ. Înțelege că o va podidi imediat plânsul.

— Liub... dar tu... pui ceapă în umplutură? – rostește ea anevoie, ridicându-se.

— La ce dracu' să mai pun ceapă, dacă are piper? – Liubka o privește atent, cu ochii ei morți.

Nikolaeva începe să icnească.

— Ce ai? – întreabă Liubka.

— Îmi vine să mă piș. – Nikolaeva își mișcă buzele care nu vor să o asculte.

— Pișă-te aici – rostește cu un zâmbet Liubka.

Hohotele de plâns o podidesc pe Nikolaeva. Plânge în hohote pentru CEA MAI GREA PIERDERE.

— Liub... ka... Liub... ka... – tâșnește de pe buzele ei

O apucă pe Liubka, o strânge la pieptul ei. Liubka își depărtează mâinile reci, mânjite de făină și aluat:

— Ce-i cu tine?

Pieptul de gheață al Liubkăi ESTE LIPSIT DE INIMA. Nikolaeva plânge în hohote. Înțelege că asta nu poate fi îndreptat NICIODATĂ. Își ascultă bătăile propriei inimi. Este vie, caldă și îi este CUMPLIT de dragă. Din cauza asta durerea și amarul îi sunt încă mai adânci. Realizează brusc cât este de SIMPLU să fii mort. Spaima și durerea o năpădesc. Urina fierbinte i se scurge de-a lungul picioarelor.

Nikolaeva s-a trezit.

Fața toată-i era în lacrimi. Rimelul i se prelingea de pe gene.

Lângă cadă stătea în picioare Andrei, într-un halat roșu cu alb.

— Ce-ai pățit? – a întrebat-o el nemulțumit.

— A? – a icnit ea. Și a izbucnit iarăși în hohote de plâns.

– Ce s-a-ntâmplat? – s-a încruntat el, somnoros.

— Păi... eu. asta... – a suspinat ea, – am visat o prietenă... au... au omorât-o acum șase luni...

— Cine?

— Păi... niște precupeți din piață... niște azeri..

— Aha... – el s-a scărpinat pe piept. – Ascultă, vreau să dorm. Mâine am o combinație importantă. Banii-s pe masa din bucătărie.

A ieșit.

Nikolaeva și-a șters lacrimile. A ieșit din cadă. S-a privit în oglindă:

— Dumnezeule...

S-a spălat îndelung pe față. S-a șters. S-a înfășurat în prosopul mare. A ieșit din baie.

Apartamentul era cufundat în penumbră. Din dormitor răzbătea sforăitul lui Andrei.

Nikolaeva a intrat în dormitor în vârful picioarelor. Și-a găsit hainele. S-a dus în bucătărie. Acolo ardea doar becul hotei de deasupra aragazului. Pe masă erau două sute de dolari.

Nikolaeva s-a îmbrăcat. Și-a pus banii în portmoneu. A băut un pahar cu suc de mere. A trecut în vestibul. Și-a îmbrăcat impermeabilul. A ieșit din apartament. A tras cu grijă ușa după ea.

Buza de sus

2.02

Apartamentul închiriat de Komar[1] *și Viki*
Oleni Val, nr. 1

— Deschide și închide ușurel pumnul. – Komar a strâns cu un garou antebrațul lui Lapin.

---

1. Tâlhar (rus.).

— Ce să mai strângă, că se vede totul ca pe hartă – a zâmbit Viki. – Eheu, să am eu asemenea venișoare!

— Komar, ticălosule, pe mine trebuia să mă înțepi prima! – Ilona i-a aruncat o privire ofuscată.

— Musafirul, cum se zice, e primul servit. Mai ales că se scaldă-n bani... – Komar a nimerit vena cu acul. – Pe toți dracu, de-o sută de ani n-am văzut conducte nestrăpunse.

— Ilon, tu chiar ai fost la Leningrad? – a întrebat Vika.

— Îhî.

— Și ce-au cântat? De-alea vechi?

— Vechi! Vechi! Vechi! – Ilona a început să-și fluture în dușmănie palmele.

Komar a tras pistonul seringii spre sine: douăzeci și șapte de ani, cap ras, urechi mari, slab, adus de spate, brațe lungi, trăsături foarte ascuțite, tricou albastru jerpelit, pantaloni largi.

În seringă a intrat sânge. Komar a tras de capătul garoului legat. Și a introdus binișor conținutul seringii în vena lui Lapin:

— Acasă cu tine.

Vika i-a întins o bucățică de vată: optsprezece ani, oacheșă, micuță, plinuță, păr lung, pantaloni mov din poliester, bluzon albastru stil scafandru.

Lapin și-a presat vata pe venă. Și-a îndoit brațul din cot. S-a lăsat pe spate pe perna soioasă:

— Oh, pe toți dracii...

— Ei? – a zâmbit Komar.

— Mda... – Lapin și-a dezlipit cu greutate buzele și a zâmbit. A privit tavanul cu pete ruginii.

— Komar, ticălosule, mă înțepi în sfârșit și pe mine? – a zbierat Ilona.

— Nici o problemă, madam. – Komar a scos din ambalaj o nouă seringă.

Vika a presărat dintr-un pachețel într-o lingură un praf alb, a adăugat apă, a fiert conținutul lingurii sub o lumânare. Komar a tras din lingură în seringă lichidul translucid.

Ilona şi-a strâns singură garoul în jurul braţului. S-a aşezat în faţa lui Komar. I-a întins braţul. La încheietură se vedeau ici şi colo urme de înţepături.

— Ilon, tot n-am priceput, au cântat tot de-alea vechi? – Vika şi-a aprins o ţigară.

— Nu, nu numai de-alea... – Ilona îşi deschidea şi închidea surescitată pumnul.

— „Şi o să fie vară, şi-om merge toţi la ţară. Toţi cu cazmaua-n mână, ne-o tragem de răsuna"? Da?

— Da, da, da... – a bombănit enervată Ilona.

— Ştii, mie-mi place la ei chestia aia: ta-ta-ta... unii înţepenesc când aud, eu una intru-n vrie, dar pot să şi măresc viteza.

Komar, fără grabă, a dibuit un loc pentru injecţie:

— Mda, mititico, e bine că nu abuzezi.

— Ei bravos, da'ce, sunt proastă? – a rânjit nervos Ilona.

— Cine va mai înţelege pe voi, femeile! – Acul a pătruns în venă.

Lapin a zâmbit. Şi-a întins mădularele. A ridicat din umeri:

— Şi totuşi... asta-i cu totul altceva...

— Care altceva? – l-a întrebat Vika.

— Păi, când eşti acolo. Povesteşi şi înşiri tot felul de bazaconii. Care s-a-nţepat, care nu... Asta-i cu totul altceva.

— De ce? – Vika a zâmbit mulţumită.

— Pentru că orice cretin vrea să se dea mai deştept decât e în realitate. Mai deştept şi mai autoritar. Toţi se dau de ceasul morţii după autoritatea asta, numai la ea le stă gândul. De parcă marea problemă a omului pe acest pământ se reduce doar la obţinerea unei poziţii sociale cu orice preţ, chiar cu preţul suferinţei altora.

Vika a schimbat o privire cu Komar.

— Da. Nu ştiu cum stăm cu alte chestii, dar de suferinţă avem parte cât cuprinde... – Komar a introdus cu un zâmbet doza în vena Ilonei.

— Oh... – Ea şi-a închis ochii. Şi-a îndoit braţul din cot. A tuşit.

Vika i-a întins lui Kontar brațul plin de înțepături.

— Uite, mai e un locșor aici.

— Nu-mi mai răsufla în frunte.

— Iartă-mă, Kom.

Ilona s-a întins:

— Super!

L-a sărutat pe Lapin. El a îmbrățișat-o stângaci.

— Kom, numai să nu te grăbești. – Vika a privit acul.

— Am pupilele dilatate? – Ilona s-a plecat asupra lui Lapin.

— Da – i-a răspuns el cu seriozitate.

— Sunt frumoase? Ce culoare au?

— Ceva cam... așa... știi... – Lapin asudat, a privit-o tăcut, atent. – Uite ce e... adică, există niște bile... știi... bilele chinezești ale echilibrului... trebuie să le frămânți într-o mână, ele se fac din pietre semiprețioase diferite, să zicem din jasp, și când o bilă de-asta... bila zen, sau zan, ba nu se pare că zen... așa... când bila stă acolo, ea emană o energie, bioenergie, și mai există acolo și o acumulare de electricitate, și toate astea laolaltă... plus energia pietrelor, noi știm încă foarte puțin despre energia pietrelor, pietrele sunt al dracului de vechi... dar cândva ele au fost moi ca niște bureți, și apoi, sub acțiunea timpului, au împietrit și au devenit pietre adevărate, și au în ele acumulată atâta informație nedescoperită, sunt un fel de super-*cartridge*[1]... acolo s-a înregistrat în draci... adică tot despre tot... despre tot felul de evenimente, de oameni, tot ce s-a petrecut... totul e-n pietre... și nu mai e nevoie de computere, trebuie doar să știi să folosești piatra, să știi s-o abordezi... o abordare normală, competentă... și-atunci totul o să fie super-bestial, omul o să ajungă stăpânul universului.

— Ai buza de sus super. – Ilona i-a atins, fericită, buza de sus cu un deget.

---

1. *Cartridge* — dischetă conținând informații și date (engl.).

12.09
Depozitul firmei de comerț Kargo
Vorovisenevski Prospekt, nr. 2

Un hangar vast, semicircular, o mulțime de cutii și ambalaje de produse alimentare. Peste patru lăzi cu conserve de legume era așezat un panou de un metru pătrat de placaj gros. În jurul panoului stăteau pe niște cutii și fumau:

Volodea Soloma[1] — treizeci și doi de ani, statură mijlocie, constituție robustă, brunet, față posacă, aproape imobilă, cu nas mic, spart, cojoc scurt.

Dato — cincizeci și doi de ani, mărunt la stat, plesuv, față rotundă, cu un veșnic zâmbet batjocoritor întipărit pe ea, impermeabil alb, descheiat, pulover pe gât, alb, din tricot fin, cămașă bej de mătase cu guler înalt, pantaloni din piele albă, ceas de aur Tissot, brățară de aur, ghiul de aur cu rubin.

Hmeliov — patruzeci și doi de ani, statură mijlocie, uscățiv, șaten, față slabă, îngustă, expresie de calmă îngrijorare, scurtă gri-oțel, costum albastru cu vestă, cămașă albă, cravată albastru cu roșu.

A sunat mobilul lui Hmelov.

— Da. – Și l-a dus la ureche.

— Au sosit – l-a înștiințat o voce.

— Câți sunt?

— Șase... șapte inși în două mașini.

— Deci, intră numai Slepoi[2] și două gorile.

— Înțeles.

Dato a aruncat mucul de țigară pe pardoseala de beton. L-a strivit sub gheata neagră de lac:

— Numai în doi n-or s-o poată cără.

---

1. Paie (rus.).
2. Orbul (rus.).

— E problema lor – a mormăit Hmeliov.

— Facem ca de obicei? – Soloma și-a tras nasul și s-a ridicat în picioare.

— Ca de obicei, Vova. – Dato s-a plesnit peste genunchii grăsulii.

S-a deschis ușa. În hambar a intrat *Hasan Slepoi*: patruzeci și trei de ani, mic de statură, pipernicit, oacheș, chel, nas coronat, palton negru din piele. În urma lui au intrat cu pas greu doi malaci cărând o ladă metalică grea.

Dato s-a ridicat. A pornit în întâmpinarea lui Hasan. Cei doi s-au îmbrățișat. Și-au atins de două ori obrajii.

— Salut, Dato.

— Salut, dragule.

Cei doi au lăsat lada pe pardoseală.

— Puneți-o aici. – Dato a indicat cu mânuța lui mică și durduhie placajul.

Cei doi au aburcat lada. Au așezat-o. Placajul a trosnit. Dar a rezistat.

— Stai jos, dragule. – Dato i-a făcut semn din cap.

Soloma a împins lângă picioarele lui Slepoi o ladă de macaroane.

— Dato, să iasă toți. – Slepoi și-a descheiat paltonul.

— De ce, dragule?

— Avem o parolă de vorbit.

— Sunt oamenii mei, Hasan. Doar îi cunoști.

— Îi cunosc. Dar zi-le să iasă.

Dato a schimbat o privire cu Hmeliov. Acela a încuviințat din cap.

— Bine, dragule. Facem cum vrei. Ieșiți să luați puțin aer.

Hmeliov, Soloma și haidamacii au ieșit. Hasan s-a lăsat pe lădiță. Și-a șters obosit obrajii. Dato aștepta, tăcut, în picioare.

— M-am răzgândit, Dato – a deschis vorba Hasan.

— N-am înțeles. În ce sens te-ai răzgândit?

— Nu vând.

— De ce?

Hasan şi-a împletit degetele ambelor mâini. Şi-a atins cu degetele mari vârful nasului ascuţit şi coroiat:

— Aşa... nu vând. Şi basta.

Dato a rânjit mai larg ca de obicei:

— Nu te-nţeleg, Hasan. De ce nu vinzi? Nu-ţi convine preţul? Vrei mai mult?

— Nu. Preţul este tot cel vechi. Şi mi-a convenit întotdeauna.

— Atunci, care-i problema?

— Nici una. Pur şi simplu nu vreau.

Dato l-a privit cu luare-aminte:

— Dar ce-i cu tine, frate? Nu cumva eşti bolnav? Sau ai probleme?

— Nu-s bolnav, frăţioare. Şi nici probleme n-am. Dar marfa n-o vând.

Dato a tăcut preţ de câteva clipe. Şi-a scos portţigaretul de aur. A scos din el o ţigară. A aprins-o fără grabă. A făcut câtiva paşi. S-a întors spre Hasan:

— Şi de ce-ai mai adus marfa, dacă nu vrei s-o vinzi?

— Ca să ţi-o arăt, frăţioare.

— Am văzut-o şi pân-acum. Şi nu o singură dată.

— Mai vezi-o o dată. Vezi-o bine.

Hasan s-a ridicat. A descuiat lăcătul lăzii. I-a ridicat capacul metalic. Sub el era un alt capac alb, din material plastic. Hasan a început să tragă de el. S-a deschis. Sub el se afla un congelator. Plin ochi cu nisip.

Dato a încremenit pe moment, cu ţigara între buze.

— Acum înţelegi, Dato, de ce Hasan nu vrea să-ţi vândă marfa?

Dato privea nisipul:

— Acum înţeleg.

Hasan a venit foarte aproape de el.

— S-au prăsit nisaiva guzgani pe la noi, frăţioare. Guzgani graşi ai dracului.

— Traktor ştie?

— Încă nu. La ce dracu' să ştie şi el?

Dato și-a vârât mâna în nisip. A început să scormonească în el. A scos un pumn de nisip. L-a trântit cu putere de pardoseală:

— Mișeii!

— Dar sigur nu-s dulgherii.

— Cine atunci? Ai tăi?

— Pe-ai mei îi cunosc. Și ei mă cunosc pe mine. Bag mâna-n foc pentru ei.

— Mâna... mâna... — Dato a scuipat mânios. — Și printre-ai tăi se prăsesc guzgani. Jigodiile! Mișeii! Hasan, găsește-i singur. Eu la bălani nu mă duc. Dau și banii îndărăt. Și cu asta, basta.

— Stai puțin, frățioare.

— Ce să stau? Pe tine te-au țepuit, e problema ta. Te duci la ei și le dai socoteală.

— Nu te ambala, frățioare. Nu-i problema mea. E problema noastră.

— Ba nici gând! Pe tine te-au țepuit, eu ce treabă am?

— Păi ai, că guzganu-i în casa ta.

— Ce? Ce nara mă-sii de guzgan?

— Unul gras. Și doarme la tine. Și mănâncă pâinea ta.

Dato l-a țintuit cu privirea.

Hasan s-a scotocit prin buzunare. A scos o mică tabacheră rotundă din lemn. A închis capacul congelatorului. A deschis tabachera. În ea era cocaină. A presărat cocaină pe capac. A scos o țevușcă din os și o carte de joc din plastic.

— Hai să prizăm nitel. De trei zile și trei nopți nu dorm.

— Și cum rămâne cu... guzganul? E la mine? Răspunzi pentru vorba asta?

— Răspund, Dato.

— Și cine e?

— Nu te grăbi.

— De ce mama dracului să nu mă grăbesc? Cine e?

Hasan a pisat repede cocaina cu cartea de joc. A împărțit-o în două linii groase. I-a întins țevușca lui Dato.

— Ia, frățioare.

Dato a luat țevușca. S-a aplecat. A aspirat repede în nări linia lui. I-a înapoiat lui Hasan țevușca. Acesta și-a vârât-o în nasul coroiat. A aspirat fără grabă jumătate de linie cu o nară. Apoi, restul — cu cealaltă.

— Cum ai aflat? – Dato a fornăit din nas. – Doar n-ai avut niciodată de-a face cu băieții mei. Cum ai aflat? Ce, umblă vreunul de-ai mei cu toarna?

— Băieții tăi sunt în regulă, Dato.

— Zi, cine-i, atunci, zău așa!?

— Stai așa. – Hasan a separat încă două linii. – Hai să-l prizăm. Și eu îți spun cum o să facem.

— Cum facem... cum facem... Na! – Dato a izbit cu piciorul într-o cutie de carton. Din gaură a început să curgă hrișcă.

Hasan și-a prizat linia. Dato a dat din mână:

— Nu-mi trebuie.

Hasan a prizat și a doua linie. A strâns tabachera și țevușca. Și-a șters nasul cu batista.

— Vasăzică, uite cum facem. Închidem asta. Și-o iei cu tine.

— Ce frasul meu să fac cu mușpul?

— Să creadă ai tăi că totu-i în regulă.

— Și bișțarii?

— Îmi dai diplomatul. Dar scoți bișțarii din el.

— Și?

— Duci lada la tine. Și după aia începem vânătoarea de guzgani.

— Până la urmă, știi sau nu cine e?

Hasan s-a apropiat. I-a șoptit ceva la ureche.

— Și gheața-i la el?

— Nu.

— Și unde-i gheața? E deja la bălani?

— Nu. Nu, Dato. Gheața e la tine acasă.

Dato l-a privit fix:

— Ce? Unde?

— În congelator.

— La mine?
— La tine, la tine, Dato.
— Și cine-a făcut asta?
— Natașa ta.

Bosch

21.00
Apartamentul lui Dato
Strada Malaia Bronnaia, nr. 7

O bucătărie spațioasă. Mobilier alb. Ustensile de bucătărie scumpe. O oală aurie cu apă pusă pe foc.

Pe pardoseala de marmură zace legat *Apelsin*[1]: douăzeci și nouă de ani, păr roșcat, corp solid, de fost sportiv.

Într-un colț stă așezată *Vataşa*: douăzeci și șase de ani, frumoasă, picioare lungi, rochie roz sfâșiată. O mână îi e prinsă cu cătușe de bateria chiuvetei.

La masă sunt așezați Dato și Hasan Slepoi. Lângă ei, în picioare, *Lom*[2] și *Peka*[3]: lați în umeri, capete mici, rase, groși în ceafă. În fața lui Dato e o sticlă de votcă Iuri Dolgoruki pe jumătate goală. Hasan porționează cocaină într-o farfurie.

Dato și-a turnat votcă. A băut. Și-a aprins fără grabă o țigară. A privit-o pe Natașa:

— Un lucru nu-nțeleg, dracu' să mă ia! Să mă omori, să mă tai și nu-nțeleg. Ce-ți lipsea?

Natașa tăcea. Privea unul dintre picioarele scaunului.

— Te-am scos din căcat, l-am ajutat pe frate-tău, pe maică-ta am ajutat-o. Te-am plimbat în Kariba, te-am întoln,

---

1. Portocală (rus.).
2. Rangă (rus.).
3. De la *pek* — catran, smoală (rus.).

fire-ai tu a dracului, ca pe prințesa Diana. Te-am regulat în fiecare zi. Ce ți-a lipsit?

Natașa tăcea.

— Mda. Femeile sunt o enigmă. – Dato a slobozit un fum. – Ce zici de asta, Hasan? A treia oară dau peste-o guzganică. Ce-o fi-nsemnând asta?! Soarta să fie, maica mă-su ei de soartă?

— N-am habar, frățioare – Hasan și-a aspirat doza cu nasul. – O fi și soarta.

— Și-apoi, nu pricep nici de-al dracului: să zicem că topeai gheața asta tot plimbând-o, să zicem că cumpărai acolo juma' de sutar. Și după aia? Ce era după aia? Unde te vârai? În pământ, ai? Sau ce, juma' de sutar sunt parai pentru tine?

Natașa tăcea.

— Las-o în pace, Dato. – Hasan și-a șters nasul. – Mulierea-i întotdeauna pe planul doi.

— Mda, omul cât trăiește-nvață... – Dato a scuturat scrumul. A privit spre oală: – Ei, cum e, a-nceput să fiarbă?

Peka a aruncat o privire în oală:

— A-nceput să fiarbă.

Apelsin a început să se zbată pe pardoseală. Lom l-a apăsat cu piciorul:

— Culcat.

— Dato, să mă ia dracu', n-a fost ideea mea. Să mă ia dracu' – bâlmăjea Apelsin.

— Dracul n-o să te ia. – Dato i-a atins capul roșcovan, asudat. – Dracul te-a luat deja.

— Șarko mi-a pus de două ori pistolul la tâmplă. Atunci, la Dagomîș, și după nuntă. De la Avera a auzit de bălani.

— De la Avera? – a rânjit Hasan. – Avera-i în pământ.

— Venea din când în când pe la Șarko, Șarko-i rămăsese dator încă de când cu afacerea „Tibet". – Apelsin și-a săltat puțin capul. – Atunci i-a scăpat ceva despre bălani și despre gheață. Cică: ăsta-i gheșeft gras, pune mâna pe el. Spargi gheața și-o vinzi.

— Şi ce, Şarko ţi-a dat ordin să-l ţepuieşti pe Hasan? – a întrebat Hasan.

— Şarko vrea să pună mâna pe gheseful cu gheata

— Ce? – a rânjit Dato. – Ce-mi tot baţi câmpii aici, jigodie? Doar Avera a fost lichidat, care mă-ta de datorie, care mă-ta de „Tibet"?

— Vrea s-o facă şi fără Avera. Să mor eu, Dato. Mi-au spus gealaţii lui, gagiul e lefter acum, se ia la cuţite cu Rîba[1], şi-atunci vor să sară la tine.

— Şi or să-mi sufle gheseful? – a rânjit Dato.

— Aşa vor.

— Aşa, pe de-a moaca? Fără să aibă de-a face cu mine?

— Mi-a zis: hai, fă-i întâi o figură, vreau să-l văd. N-o faci, te belim.

— Şi el ce să vadă, mă rog?

— Păi, cum te opăreşti.

Dato şi-a stins mucul de ţigară. S-a ridicat. S-a apropiat de Apelsin. Şi-a vârât mâinile în buzunare. S-a legănat pe vârfurile picioarelor.

— Mda... Tu, jigodie, ai turbat cu totului. Ţi-ai pierdut minţile cu totului.

I-a făcut din cap un semn lui Peka. Acesta a luat oala de pe foc. Lom a apăsat cu gheata capul lui Apelsin de pardoseala albăstrie de marmură.

— Să mor eu, Dato... Hasan... mă jur... – bolborosea Apelsin.

Peka i s-a aşezat pe picioare. Şi a început să-i toarne fiertura pe spinare.

Apelsin a prins să răcnească şi să se smucească.

Lom şi Peka s-au lăsat pe el cu toată greutatea.

— Adevărul, jigodie, adevărul. – Dato se legăna pe vârfuri.

— Mă jur! Mă jur! – mugea Apelsin.

Peka i-a mai turnat pe spinare.

---

1. Peşte (rus.).

Apelsin a început să se zbată.

— Adevărul, adevărul.

— Dato! Nu face asta! – a început să țipe Nataşa

— Adevărul, câine!

— Mă jur! Mă jur!

— Toarnă-i la mecla – l-a sfătuit Hasan

Peka i-a turnat lui Apelsin fiertură pe cap. Acela s-a pus pe răcnit.

— Nu face asta, Dato! Lăsați-l în pace! – a strigat Nataşa.

— Ajungem şi la tine, guzganco! – Dato i-a dat un şut.

— Vorbeşte, altfel te fierbem ca pe-un rac. – Hasan privea calm trupul zgâlțâit de convulsii al lui Apelsin.

— Şarko vrea să pună mâna pe gheşeftul cu gheața! – a mugit Apelsin.

— Ia nu mă regula tu pe mine la cap, nenorocitule! Nu mă regula la cap, nenorocitule! Nu mă regula! Nu mă regula! – Dato a început să-i izbească faţa cu piciorul.

— Pui de guzgan... – a scuipat Hasan. – Toarnă-i la boaşe!

Peka şi Lom au început să tragă pantalonii de pe Apelsin.

— Dato! Dato! Dato! – a strigat Nataşa.

— Tu să taci, guzganco!

— Dato, nu face, nu face asta! Îți spun tot! – a strigat Nataşa.

— Tu să taci, guzganco!

— Las-o să spună, Dato. – Hasan s-a apropiat de Nataşa. – Spune adevărul.

— Spun tot, dar nu faceți asta!

Dato i-a făcut un semn lui Peka. Acela a încetat să toarne fiertura pe Apelsin.

— Vorbeşte, căţea.

Nataşa şi-a şters cu mâna liberă nasul. A icnit.

— Tot ce-a spus e numai minciună. Nu Şarko a fost. Eu am fost.

Dato s-a uitat la ea:

— De ce mama dracului?

— Tu oricum o să mă lași. Cum ai făcut și cu Jen[illegible] Șnu despre gagica aia a ta... despre balerină. Și eu... la urma ur mei, eu... n-am nimic. Și mama-i pe moarte.

— Și ce dacă?

— Păi, și... și am vrut să ciupesc și eu câțiva dolari atâta tot...

— Tu l-ai îmboldit?

Ea a dat afirmativ din cap.

— Pentru cât?

— Juma-juma.

Dato și-a mutat privirea asupra lui Hasan. Acela tăcea. Natașa suspina. Apelsin gemea pe pardoseală.

Dato l-a privit pe Apelsin:

— Întoarceți-l.

Peka și Lom l-au întors pe spate. Dato s-a așezat. S-a uitat în ochii cenușii ai lui Apelsin:

— E adevărat.

S-a îndreptat de mijloc. Hasan i-a întins palma. Dato i-a plesnit-o cu palma lui. A oftat ușurat.

— Să mergem să chibzuim.

Au trecut în odaia învecinată. Era cufundată în penumbră. Și era ticsită cu mobilă scumpă.

— Și eu mi-am zis că nu e Șarko. – Hasan s-a dezmorțit, înfrigurat. Și-a împletit între ele degetele slabe. Și le-a trosnit.

— Gheșeftul, pe dracu'! – Dato a rânjit nervos. A deschis barul. A scos o sticlă de coniac. Și-a turnat. A băut.

— Toți nenorociții ăștia abia așteaptă să mă pun rău cu Șarko. Șacalii dracului!

— O fi auzit, pur și simplu... poate de la Avera, poate de la băieții lui... poate de la Dîriavîi[1]...

— Ascultă, Hasan, dar de ce tot poporu-i la curent? De ce dracu' orice neica-nimeni știe despre gheața?

— Pe mine mă-ntrebi?

---

1. Găunosul, găuritul (rus.).

— Dar pe cine? Pe Asera? Pe Jarik? Ăsta, dracu să-l ia, sunt acum hrană la viermi. Pe când tu eşti viu.

— Şi tu eşti viu, frăţioare. – Hasan l-a privit cu seriozitate. – Amândoi suntem vii. Deocamdată.

— Deocam-ce?

— Adică atâta vreme cât înţelegem că-n sicriu nu-s buzunare.

Dato s-a răsucit pe călcâie. S-a dus la fereastră. S-a legănat pe vârfuri. Hasan s-a apropiat de el, l-a pus o mână pe umăr:

— Tu mă cunoşti, frăţioare. N-am trebuinţă de ce nu-i al meu. Atât cât am mi-ajunge de prafurile mele.

Dato s-a uitat pe fereastră. Moscova învăluită de umbrele amurgului.

— Mare căcat!

— Trebuie făcut ceva cu ei, frăţioare.

— Ceva... – Dato se hăţâna pe vârfuri. – Ceva, fir-ar a dracului de treabă...

S-a răsucit brusc. A trecut în bucătărie. Hasan a pornit-o agale după el.

În colţ se înălţa un uriaş frigider alb marca Bosch. Dato a deschis compartimentul frigorific. Era tiesit cu alimente. A început să le arunce pe jos. Căzeau cu pocnet surd pe marmură. Sub alimente era un cub mare de gheaţă. Dato l-a privit cu duşmănie:

— Asta, pentru că nu mănânc niciodată alimente congelate... aşa e, căţea?

S-a apropiat de Natalia.

Ea suspina printre icnete. El s-a întors.

— Un loc sigur, da? – Hasan a privit-o sumbru.

— Nu înţeleg cum dracu' i-a trecut prin cap unei muieri o chestie aşa deşteaptă! – Dato s-a plesnit peste coapse. – Zău dacă mai pricep ce se-ntâmplă pe lume.

— Emanciparea – a rostit nitam-nisam Peka.

— Ce? – Dato s-a întors către el.

— Păi, e... e atunci când muierile au drepturi la fel cu bărbaţii – a bombănit Peka.

Dato l-a privit cu atenție. S-a întors spre Hasan

— Adu lada.

Hasan a scos un mobil. A sunat:

— Urcați.

Peste câteva minute în apartament și-au făcut apariția doi inși cărând o ladă. Și-au pus mănuși de cauciuc. Au transferat cubul de gheață din congelator în ladă. Și au transportat cu grijă lada de acolo.

Dato și-a turnat votcă. A băut-o dintr-o suflare.

— Așa. Apelsin — la groapa de gunoi.

Apelsin s-a smucit din răsputeri. Răcnea cuvinte dezarticulate. Peka și Lom s-au năpustit asupra lui. Lom a petrecut un lat în jurul gâtului gros, pistruiat al lui Apelsin.

Natașa a vomitat. Capul îi atârna fără vlagă.

Apelsin a horcăit și s-a zbătut îndelung. Slobozea vânturi.

Într-un sfârșit, s-a liniștit.

Peka a adus din vestiar un geamantan mare, albastru din material plastic. Cei doi au înghesuit în el cadavrul lui Apelsin. L-au scos din bucătărie. Și din apartament.

Ușa s-a închis în urma lor.

Hasan s-a așezat la masă. Și-a scos mica tabachieră. A presărat cocaină pe o farfurie. A început să o pisese cu o carte de joc din plastic.

Dato a scos o cheie din buzunar. A descuiat cătușele prinse de bateria chiuvetei. Natașa s-a lungit neputincioasă pe pardoseală. Respira precipitat. Se zgâlțâia.

Dato a deschis ușa frigiderului:

— Intră.

Natașa și-a ridicat fruntea.

— Intră, guzganco!

Ea s-a târât supusă în frigider. Dato a trântit ușa. S-a sprijinit cu spatele de ea:

— O congelez, în mă-sa. Și gata.

Hasan a rânjit. A prizat cocaină. Și încă o dată.

Dato a luat țigările. Și-a aprins una.

Natașa a început să chelălăie abia auzit în frigider.

Dato fuma. Hasan își freca gingiile cu cocaină.

— O să-mi găsesc altă știoarfă – a început să vorbească Dato.

Hasan s-a ridicat. S-a apropiat de el:

— Trimite-o în Turcia. La Rustam.

— Care să ula mea de Rustam? – Dato a scuturat înversunat din cap. — La morgă, fir-ar ea a dracului. Auzi, în Turcia!

— Nu face asta, frățioare.

— Mai du-te-n mă-ta. E muierea mea.

— Muierea-i a ta. Dar afacerea e a noastră.

Natașa striga în surdină și bătea în ușă.

— O înregistrez la pierderi, în sula mea. – Dato a scuturat încăpățânat din cap. – Pizdă nerușinată!

— Nu face asta, Dato.

— Cară-te!

— N-o face, frățioare.

— Dă-te la o parte, Hasan, nu mă întărâta, pe sula mea!

— N-o face! Ne tragi pe toți după tine, berbec căpos! Hasan s-a agățat de Dato.

— Ce-ți veni... jos labele... – se lupta Dato.

— Berbec căpos...

— Labele... jos... țapule...

Se luptau lângă frigiderul mare și alb.

— Sunt gravidă! – a răzbătut din frigider.

Lupta a încetat.

Dato l-a împins la o parte pe Hasan. A deschis ușa:

— Ce-ai zis?

Natașa ședea făcută covrig.

— Ce-ai zis?

— Sunt gravidă – a rostit ea cu voce slabă.

— Cu cine? – a bombănit Dato.

— Cu tine.

Dato a privit-o prostit. I-a privit genunchii goi. Apoi degetele de la picioare, cu unghiile date cu ojă bleumarin. Lângă un picior era un colțunaș cu carne acoperit de chiciură.

Dato și-a fixat privirea asupra colțunașului.

Natașa s-a prăvălit din frigider pe pardoseală. S-a târât pe marmură.

— Când... în câte ești? – a rostit Dato.

— În luna a doua... – Ea a ieșit târâș din bucătărie. A intrat târâș în baie.

Dato s-a trecut obosit la rădăcina nasului. Hasan l-a bătut pe umăr:

— Păi vezi, frățioare, și tu voiai s-o congelezi!

Blocada

4.15

Apartamentul închiriat de Komar și Vika

O cameră de baie coșcovită, faianță bleu, desprinsă pe alocuri, dâre ruginii în cadă și chiuvetă, lumină tulbure dată de o lămpiță veche, lenjerie murdară pusă la muiat într-un lighean.

Lapin și Ilona stau goi în cada plină-ochi cu apă. Ilona e așezată pe Lapin și fumează. Mădularul lui e în ea. La se mișcă alene. Lapin, într-o stare de semiconștiență, își închide și își deschide ochii.

— Și, mai ales, el... asta... habar n-are de arta actoricească... – mormăie repezit Ilona, cu buzele uscate. – Keanu Reeves e meseriaș, sunt topită după el, că poate să interpreteze dragostea pe cinstite, da' asta e, cum să spun, așa.. parcă-i tras tot în... ciocolată... și în general... doi bani nu dau pe el... și ca ce chestie să dau și bani dacă nu-l cred pe actor, și dacă nu-l crezi... oh, ce coaie tari ai!

Ea a început să se miște rapid. Apa s-a revărsat peste buza căzii.

Ușa coșcovită s-a deschis. A intrat Komar, în pielea goală. Cu mădularul băț.

— Hai să facem o rocadă, durilor.

— Hai. – Ilona a ieșit din cadă.

— Of, la dracu', ați dat apă pe jos... – Komar a privit pardoseala. – Iar o să-mi frece ridichea vecinii...

— Le aveți cam la fel. – Ilona l-a apucat pe Komar de mădular.

— Dimensiunea contează?

— Și-nică cum.

— Atunci, să mergem.

— Și ne-ntepăm?

— Întâi terminăm, după aia ne și înțepăm.

Au ieșit. Lapin și-a scos o mână din apă. Și-a privit unghiile. Erau bleu. Ca faianța.

A intrat Vika. În pielea goală.

— Ce, o facem direct în apă?

Lapin și-a deschis ochii. Vika a intrat lângă el în apă. I-a apucat mădularul, și l-a vârât în vagin.

— Mi-e frig... – și-a dezlipit buzele Lapin.

— Hai s-o golim pe-asta și dăm iar drumul la apă. – Vika a început să se miște.

— Hai...

Ea s-a întins până la bușon. A tras de lănțug. Apa a început să se evacueze.

— Am avut un puștiulică, tot un drogat, îi plăcea să-și bage coaiele în gaura asta când se golea apa, făcea asta de când era de-o șchioapă.

— Cum?

— Păi, știi, ne povesteam unul altuia care cum ne masturbam în copilărie... și eu... asta... oh... ce sculă super ai... mie-mi plăcea... îmi plăcea să mă pun pe-un colț de masă cu picioarele cruciș... iar puștiul se punea pur și simplu pe vine în cadă, o umplea cu apă, după aia scotea dopul și-și vâra boașele în gaura de evacuare. Și, c-un drum, și-o lua la labă. Și se gândea la comunism.

— De ce?

— Mă rog, nu chiar la comunism, cine mă-sa are n[illegible] ie de comunism... nu-i prea fierbinte? – Ea dăduse drum la apa fierbinte.

— E bună.

— În comunismul ăla al lui femeile erau la comun... și el... oh, oh, oh... el... asta... oh, oh, oh... asta... oh, oh, oh...

— Le regula pe toate? – Lapin a cuprins în mâini sânii Vikăi.

— Oh, oh, oh... – s-a strâmbat ea. – Oh, termin... o-o-o-o-o...

— Eu, nu știu de ce, dar... dar nu pot deloc să termin...

— Oh... oh... – ea a încetat să se miște. – Ne-nțeapă homar imediat și-o să termini.

— Eu vreau acum – s-a mișcat Lapin.

— Dacă vrei, bagă-mi-o-n cur. Koma, la fel, când nu poate să termine, mi-o bagă-n cur și ejaculează un-doi. Vrei?

— Nu știu... n-am încercat niciodată... acolo-i mizerie.

— Ce mizerie, tâmpitule! Ei, vrei sau nu? Atunci, hai să te masturbez eu.

— Tu?

— Masturbez a-ntâia. Hai, întoarce-te pe-o parte... eu mă întind în spatele tău. E deja fierbinte.

Ea a închis robinetul. A pus dopul.

Lapin s-a răsucit pe-o parte. Vika s-a întins în spatele lui. I-a apucat mădularul cu mâna dreaptă. Mâna stângă i-a vârât-o între picioare. I-a strâns coaiele.

— Ia uite ce vârtoase sunt... sărăcuțul de tine.

A început să-l masturbeze.

Lapin și-a închis ochii pe jumătate. Și s-a prăbușit în vis.

Este bătrân. Are optzeci și doi de ani, e slab și uscățiv. Coboară treptele unui bloc cu multe apartamente, întunecat și friguros. Pe trepte sunt împrăștiate fragmente de tencuială și cioburi de sticlă. Este îmbrăcat într-un palton greu de iarnă, are pâslari în picioare și pe mâini mănuși cu un singur deget. Este foarte frig. Frisoanele îl pătrund până-n oase. Printre bu-

zele uscate sloboade un abur fierbinte. Mâna dreaptă îi e îndoită din cot. Pe îndoitura cotului e petrecută toarta unui ceainic de aramă. Ceainicul gol i se leagănă lângă coapsă. În vreme ce coboară, se sprijină de balustrada de lemn. Face fiecare pas cu preţul unui mare efort. Inima îi bate ca un motor vechi — istovit şi greoi. Nu are destul aer. Îl soarbe nesătios cu gura. Aerul rece îi frige gâtlejul. Capul îi tremură mărunt, de aceea şi tot ce vede tremură şi se clatină. Pe odihna scărilor de la primul etaj se opreşte, îşi lipeşte spinarea de peretele gri, crăpat pe alocuri. Ţine în loc ceainicul cu mâna stângă. Adastă acolo, respirând greu. Priveşte portiunea de perete dintre două uşi. Acolo e scrijelit: KI ZOVLEVII-CUACH! şi SIONIK-CAPŞA. Una dintre uşi este făcută ţăndări. În spatele ei se cască surpătura neagră a unui apartament mistuit de incendiu. Pe cealaltă uşă este desenată cu creion chimic stema echipei de fotbal Zenit. El stă acolo, cu ochii întredeschişi. Respiră. Cineva urcă de jos treptele. El deschide ochii. O siluetă gârbovă, într-o pufoaică cenuşie, răsare în faţa lui. Insul pune pe pardoseala murdară din beton o găleată cu apă înghetată. Se îndreaptă de şale cu un geamăt surd. Omul poartă o căciulă marinărească neagră cu urechi, peste ea are legată o broboadă cenuşie flenduroasă; pantalonii vătuiţi, soioşi, sunt băgaţi în pâslari. Un chip cenuşiu-gălbui, scofâlcit, năpădit de barbă, fără vârstă se uită în faţa lui. Ochi albicioşi îl privesc:

— Pe-a doua au împrejmuit-o definitiv. Acolo s-a demolat juma' de clădire.

— Şi... pe-asta? – întreabă el.

— Acum trebuie să trec pe la numărul 12.

Bărbatul aruncă o privire prin uşa apartamentului ars:

— Cât am stat noi cu gura căscată, fochistul şi cu Ianko au cărat tot. Ieri am venit dis-de-dimineaţă — o aşchie n-am mai găsit. Canaliile. Măcar să fi-mpărţit cu alţii. S-au închiat în sala cazanelor — şi gata. Poţi să baţi cât poftieşti la uşă, că nu-ţi deschid. Ar trebui să-i înpuşte careva. Îs mai răi cu fasciştii.

Bărbosul apucă găleata, geme în vreme ce o ridică. Brusc, el vrea nespus de mult să îl întrebe pe bărbos ceva im-

portant. Dar uită pe loc ce anume. Tulburat, se dezlipește de perete:

— Și... Andrei Samoilovici... doar eu... doar sunt fără de partid. N-aveți cumva niște placaj?

Dar bărbosul își cară deja găleata în sus, cu mâna stângă depărtată de corp.

El îl însoțește cu o privire lungă. Și o ia în jos. Când iese din holul întunecos de la intrare, orbește brusc. Stă în loc preț de o clipă, deschide ochii. Curtea este aceeași: troiene uriașe de zăpadă, cioturile celor doi plopi tăiați cu fierăstrăul, carcasa unui camion ars. Printre nămeți, o potecă îngustă duce la șosea. Pășește atent pe ea. Spațiul de deasupra capului său e străbătut de un arc negru. Aici e spațiul de sub poartă. E periculos. Foarte periculos! Se deplasează de-a lungul peretelui, sprijinindu-se de el cu mâna stângă. Dar în față se zărește o geană de lumină: strada. Se lărgește, încă un pas — și e pe bulevard. Aici e lărgime. Mijlocul bulevardului este curățat. Dar pe lângă case se înalță munți de troiene. Pe bulevard circulă oameni. Puțini. Merg cu lentoare. Unul cară ceva pe o săniuță. Săniuță! A avut și el cândva. Dar i-au furat-o Borișovii. Au ars scaunul de lemn în godin. Și pe scheletul din fier cară acum apă. Iar el o cară cu ceainicul. E departe până la Neva. Ar putea, sigur, să topească niște zăpadă. Dar e nevoie de multă. Și e grea și zăpada...

Se pregătește s-o ia pe mijlocul bulevardului. Ceva mai încolo, portăreasa stă de vorbă cu Lidia Konstantinovna, de la nr. 8. Stau în picioare lângă un cadavru care zace cu fața la pământ. Cadavrul are ambele fese tăiate.

— Ca să vezi, toți morții au bucile tăiate – spune răgușit portăreasa, înfășurată într-un ghem de zdrențe. – Se pune întrebarea — de ce? E o bandă! Din Pivajka. Perpelesc în ulei de mașină cotlete din morți! Și le schimbă la talcioc pe pâine!

Lidia Konstantinovna își face cruce.

— Trebuie să arătăm patrulei.

El se apropie de ele:

— N-aveți o surcică?

Ele își întorc capul de la el, pălăvrăgesc înainte.

— Cum le rabdă pământul pe canalițile astea albe... – aude el.

El dă mărunt din buze și o pornește pe bulevard. Despre ce vorbeau? Despre cotlete! Își amintește cotletele de porc de la restaurantul Viena de pe Bolșaia Morskaia, și de la cârciuma lui Testov, din Moscova. Și de la Iara. La Iara! Le serveau cu cartofi pai, varză roșie și mazăre verde. Și mai aveau acolo trufe, și divina plăcintă-n șase foi umplută cu carne, și ciorbă de cegă, și crème brûlée, și Lizanka făcea moșuri, rota să meargă și la ăștia... la ăsta... ăla mustăciosul care grasea... grasela poezii. poezii, Doamne, cum te pătrunde frigul ăsta... cotlet. Cotlet.

Deodată, chiar pe lângă el, aproape atingându-l, trece încet un camion. În camion stau, înfășurați în mantale, ostași ai Armatei Roșii, cu puști. Pe roțile camionului zăngăne lanțurile. El se oprește. Privește în urma camionului cu ochi lăcrămoși. Ce? Pe bara din spate a camionului e agățată, în loc de număr, o inscripție albă: COTLETE. Cotlete! Acolo se află cotlete! Brusc, înțelege asta cu acuitate, cu limpezime, cu fiecare celulă a corpului său slăbănog.

Aruncând cât colo ceainicul și fluturând din mâini, o ia la fugă după camion. Genunchii osoși i se hurducăie, de pe mâinile costelive, negre, mănușile zboară, rămân atârnate de elastice. Aleargă după camion. Acela rulează încet. Îl poate ajunge din urmă. Acolo-s cotlete! Le vede, trase pe baionetele ostașilor Armatei Roșii. Sute, mii de cotlete!

— Dă și mie un cotlet! – strigă el ca un cocoș.

— Co-co-tlet!

— Un cot-let!

— Cot!.. cot!..cot!.. let!.. let!..

Inima îi bate, bate, bate. Amplu și cotârșitor. Precum imobilul nr. 6. Precum râul Irtîș, în mai 1918. Precum Uriașa Bertha, precum blocada. Precum Dumnezeu.

Picioarele i se împletu esc. El se înco oaie. Scârțâie. Trosnește. Și se năruie-n bucăți pe zăpada bătătorită de camioane, ca un copac putred. Pâcla albicioasă înghite camionul. Inima bate.

pdum

p-dum

pâ-dum

Și se oprește. Pentru totdeauna.

Lapin și-a deschis ochii. Plângea. Din mădulare s pre lungeau în apă mici jeturi de sperma. Mâna Vikăi îl ajuta. Picioarele lui Lapin zvâcneau convulsiv.

— E groasă ca smântâna. – Buzele uriașe, umede ale Vikăi se mișcau lângă urechea lui Lapin. – Te regulezi rar'

Plânge o fată

14.11
Restaurantul Balagancik[1]
Stradela Trioh rudnîi, nr. 10

Salonul pe jumătate gol al restaurantului. Nikolaeva a ieșit din toaletă, s-a apropiat de măsuță. La măsuță stă și fumează *Lida*: douăzeci și trei de ani, corp frumos, de fotomodel, mulat într-o salopetă din piele, sâni de dimensiuni medii, gât lung, cap mic, păr tuns foarte scurt, machiată.

— Astîa au buda jos. – Nikolaeva s-a așezat vizavi de Lida. – E incomod.

— În schimb, gătesc extra. – Lida mesteca.

— Au bucătar francez. – Nikolaeva a turnat vin roșu în pahare. – Deci, unde rămăseserăm?

— Cin-cin. – Lida a ridicat paharul. – La tipul blond în pielea goală și cu ochi albaștri.

— Cin-cin. – Nikolaeva a ciocnit cu ea.

---

1. „Măscăriciul" (rus.).

Au băut. Nikolaeva a luat o măslină, a mestecat-o, a scuipat sâmburele:

— Dar nici măcar n-avea importanță dacă era sau nu în pielea goală. Înțelegi tu, să mă ia dracu' dac-am simțit vreodată ceva asemănător, niciodată și nimic nu m-a podidit așa. Pur și simplu... parcă m-am prăvălit... și-n mină simteam atâta dulcegărie... era cumva... de parcă... nu știu... chiar... nu știu. În sfârșit, cum îmi era cu mama, pe când eram copil mic. Apoi am plâns până n-am mai putut. Înțelegi?

— Sigur nu te-a regulat?

— Absolut.

Lida a clătinat din cap:

— Mda. Una din două: tipii sunt ori ceva drogați, ori sataniști.

— Nu mi-au injectat nimic.

— Păi, parcă ziceai că n-ai mai știut de tine.

— Da, dar n-am nici un semn de înțepătură. Am venele întregi.

— Păi, nu te droghezi numai în vene. Am avut un client care-și vâra cocaina-n fund. Și i se scula. Spunea că-n felul ăsta nu-și distruge fosele nazale.

Nikolaeva a scuturat din cap:

— Nu, nu, Lid, nu-s deloc niște drogați. Acolo-i vorba de altceva. Știi tu ce bani au? Aia e firmă serioasă. Chestia asta se simte.

— Deci, sataniști, ce mai. Vorbește cu Biuta. Pe ea au regulat-o o dată niște sataniști.

— Și ce i-au făcut? Au fost bestii?

— A, nu, numai că au uns-o în așa hal cu sânge de cocoș, c-a trebuit după aia să se spele și să se tot spele...

— Dar acolo sânge de-al meu m-a stropit, nu de cocoș.

Lida și-a stins țigara:

— Ascultă, Al, nu erai cumva mahe?

— Ce-ți veni!

— Mda... Cu inima, zici... mă rog... un sentiment intens. Ca atunci când te îndrăgostești?

— Mai mult... este... dracu' știe cum să explic... știi... când ți-e foarte milă de cineva și ți-e foarte apropiat. Dar atât de apropiat, atât de drag, încât ești gata [illegible] ruiești totul, totul și... cum... adică...

Nikolaeva a tăcut. Buzele au prins să-i tremure. Și, brusc, a izbucnit în hohote de plâns, un plâns fără efort, impetuos, de parcă ar fi vomitat. Hohotele au copleșit-o.

Lida a apucat-o de umeri:

— Al, pisicuțo, liniștește-te...

Dar Nikolaeva hohotea mai tare, tot mai tare.

Puținii clienți ai restaurantului se uitau la ea. Capul i se scutura. Și-a încleștat degetele pe gură, a început să lunece din scaun la podea.

— Alecika, Alia! – Lida a sprijinit-o.

Trupul Nikolaevei a început să se chircească și să se cutremure. Fața i-a devenit stacojie. S-a apropiat chelnerul.

Hohotele de plâns irupeau din gura Nikolaevei laolaltă cu saliva, își scutura capul, lacrimile-i zburau în toate părțile. A căzut stoarsă de vlagă la podea. Lida s-a aplecat, a început să-i pălmuiască obrajii. Apoi a luat din sticlă o gură de apă minerală și a stropit fața roz, slută, cu trăsături desfigurate.

Nikolaeva hohotea. Aproape horcăia. Aproape sughița. Se contorsiona pe covor, zgâlțâindu-se ca un epileptic.

— Dumnezeule, ce-i cu ea? – Lida o sprijinea, speriată.

— Dați-i niște amoniac! – a sfătuit-o, cu voce sonoră, un bărbat rotofei. – E o criză tipică de isterie.

Chelnerul s-a aplecat, a dat s-o mângâie pe Nikolaeva. Ea i-a aruncat o privire furibundă. Și s-a pornit pe plâns cu îndoită putere.

S-a apropiat o femeie:

— Are necazuri?

— A intrat în mare belea. – Lida a privit-o speriată. – E îngrozitor! În viața mea n-am văzut-o în halul ăsta... Al, pisicuțo... ei hai, Al! Oh, să chemăm un doctor!

Femeia a scos un mobil. A format 03:

— Și ce spunem?

— Nu contează! – Lida a dat din mână. – Nu pot să văd așa ceva!

— Păi... ceva trebuie să spunem...

— Spuneți că, pur și simplu... – Chelnerul a molfăit îngrijorat din buzele-i micuțe. – Că plânge o fată.

Valeții de tobă

21.40

Un loc viran în zona pasajului Karamzin

Un Audi-A8 argintiu staționa cu farurile stinse. În mașină: Dato, Volodea Soloma și Lom. Dinspre pasaj a virat un Lincoln-Navigator de teren. S-a apropiat. S-a oprit la o distanță de douăzeci de metri. Din el au coborât Uranov și Frop. În mâna lui Uranov era o servietă-diplomat.

Dato, Soloma și Lom au coborât din mașină. Dato a ridicat un braț. Uranov i-a răspuns ridicând la rândul lui un braț. Uranov și Frop s-au apropiat de Dato.

— Salut, dragule. – Dato i-a întins mâna scurtă, cu degete puhave.

— Bună ziua, Dato. – Uranov i-a întins-o pe a lui, lungă și uscățivă.

— De ce ați întârziat? – a întrebat Uranov. – Aveți probleme?

— Am avut o problemă, dragule. Dar am rezolvat-o. Acum totu-i în regulă.

— Ceva legat de livrare?

— A, nu. Probleme interne.

Uranov a dat din cap. S-a uitat împrejur:

— Ei, ce facem? Verificăm?

— Verifică, dragule.

Uranov a ridicat un braț. Frop a deschis portiera din spate a jeep-ului. Din mașină a coborât Mer. S-a apropiat de mașina lui Dato.

Lom a deschis portbagajul. În el se afla o ladă fr[illegible] că. Lom a deschis-o. În ladă a sclipit gheața.

Mer și-a scos de pe mâini mănușile din piele alb[illegible] și le-a băgat în buzunar. A rămas un timp în picioare, privind gheața. Apoi și-a așezat mâinile pe ea. Ochii i s-au în[illegible].

Au încremenit cu toții.

Au trecut două minute și șaisprezece secunde.

Buzele lui Mer s-au întredeschis. Din gură, laolaltă cu respirația, s-a desprins un geamăt. Ea și-a ridicat mâinile de pe gheață, și le-a lipit de obrajii îmbujorați:

— E-n regulă.

Bărbații au început să se agite, ușurați. Uranov i-a predat servieta-diplomat lui Dato. Dato a deschis-o, a privit teancurile de dolari. A dat din cap, a închis-o. Mer s-a întors și a pornit spre mașina ei. Lom a închis lada, a scos-o din portbagaj, i-a predat-o lui Frop. Frop a dus-o la mașină. Lom a trântit capota portbagajului.

— Pe când următorul? – a întrebat Dato.

— Peste două săptămâni. – O să sun eu. Uranov și-a vârât mâinile în buzunarele impermeabilului bej.

— Bine, dragule.

Uranov i-a strâns energic mâna, s-a întors, a pornit cu pas larg spre mașină.

Dato, Lom și Soloma s-au urcat în mașina lor.

— Numără-i. – Dato i-a dat diplomatul lui Soloma. Acesta l-a deschis, a început să numere banii.

Mașina de teren a virat scurt și a plecat.

Lom a urmărit-o cu o privire lungă.

— Și totuși, să mă tai și nu pricep, Dato.

— Ce anume? – Dato și-a aprins o țigară.

— Păi, cu bălanii... ce drac de gheață-i asta?

— Ce treabă ai tu? Ai predat marfa — punct. Să mergem.

Lom a pornit mașina, a virat spre șosea:

— Asta pricep eu. Dar ce, n-am putea să băgăm pe șest altă gheață? Că-i păcat, ce mama dracului. Atâta tevatură pentru nu-știu-ce gheață: gheață, gheață, gheață. Da' ce fel de

gheața e asta? Nimeni nu știe. Și mai costă și-o sută de mii de verzișori. E ceva naspa cu ea.

— Dar eu nici nu vreau să știu ce e. – Dato a slobozit un fum. – Fiecare cu aia mă-sii. Important e că nu-i radioactivă. Și nu-i toxică.

— Ai verificat tu?

— Cred și eu.

— Atunci, cu atât mai mult — le strecurăm o măsluială pe gât. Pai cum, congelăm acolo două vedre de apă. Și mai ducă-se-n mă-sa! – Lom a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Ai ceas la gură, băiete. Măcar c-ai trecut prin atâtea. – Dato a căscat.

— Le-a servit deja cineva rahatul ăsta – a mormăit Soloma în vreme ce număra banii.

— Cine? – a întrebat Lom.

— Vovik Șaturski. Și după aia l-au găsit. La groapa de gunoi. Cu beregata tăiată.

— Drace! – s-a minunat Lom. – Cum adică... la stai puțin! Și el căra gheață?

— Căra... Înainte de noi și de Dato. O căra împreună cu Jorik.

— Și-acum tot împreună fac business, sub pământ. – Soloma a închis cu un pocănit servieta-diplomat, i-a înmânat-o lui Dato.

— La societatea pe acțiuni „Unu cu pământul". Ai auzit de societatea asta? – a rânjit Dato. – O societate de viitor. Vrei să le dau un telefon?

Dato și Soloma au izbucnit în râs.

— La dracu'. – Lom a clătinat a mirare din cap, fără să devieze de la traseu. – Și eu care credeam că pe Vovik l-au lichidat valeții de pică.

— Nu, frățioare. – Dato și-a așezat diplomatul pe genunchi și a început să bată darabana în el cu degetele lui scurtuțe. – N-au fost ăi de pică. Au fost ăi de tobă.

— Cum așa... Dar asta... Dato, dar ia spune-mi, gheața asta, așa, la urma urmei... – a continuat Lom.

Dato l-a întrerupt:

— Mai da-o dracului de gheață! Ce mă tot freci la cap, băiete? Gheață! De pică! Jorik! Îmi umblă chestii mai serios se prin devla!

— Care-s alea? – s-a liniștit Lom. – Iar ceva afaceri cu primăria?

— Cu prunăria, pe dracu'!

— Iar a făcut Șișka[1] vreo porcărie?

— Care dracu' de Șișka!

— Atunci, cu Taras?

— Ca-a-a-are dracu' de Taras? – s-a holbat mânios Dato. – Hrană pentru copii, futu-i mă-sa! Pe toți dracii, uite care-i chestia cea mai importantă pe lume!

O clipă au continuat drumul în tăcere.

Apoi a început să necheze Soloma. Lom se bleojdea [illegible] dumerit, prin retrovizor, la Dato.

Dato s-a răsturnat pe spate și a izbucnit în hohote de râs mărunte, cu modulații orientale.

Au trecut de stația de metrou Tioplâi stan.

Apoi de Konkovo.

Lom s-a pus și el pe nechezat.

Liniștea

10.02
Cabinetul vicepreședintelui Tako bank
Strada Mosfilmovskaia, nr. 18

Spațiul îngust și prelung al unui cabinet, pereți gri-cafenii, mobilier de birou italienesc. La biroul arcuit ca un val, din lemn de cireș spaniol, stătea *Matvei Vinogradov*: cincizeci de ani, mic de statură, păr negru, umeri înguști, nas ascuțit, uscățiv, într-un costum bine croit, din mătase gri-lilachie.

---

1. Crangur, șef (rus.).

În fața lui era așezat Borenboim.

— Pentru Dumnezeu, Mat, iartă-mă că te sâcâi cu noaptea-n cap. – Borenboim și-a dezmorțit mădularele. – Dar înțelegi și tu.

— Ei, ce tot spui acolo. – Vinogradov a băut o gură de cafea. A luat de pe birou cardul VISA Electron.

— Șaizeci și nouă de mii, zici?

— Șaizeci și nouă – a încuviințat din cap Borenboim.

— Și e scris și codul pin! Parșivă chestie. Asta-i problemă serioasă, Borea. Cadourile de genul ăsta nu miros bine.

— Deloc.

— Ascultă, și nimeni nu ti-a zis nimic, nu te-a sunat, nu te-a vizitat?

— Absolut nimeni.

Vinogradov a clătinat din cap.

A intrat *Sokolova* cu o hârtie în mână: douăzeci și patru de ani, bine făcută, costum vernil, un chip prin nimic ieșit din comun. A întins hârtia. Vinogradov a luat-o, a început să citească:

— Exact așa-mi ziceam și eu. Ești liberă, Natașenka.

Ea a ieșit.

— Ei, ce e? – s-a posomorât Borenboim.

— Au făcut-o cât se poate de simplu. Absolut legal, în conformitate cu prevederile Băncii Centrale și ale Codului civil. Adică: donatorul completează o cerere pentru eliberarea cardului principal, folosind actele de identitate ale unui individ oarecare, și simultan inserează în cerere și dorința de a completa un formular pentru un card suplimentar. Pe numele tău. La primirea cardurilor, cardul principal, cel pe numele individului, este scos din circulație și distrus. Rămâne doar al tău. Iar să-l găsești pe individul ăsta — în cazul tău, pe Kurbașah Radi Avtandilovici, născut în orașul Tuimazî la 7 august 1953 — este, practic, imposibil. Pe ce meleaguri și-o duce traiul acum acest Kurbașah, numai Allah știe. E, în general vorbind, o treabă făcută cu cap. Deși...

— Ce?

— Eu aș fi procedat și mai simplu. Există deja un produs bancar absolut anonim: VISA Travel Money. În cazul ăsta, în general, nu există numele posesorului. Tu n-ai folosit așa ceva?

— Nu... – Borenboim și-a întors privirea, nemulțumit.

— Orice Petrov își poate înființa un asemenea card și i-l poate da oricărui Sidorov. Am avut un asemenea precedent. O femeie a vândut șase apartamente în Kiev și, ca să nu treacă cu banii prin vama hohohlor[1], a cerut să i se facă un card dintr-ăsta, VISA Travel Money. Dar e o problemă: limita retragerilor efectuate o singură dată este la bancomatele noastre rusești de cel mult 3-10 de dolari pe zi. Bref, cinci luni la rând femeia a muls bancomatele ca pe capre, și povestea s-a încheiat când un bancomat i-a înghițit cardul, și ea...

— Mat, spune-mi ce să fac? – l-a întrerupt Borenboim, care-și pierduse răbdarea.

— Știi ceva, Bor – Vinogradov s-a scărpinat pe frunte cu cuțitașul de os – ar trebui să stai de vorbă cu Tolian.

A ieșit Sokolova.

— E la el în birou? – Borenboim s-a legănat nervos în fotoliu.

— Nu. La ora asta înoată.

— Unde?

— La Bazinul olimpic.

— Cu noaptea-n cap? Bravo lui.

— Spre deosebire de noi doi, Tolea e un tip care le face pe toate ca la carte. – Vinogradov a izbucnit în râs. – Dimineața înoată, ziua muncește, seara prizează și se regulează, iar noaptea doarme. Eu fac totul invers! Du-te. În timpul zilei n-o să-l prinzi. Ar fi nerealist.

— Nu știu... mi-e cam peste mână. L-am întâlnit doar de vreo două ori. Nu suntem cunoștințe apropiate.

---

1. Apelativ peiorativ pentru „ucraineni".

— N-are importanță. E om de acțiune. Dacă vrei, fă referire la mine sau la Savka.

— Crezi?

— Hai, du-te, du-te chiar acum. Nu pierde vremea. Că FSB-iștii tăi nu știu nici pe dracu'. Pe când el o să-ți spună tot.

Borenboim s-a ridicat brusc, crispându-se, s-a apucat de piept.

— Ce s-a-ntâmplat? – Vinogradov și-a încruntat sprâncenele frumoase.

— Da... ceva... un fel de... osteohondrozâ... – Borenboim și-a îndreptat umerii firavi.

— Trebuie să mergi la înot, Bor – l-a sfătuit cu un aer serios Vinogradov. – Măcar de două ori pe săptămână. Pe vremuri și eu eram o ruină. Și-acum, uite, n-am lăsat și de fumat.

— Tu ești mai puternic

— Nu sunt mai puternic ca tine. – Vinogradov s-a ridicat, i-a întins mâna. – Să mă suni după aia, bine?

— Sigur că da. – Borenboim a strâns degetele uscățive, dar ferme ale lui Vinogradov.

— Și, în general, Bork. Am impresia că ne vedem cam rar. Parcă n-am avea și noi inimi.

— Ce? – a întrebat Borenboim, cu atenția brusc încordată.

— Ne întâlnim rar și noi la câte un pahar, Bor. Am devenit amândoi niște oameni lipsiți de inimă!

Borenboim a pălit deodată. Buzele au început să-i tremure. S-a apucat de piept.

— Ba nu. Eu am... am inimă – a rostit el tare. Și a izbucnit în hohote de plâns.

— Bor... Bor... – Vinogradov s-a săltat pe jumătate din scaun.

— Eu am... am... ini... inimă! – a rostit Borenboim printre hohote de plâns și a căzut în genunchi. – Am... aaam... a-a-a-a-aaaa!!

Hohotele l-au cutremurat, lacrimile i-au țâșnit din ochi. S-a încovoiat. A căzut pe covor. Se zvârcolea isteric.

Vinogradov a apăsat un buton de pe selector:

— Fanea, vino repede! Repede!

Ocolind biroul sumos, s-a aplecat asupra lui Borenboim:

— Bork, dragul meu, ce-i cu tine... îi găsim noi pe ticăloșii ăștia, nu ți-e frică de nimic...

Borenboim plângea în hohote. Icnetele întrerupte i-au contopit într-un urlet răgușit. Fața lui Borenboim s-a congestionat. Își răsucea pumnele.

A intrat secretara.

— Adu-i niște apă! – i-a strigat Vinogradov.

Ea a ieșit în fugă. S-a întors cu o sticlă de apă minerală. Vinogradov a luat o gură de apă, a împroșcat-o peste Borenboim. Acela a continuat să urle.

— Avem vreun calmant? – Vinogradov susținea capul celui care urla.

— Numai analgin... – a bâlmăjit secretara.

— Valeriană n-avem?

— N-avem, Matvei Anatolici.

– De nici nuiele n-ai... Vinogradov și-a înmuiat batista, a încercat s-o așeze pe fruntea lui Borenboim.

Acela urla și se contorsiona.

– Ei, mama ei de treabă,... ce-o mai fi și asta... – Vinogradov, în genunchi, a plescăit din buze dezorientat.

A început să toarne apă din sticlă pe fața congestionată a lui Borenboim.

N-a ajutat. Spasmele zguduiau trupul plăpând.

— Ceva nu-i în regulă – a clătinat din cap Vinogradov.

— Are necazuri?

— Ei da, necazuri. I-au vărsat unii-n cont șaizeci și nouă de mii de dolari și nu știe cine. Așa necaz să tot ai – a rânjit cu răutate Vinogradov, pierzându-și răbdarea. – Bork! Ei, hai, ajunge, zău așa! Ajunge! Borea! Stop! Gura!!

A început să pălmuiască obrajii lui Borenboim. Acela s-a pus pe urlat mai abitir.

— A, nu, știe dracu' ce-o mai fi și astă! – Vinogradov s-a ridicat din genunchi, și-a vârât mâinile în buzunare.

— Să nu-i dau niște coniac? – a propus secretara.

— La dracu', imediat or să dea toți buzna aici! Lania sună la Salvare. Să-i vâre aia ceva-n fund... nu pot s-ascult așa ceva. Nu pot să ascult asta!

S-a așezat la birou. S-a uitat în jur, căutându-și țigările. Și-a amintit că s-a lăsat de fumat. A dat din mână:

— Bine-am mai început ziua, mama ei..

Secretara a ridicat receptorul:

— Și ce le spun, Matvei Anatolici?

— Păi, spune-le că... și-a pierdut omul...

— Ce?

— Liniștea! – a țipat, iritat, Vinogradov.

Un puști vrea la Tambov

14.55
Strada Mohovaia

Lapin își târa anevoie picioarele de la stația de metrou Biblioteca Lenin spre vechea clădire a Universității de Stat din Moscova. Pe umăr îi atârna un ruesac. Din cerul posac cernea o măzăriche măruntă.

Lapin a intrat pe poarta zăbrelită, a privit în direcția „psihodromului" — mica piațetă de lângă statuia lui Lomonosov. Acolo adăsta un grup de studenți cu sticle de bere în mâini. Doi dintre ei, *Tvorogov*, un slăbănog adus de spate, și *Filștein*, mărunțel și pletos, l-au zărit pe Lapin.

— Lapa, hai încoace! – Filștein i-a făcut semn cu mâna.

Lapin s-a apropiat.

— Ce-i cu tine așa devreme? – l-a întrebat Tvorogov.

Filștein a izbucnit în râs:

— Lapa trăiește după ora New York-ului! A-ntrebat de tine domnul Radlev.

— Da. Ceva în genul: pe unde-i mobilizat favoritul meu? – s-a băgat în vorbă Tvorogov.

— Ce? – a întrebat posac Lapin.

— Ești mahmur, Lap? Ți-ai adus lucrarea de an?

— Nu.

— Nici noi!

Filștein și Tvorogov au izbucnit în râs.

— Dă-mi un gât. – Lapin a luat sticla lui Tvorogov, a băut din ea. – Rudik e pe-aici?

— Nu știu. – Tvorogov și-a aprins o țigară.

— Vezi la „Santa-Barbara"[1].

— Ascultă, e-adevărat că babacii lui fac parte dintr-o sectă?

— Cred că-s ceva adepți Krishna. – Tvorogov a slobozit un fum.

— Ba nu, nu-s în Krishna. – Filștein și-a scuturat capul pletos. – Sunt în Brahma-Kumaris.

— Și asta ce fel e? – Lapin i-a înapoiat sticla lui Tvorogov

— Brahma e una din divinitățile panteonului hindus – l-a lămurit Filștein. – Dar ce-i aia „kumaris", întreabă-l pe Rudik. Tipii călătoresc în fiecare an în Himalaia.

— Merge și el?

— Ce-ți veni? I se rupe lui de Himalaia. Îi stă capul numai la metaliști. Se dă în vânt după formația Pauk. Dar de ce? Te interesează chestia?

— Așa, oarecum.

— Dar ce-ai, Lap, ai făcut-o ieri de oaie, sau ți-ai tras-o cu careva?

— Și m-am și înțepat. – Lapin s-a îndreptat spre poartă.

A intrat. A urcat la primul etaj. A trecut pe lângă fumoarul pustiu. A intrat pe ușa dată de perete de la toaleta bărbaților. Nu era acolo decât o femeie de serviciu cocoșată, fără vârstă. Pe dușumeaua murdară, într-o baltă de urină, era răsturnat un coș de gunoi. Mucuri de țigară, cutii de bere și tot felul de alte gunoaie erau răspândite în jur. Femeia de serviciu muta mizeria cu o mătură cu coadă în pu-

---

1. Toaleta de la primul etaj al universității (n.a.).

bela de gunoi. Lapin a plescăit nemulțumit din limbă. Zăinându-l, cocoșata a clătinat dojenitor din cap:

— Ia uite, porcii. Ce de-a mai mizeria-mi faceți. Nu vă doare inima.

Lapin a tresărit. Mâna cu care ținea cureaua rucsacului s-a desfăcut. Rucsacul i-a alunecat de pe umăr, a căzut pe pardoseală. Lapin a icnit. Ochii i s-au umplut năvalnic de lacrimi.

— Nu! – a suspinat el.

Și-a deschis gura și a slobozit un vaiet prelung, tânguitor, care a răsunat în toaleta pustie și a năvălit în coridor. Lui Lapin i s-au muiat picioarele. S-a apucat cu mâinile de piept și a căzut pe spate.

— Oooo! Oooo! Oooo! – urla el prelung, răsucindu-și picioarele.

Femeia de serviciu l-a fixat cu o privire haină. A pus mătura într-un colț. L-a ocolit pe Lapin, a ieșit șchiopătând pe coridor. În toaletă au intrat trei studenți, atrași de zbierete.

— Ce s-a-ntâmplat acolo, babone? – a întrebat unul dintre ei.

— Iar un drogat! – Femeia de serviciu i-a privit revoltată. – Cine învață aici în ziua de azi? Numa' poponari și drogați!

Studenții l-au înconjurat pe Lapin. El gemea și plângea, scoțând la răstimpuri urlete prelungi.

— Pe draeu', Sevraj tipic, a concluzionat unul dintre studenți. Vov, sună tu la 03.

— Nu mi-am luat mobilul. – Acela mesteca gumă. – Hei, care ai un mobil?

— Vai, dar ce-i cu el? – și-a aruncat privirea o fată care tocmai ieșise de la toaleta femeilor.

— Ai un mobil?

— Am.

— Sună la 03, nu vezi, e făcut praf.

— Jenea, poate n-ar trebui? – și-a exprimat îndoiala unul dintre studenți.

— Sună, proasto, că plesnește dracului aici! – a zbierat mânioasă femeia de serviciu.

— Ia mai du-te-n... – Fata a format 03. – Și ce le spun?

Studentul a scuipat guma de mestecat:

— Zi-le așa: un pusti vrea la Tambov.

Opt zile mai târziu

12.00
O clinică particulară
Voroblujneţk Prospekt, nr. 7

Un salon alb, spațios, cu un pat larg. Jaluzele albe la ferestre. Un buchet de liliac alb pe o măsuță scundă, albă. Televizor cu carcasă albă. Scaune albe.

Pe pat dorm Lapin, Nikolaeva și Borenboim. Au chipurile foarte ostenite: ochi încercănați, obraji căzuți, livizi.

Ușa s-a deschis fără zgomot. A intrat același medic plinuț și ușor adus de spate. A început să deschidă jaluzelele. În urma lui au intrat Mer și Uranov. S-au oprit lângă pat.

Lumina zilei a inundat salonul.

— Dar încă dorm adânc – a vorbit Mer.

— Se trezesc imediat – a rostit, sigur pe el, medicul. – Asta e cielul. Lacrimi, somn. Somn și lacrimi.

— A fost vreo problemă cu tânărul? – a întrebat Uranov.

— Da. – Doctorul și-a vârât o mână în buzunarul halatului albastru. – Pe ceilalți doi i-au trimis, ca de obicei, la Spitalul 15, iar pe el l-au crezut inițial drogat. Și a trebuit să ne batem capul cu transferul.

— Chiar s-a înțepat?

— Are pe mâna stângă o urmă de injecție. Nu, nu e nar coman.

Au păstrat o scurtă tăcere.

— Lacrimile... – a rostit Mer.

— Ce-i cu lacrimile? – Doctorul a îndreptat pătura pe pieptul lui Borenboim.

— Le schimbă fizionomia.

— Cred şi eu, dacă plângi o săptămână întreagă! – a zâmbit ironic doctorul.

— Nici până-n ziua de azi nu pricep de ce, atunci când un om plânge fără curmare, toţi şi întotdeauna cheamă Salvarea. Şi de ce nu încearcă să-i liniştească chiar ei – a spus gânditor, Uranov.

— Îi apucă groaza – a explicat doctorul.

— Cât e de... cât e de minunat acest plâns, a zâmbit Mer. Primul plâns din inimă. Este ca o... ca primăvara dintâi.

— Ţi-ai amintit de dumneata. – Doctorul a clătinat din capu-i masiv. – Mda, dumneata răcneai ca din gură de şarpe.

— Mai ţii minte asta?

— Ehei, porumbiţo, n-au trecut decât vreo nouă ani. Îl ţin minte şi pe bărbosul vostru. Şi pe fetiţa cu mâna uscată. Şi pe gemenii din Noghinsk. Are memorie bună doctorul. Ce zici? – El i-a făcut cu ochiul şi a-nceput să râdă.

Mer l-a îmbrăţişat.

Borenboim s-a foit. A prins să geamă.

Mâna lividă a lui Lapin a tresărit. Degetele i s-au chircit. Şi i s-au deschis.

— Excelent. – Doctorul a privit ceasul alb. – Când sunt împreună, ciclul se echilibrează. Aşa. Grăbiţi-vă un pic, domnilor.

Mer şi Uranov au ieşit în grabă.

Doctorul a mai zăbovit o vreme, s-a întors şi a ieşit în urma lor.

Infirmiera Haro a împins fără zgomot în salon un cărucior pe rotile.

În cărucior era aşezată o bătrânică firavă.

Purta o rochie albastră de modă veche. Pe cap avea o micâ tocă albastră de mătase, cu voaletă albastră. Ciorapii albaştri acopereau nişte picioare neverosimil de subţiri, încălţate în cizmuliţe albastre de lac.

Bătrânica şi-a desfăcut mâinile zbârcite, pipirii, încrucişate pe genunchi, şi şi-a ridicat voaleta.

Faţa ei îngustă, uscăţivă, plină de zbârcituri, era învăluită într-o blândeţe incredibilă. Ochii mari, albaştri îi străluceau de tinereţe, înţelepciune şi forţă.

Haro a ieşit.

Bătrânica i-a privit pe cei care se trezeau.

Când tustrei s-au trezit şi au zărit-o, ea a început a vorbi cu voce domoală, egală şi calmă:

— Ural. Diar. Moho. Eu sunt Hram. Vă urez bun venit.

Ural, Diar şi Moho au privit-o.

— Inimile voastre au plâns în hohote şapte zile la rând. A fost un plâns de durere şi ruşine pentru fosta voastră viaţă moartă. Acum, inimile voastre s-au purificat. Nu vor mai plânge. Ele sunt pregătite acum să iubească şi să vorbească. Acum inima mea le va spune inimilor voastre primul cuvânt în cel mai important grai. Graiul inimilor.

Ea a amuţit. Ochii ei mari s-au închis pe jumătate. Obrajii căzuţi s-au colorat în roz.

Cei întinşi pe pat au tresărit. Şi ochii lor s-au închis pe jumătate. Pe chipurile supte a trecut un fior slab. Trăsăturile acestor chipuri s-au însufleţit, au prins să plutească, să se mute din locurile lor obişnuite, condiţionate de experienţa vieţii trecute.

Chipurile li s-au deschis chinuitor.

Aidoma unor muguri de plante sălbatice, care au vegetat decenii de-a rândul în frig şi marasm.

Au trecut câteva secunde de transfigurare.

Ural, Diar şi Moho şi-au deschis ochii.

Chipurile le erau străluminate de o linişte biruitoare.

Ochii le străluceau de înţelegere.

Buzele zâmbeau.

Se născuseră.

Partea a doua

Când a-nceput războiul, împlinisem doisprezece ani.

Locuiam cu maicuța mea în satul Kolnibakino, un sat nu prea mare, avea doar patruzeci și șase de case de toate.

Familia noastră era tare mică: maicuța, bunuța, Gherka și cu mine. Că taica plecase la război chiar pe 24 iunie. Unde-o fi fost, ce s-o fi ales de el, mai trăia sau nu — nimenea nu știa. Că scrisori de la el n-am primit.

Războiul își urma calea pe undeva. Se mai auzeau la răstimpuri, noaptea, bubuituri.

Și noi trăiam în satul nostru.

Casa noastră era la marginea satului, numele nostru de familie era Samsikov, dar în sat ni se zicea Krainîe[1], că de când lumea noi tot la marginea satului locuiam. Și străbunicul, și bunicul și-au trăit traiul în capul satului, acolo și-au înălțat izbele, în capul satului.

Și crescusem cu fătucă isteață, făceam toate cele prin casă, îi ajutam pe-ai bătrâni la dereticat sau la gătit. În vremurile acelea, toată suflarea satului muncea — de la vlădică la opinca. Așa era rânduiala, nu aflai boiernași.

Am înțeles că maicuței îi era greu fără taica. Măcar că-i era și mai greu cu el acasă: tare era bețiv. Se nărăvise la

---

1. De la *krai* — margine, limită, extremitate (rus.).

băutura încă dinainte de război, pe când lucra la ocolul silvic. El și șeful ocolului au vândut pădurea de-a stânga satului și au băut-o. Era mare cheflîu. Și avea și o ibovnică în satul vecin. Una grasă, cu buze groase. Polina.

Nemții, de cum au venit, în septembrie '41, s-au și instalat în sat. Și au rămas la noi până-n octombrie '43. Doi ani au stat la noi.

Erau din cei de țineau spatele frontului, pentru servicii auxiliare, necombatanți. Aia combatanții plecaseră mai departe — să pună mâna pe Moscova. Dă' n-au pus-o.

Nemții de trăseseră la noi aveau, cei mai mulți, ca la vreo patruzeci de ani, pentru mine atunci erau niște moșnegi, ce vreți, erami doar o fetiță. Se încartiruiseră prin izbe în tot satul. La sovietul sătesc locuiau ofițerii. Ei, și cu nemții ăștia toate au mers cumva normal, în doi ani n-au omorât pe nimenea, ce-i drept, când s-au retras, ne-au dat foc la sat. Dă' au făcut-o c-așa primiseră pricaz, nu c-ar fi vrut ei.

Altminteri, erau oameni cîhbzuți și gospodari.

Nici n-au apucat bine să vină și să se așeze în izba noastră, că a doua zi s-au și pus să-și dureze umblătoare. În satul nostru de când lumea nu se pomeniseră umblători. Toți ieșeam, cum se zicea, „pân-afară" — te puneai undeva și gata treaba. Bunuța se ducea în staul, unde țineam vaca Mama — în grădina de zarzavat. Iar noi, copiii — pe unde-apucam. Te puneai sub o tufă și gata! Nimeni în sat n-avea umblătoare, nimeni nici cu gândul nu gândea să construiască ceva anume pentru una ca asta. Dar ei au construit, și bunuța râdea: la ce bun să trudești de-a surda, că oricum scârna tot în pământ se duce.

Dar neamțu' tot neamț: îi place ordinea.

Așa că, de cum au venit, pe dată s-au pus pe construit umblători și băncuțe lângă case, de parcă aveau de gând să trăiască ani mulți la noi.

Altminteri, ne mai strecurau câte ceva de-ale gurii și asta ne era de ajutor. Aveau cucuruz, făină, conserve de carne. Dar pâinea și-o coceau singuri. S-or fi temând că-i otrăvim?

Aveau și șnaps. Dar eu nu l-am gustat, doar eram la tuța. Dar bere am gustat prima oară în iarna aceea.

Aveau Crăciunul lor, atunci se adunau tot la sovietul sătesc. Mama și cu alte muieri le-au făcut de mâncare: carne de porc, găini, cartofi prăjiți în grăsime, pâine albă, coaptă din făina lor. Și au pus toate astea pe masă. Eu și ceilalți fețe ne-am urcat pe cuptor și ne uitam la ei. Atunci, nemții au dat de-a tostogolul o putinică, au înfipt în ea un fel de robinet de aramă și au început să umple la căni și la pahare cu bere. Era așa, galbenă și făcea spumă. Și s-au pus pe băut, și după aia au cântat și s-au legănat. Și au ținut-o tot așa, până-n toiul nopții. Și șnaps au băut. Eu mă uitam de sus la ei. Și un neamț nu-a întins o cană bea! Am gustat berea. Avea așa, un gust greu de înțeles. Dar l-am ținut minte. Așa.

Altminteri, traiul nostru cu nemții era vesel. Era, oricum, interesant: auzi, nemți! Erau cu totul altfel. Niște caraghioși. La noi în izbă locuiau trei: Erich, Otto și Peter. Ei se instalaseră în izbă, iar noi ne mutasem în baia de aburi. Aveam o baie de aburi nou-nouță, tata o durase din bârne zdravene, se-ncingea de duduia.

Dar nemții ocupaseră izba. Niște caraghioși! Toți aveau ca la vreo patruzeci de ani. Otto era gras, Erich avea nasul coroiat și era mărunt de stat, iar Peter purta ochelari, era spelb și slab ca vergeaua. Cel mai urâcios era Erich: tot timpul îi tuna și-i fulgera. Ba fă-i aia, ba adu-i aia. Tăcea sau bombănea întruna. Tare-i mai plăcea să se burzuluiască. Se burzulnia, bombănea și o pornea prin sat.

Otto era cel mai blând și mai caraghios. Mama și cu mine îi făceam dis-de-dimineață mucul dejun și el se trezea, se întindea, se uita la mine:

— *Nun, was gibst neues, Varka?*[1]

La început, doar mă lăsam la el. Dar mai apoi, Peter-ochelaristul m-a învățat, și eu răspundeam mereu așa:

— *Jubehaupt níx!*[2]

---

1. Corect: *was gibt es Neues:* Ei, ce mai e nou, Varka? (germ.)
2. Corect: *überhaupt nichts:* Nimic important! (germ.)

El se punea pe neclezat și se ducea să facă treaba mică

Iar Peter era așa, tot dus pe gânduri, „cu capu-ntre urechi", cum spunea bunuța. Ieșea, se-așeza pe băncuța aceea nouă, fuma primit-o tevușcă lungnață. Sedea acolo, fuma și își tot legăna un picior. Se holba la câte ceva și ședea și tot sedea ca busteanul și după aia suspina din senin și zicea:

— *Scheiß der Hund drauf.*[1]

Și-i mai plăcea să-nțepuște corbi. Ieșea cu pu[illegible] dina de zarzavat și — dă-i bătaie! Trăgea, trăgea d[illegible] neau geamurile.

În satul nostru, nemții au făcut trei lucruri: frânghii din coajă de tei, tălpi de sanie și pene de lemn.

Adică, de făcut le făceau tot ai noștri, sătenii, ei doar îi supravegheau și apoi trimiteau toate astea te miri unde. Mama și celelalte muieri mergeau să cojească tei, împleteau funii, iar bătrânii și flăcăii încovoiau tălpile pentru sănii și ciopleau pene din lemn. La ce le trebuiau nemților penele acelea, nimeni în sat nu se dumirea. Asta până ce Ihuha Kuznețov, dezertorul ciung, ne-a explicat: păi de-aia, ca să nu se cioncească-ntre ele bombele în lăzi și să explodeze. Și la tustrei nemții noștri tare le mai plăcea laptele. Parcă-i lovea strechea, zău așa: de cum maicuța sau bunuța mulgeau vaca, nici n-apucau bine să-l strecoare, că nemții și năvăleau în staul, cu cănile în mână:

— *Ein Schluck, Maşa.*[2]

Deși pe mama o chema Gașa. Și pe mine — Varea. Dar ei le spuneau la toate fetele noastre Maşka... Laptele era pentru ei așa, de-a dreptul o serânteală! Mai că se vârau cu căni cu tot sub vacă. Altminteri, nu știu ce zor aveau, că oricum ei beau tot laptele! Dar se grăbeau să-l bea aburind, cât era călduț. Ce se mai vânzoleau. Noi râdeam.

---

1. La urma urmei, rahat de câine! (germ.)
2. O înghițitură, Maşa! (germ.)

Ei, și a trecut și anul acela. Armata Roșie a pornit ofensiva, nemții au fugit. Ei primiseră două porunci: să ardă toate satele în urma lor și pe tineri, pe toți, să-i ia cu ei în Germania, la muncă. Din satul nostru au strâns doar douăzeci și trei de tineri cu totul. Ceilalți au fugit ori s-au ascuns. Dar eu n-am făcut asta. Nu știu de ce, dar nu-mi venea s-o fac. Și-apoi, unde să fug? Mișunau nemții în tot locul. La noi nu erau partizani. Și-n pădure mi-era frică.

Și nici mama nu mi-a spus nimic. Nici ea nu-și pierdea speranța. Se învățase cu toate cele. S-a pus pe bocit doar când au dat foc la casă. La vremea aceea, oamenii nu-și prea mai făceau grijă pentru copii. Și-apoi, și noi eram la fel, fără minte — de unde să știm cum și unde și-ncotro și de ce ne duc? Nimeni nu bocea. Bunuța se ruga și se tot ruga. Că să nu ne omoare. Așa că mi-au lăsat să plec și eu. Iar Gherka a rămas cu ele, n-avea nici șapte ani.

Ne-au strâns degrabă într-o coloană. Mama a tras cu chiu, cu vai pe mine pufoaica lui tata, a apucat să-mi îndese în ea niște slănină. Dar eu am pierdut slănina aceea pe drum! Ca să vezi!

Mi-a lunecat nu știu cum din buzunar — zău dacă-mi dă prin minte cum s-a-ntâmplat! Era un bucățoi de trei funți...

Mai apoi am visat slănina aceea. Se făcea că o apuc și că ea îmi lunecă printre degete ca păsatul de ovăz de se fierbe la parastase!

Am ajuns pe jos, cu nemți cu tot, până la Lompada, unde trecea calea ferată. Acolo ne-au dus într-un fel de staul mare, înainte vreme sătenii țineau acolo șeptelul colhozului, dar nemții căraseră și șeptelul în Germania. Am stat acolo claie peste grămadă vreo trei sute de suflete adunate din toate locurile din împrejurimi, eram toți fete și băieți tineri. Nemții au postat santinele, să nu fugim. Ne scoteau de-acolo numai cât să ne facem nevoile. Am stat acolo trei zile și trei nopți.

Nemții așteptau eșalonul, ca să ne încarce și să ne trimită mai departe. Eșalonul ăsta venea tamam de la Luhnov și-i

aduna în drum pe toți cei ca noi. Era eșalon sp[illegible] pentru tineri.

În staulul acela era cam frigut — toamna era pe sfârșite, începuse de-acum să ningă, acoperișul era găurit, ferestrele erau bătute în scânduri. Sobă nu era de nici un fel. Ne hrăneau cu cartofi fierți. Aduceau un cazănoi, îl puneau la mijloc și noi trăgeam de cartofi, râdeam, mâncam și toți eram murdari! Dar, nu știu cum, ne era bine: eram cu toți tineri! De nimic nu ne era frică, la moarte nici nu ne gândeam.

Frontul era de-acum aproape. Stăteam noaptea culcați, ascultam canonada: buh! buh! buh!

Apoi a sosit eșalonul. Era o garnitură lungă, lungă de tot, treizeci și două de vagoane avea. Mergea de multă vreme și era plină-ochi. Au început imediat să ne îndese-n vagoane: fetele separat, băieții separat. Dar vagoanele erau deja pline cu tineri de-ai noștri. Și abia atunci ne-a prins groaza pe toți, și fetele au început să urle: nu înțelegeam — ce se va alege de noi? Poate or să ne omoare pe toți?

Și eu urlam. Măcar că, de felul meu, nu eram plângăcioasă.

Și, cum ziceam, ne-au îndesat în vagoane, au închis ușile. Și eșalonul a pornit spre apus. În vagonul nostru eram cincizeci de fete, nu erau nici bănci, nici priciuri. Pe podea erau niște paie țepoase, iar într-un colț era o movilă de scârnă. Era și o ferestruică zăbrelită. Și duhoare. Slavă Domnului că măcar dăduse gerul și rahatul din colț înghețase, dacă era vară, ne năbușeam cu toatele de miasmă.

Eșalonul se târâia anevoie, se oprea adesea. Noi — care pe jos, care-n picioare, ca scrumbiile-n cutie.

Am început să vorbim între noi. Așa ne era parcă mai ușor. Alături de mine, tot în picioare, stăteau niște fete mai mari, ele au început să-mi istorisească viața lor. Erau de fel din Medîn, fete de oraș. La amândouă le muriseră tații, tatăl uneia dezertase, apoi lucrase ca polițai și a sărit în aer din

pricina unei grenade: atinsese ceva ce nu trebuia, și-atât i-a fost, și c-un drum grenada le-a scos ochi și altor doi oameni.

Una dintre fete, care avea optsprezece ani, trăise cu un neamț. Și maică-sa trăise cu un neamț și de aceea duseseră trai bun. Tania asta îl îndrăgise tare pe neamțul ei și când unitatea lui s-a strâns și a pornit-o spre Belorusia, sase verste a alergat pe lângă el, zbierând întruna: Martin! Martin! După un timp, ofițerului i s-a urât, a scos pistolul și i-a tras la picioarele ei. De trei ori. Abia atunci s-a lăsat păgubaș.

Și la noi în sat erau două muieri care trăiseră cu nemți. Și rămăseseră mulțumite. Una dintre ele avea întotdeauna conserve și făină de mălai. După aia a rămas grea.

Fetele vorbeau în vagon că or să ne ducă la muncă în Polonia sau în Germania. Jumătate din fete voiau în Germania, ailaltă jumătate — în Polonia. Acelea care voiau în Germania ziceau că acolo nu-i război și e multă mâncare. Iar cele care voiau în Polonia gândeau că nemții oricum or să fie bătuți și că o să fie război peste tot, așa că era mai bine în Polonia, de-acolo era mai ușor să fugi. Și se sfădeau amarnic între ele din cauza asta.

Erau acolo patru fete din Maloiaroslavet, niște comsomoliste de-alea convinsele, ele tot încercaseră să ajungă la partizani, dar nu izbutiseră. Și-acum n-aveau decât un gând: cum să fugă din tren. Dar nemții nu ne scoteau afară să ne facem nevoile și nici de mâncare nu ne dădeau: de unde să hrănești atâta puhoi de popor!

De dormit dormeam direct pe podea, pe paie. Dar paiele se scurgeau toate prin crăpături. Iar pentru nevoi ne furișam în colț, unde era movila. Toate stăteam cu spatele la movilă, ne înghesuiam cât puteam mai departe de ea. Aruncam paie peste scârnă. Lângă movilă ședea doar o fată, era pe jumătate dusă cu mintea. Cânta cântece de tot felul. Era proștuță rău, dar o luaseră și pe ea, că era tânără. Pe ea n-o stânjenea defel duhoarea. Ședea lângă movila aceea, se tesăla de păduchi și cânta.

Cel mai rău era că stăteam tare mult prin halte. [illegible] ori opreau și-n câmp deschis. Mergeam ce mergeam, [illegible] hâc! Ne opream. Și stăteam — și o oră, și două. Dup[illegible] târâiam mai departe.

Ne-am târât așa prin toată Bielorusia.

Dormeam șezând. Ne îndesam una-ntr-alta și do meam...

Și-apoi, într-o dimineață, fetele s-au trezit și au spus: am intrat în Polonia. Abia se crăpase de ziuă. Am răzbit până la ferestruică, m-am uitat afară: locul era parcă mai curățel, mai arătos. Și militari erau mai puțini. Și casele erau mai îngrijite. Și din cele arse erau tare puține.

Toate au început să spună că pe undeva, pe lângă Katowice, este un mare lagăr pentru forța de muncă. Că acolo-s numai ruși și că de-acolo îi împrăștie prin toată-toată Europa. Și că Europa asta este foarte mare, și că pretutindeni în ea sunt nemți, în toate țările ei. Eu nu știam în general nimic pe vremea aceea despre Europa: apucasem să termin numai patru clase primare. Știam doar că Berlinul este capitala Germaniei.

Dar fetele din Medîn știau totul despre Europa și numeau felurite orașe, chit că nu fuseseră niciodată pe-acolo. Tania, fata aceea care fugise după Martin, spunea că mai frumos ca toate este Parisul. Martin al ei luptase acolo. Și-i povestise cât e de frumos și ce vin gustos au ei acolo. Și că el i-a dat să bea șnaps. Și că i-a dăruit o năframă. Dar ea o lăsase acasă. De proastă.

Una dintre fete zicea c-or să ne mâne într-o fabrică mare, mare de tot, sub pământ, unde se cos haine pentru nemți. Și că acum s-a dat un ordin secret de urgență pe toată Germania: să se coasă un milion de pufoaice pentru Frontul de Răsărit. Pentru că se pregătește ofensiva asupra Moscovei și mantăile neamților nu-s tocmai călduroase. De-aia se și retrag ei acum. Da' cum or să aibă milionul ăla de pufoaice, cum or să-mbrace cu ele cele mai de soi trupe ale lor și acelea or

să urce un-doi în tancurile lor cele noi și or să dea năvală în Moscova. Îi povestise asta un cunoscut de-al ei, politai.

Atunci, comsomolistele acelea au început să țipe la ea, că-i o lepădătură și-o trădătoare, că nemții n-au putut să cucerească Moscova în '41, au înghețat atunci cu mantale lor cu tot — așa le și trebuise. Și când Armata Roșie o să-i zdrobească pe nemți, or să-l aducă pe Hitler la Moscova, în Piața Roșie și or să-l spânzure acolo de picioare în fața Mausoleului și-alături or să-i spânzure pe toți trădătorii și pe toate trădătoarele ca ea. Și că tovarășul Stalin o să le ceară tuturor socoteală; și celor care s-au lăsat luați prizonieri, și celor care au lins cizmele nemților. Și muierilor care s-au întins cu nemții.

Dar Tania le-a strigat ălora că să-și mai țină gura cu Stalinul lor. Pentru că doi unchi de-ai ei fuseseră „deschiaburiți", și pe taică-său îl trimiseseră să putrezească nu se știe pe unde, și că ea și cu maică-sa abia au dus-o de azi pe mâine, da' cu nemții măcar au mâncat prima oară ca oamenii, și ea mai și prinsese drag de unul, și încă așa drag, de mai-mai să-și piardă mințile.

Și comsomolistele acelea strigau la ea:

— Scârbă fascistă!

Și ea, lor:

— Cățele staliniste!

Și au sărit la bătaie. Și alte fete s-au băgat în încăierare: care de partea Taniei, care de-a comsomolistelor.

Ce-a fost atunci! Toate-n jur se încăieraseră, eu voiam să-mi croiesc drum până la un perete, dar n-aveam atâta putere. Erau toate încleștate grămadă, unde pui că tremul o luase la goană și ne smucea și fără asta care-ncotro. Era o grozăvie! De unde oare mai aveau în ele atâta putere — că doar de două zile nu primiserăm nimic de mâncare!

De vreo două ori m-au nimerit și pe mine peste nas de-am văzut stele verzi! La noi în sat oamenii se luau arareori la bătaie. Și numai primăvara, la vremea însămânțatului. Sau la nunți. Primăvara — din pricina mejdinelor. Negreșit

se alegea câte unul cu rapul găurit de-un piron. Iar la nuntă — din cauză de basamac. Îl dusteau din cartofi, îl punea la masă, îl beau — și gata încăierarea.

Bunuțul, răposatul, mi-a povestit o istorie dintr-asta. Au făcut o dată o nuntă, s-au pus oamenii la masă, au băut bine, te bune și frumoase, lumea mânca, cei tineri se pupau. Și-au luase pe toți așa, nu știu cum, urâtul. Unul dintre mesenii a stat ce-a stat, apoi a oftat și-a zis:

— Hai, oameni buni, unul trebuie să-nceapă!

Și-a luat vânt și — poc! în muntașul de pește de la i-a întors-o. Și s-a-ncins încăierarea.

Nu știu cum s-ar fi sfârșit încăierarea din vagon dacă nu era amărâta aceea pe jumătate nătângă. Motăia cu ea de movila ei și când s-au luat toate fetele la bătaie, s-a trezit Mamă, ce s-a pus pe chiraît! Bănui că s-a speriat, buimacă de somn cum era. A început să scoată rahat din movilă și fleoșc! în fețe. Și iar! Și încă!

Fetele s-au pus pe un chițcâit! Dar au încetat să se bată.

Apoi ne-am oprit undeva, pe lângă Cracovia. Și-am stat, și-am stat și iar am stat. Am stat în loc aproape toată noaptea. Ne era tare greu. Care plângea, care dormita. Care rădea.

Noi patru ne târâsem într-un colț, ședeam pe jos. Era întuneric, doar undeva departe, afară, cânta careva la o muzicuță. Și deodată mi-au venit în minte casa, măicuța, bunuța. Gherka. Și lacrimile m-au podidit cu de la sine putere. Dar n-am bocit cu voce tare.

Sigur, acasă n-avusesem trai rău: tata primea de la ocolul silvic bani, nu ca la colhoz, zile-muncă. Și nu pentru că n-ar fi fost și el sătean, îl ajutase pur și simplu norocul. Îl trăsese o dată pe șeful ocolului silvic, Matvei Fedotovici, dintr-un smârc. Pe când lucrase ca brigadier silvic, se nărăvise la vânat. Păi, cum altfel? Doar purta tot timpul pușcă și umbla călare. Cum sărea ceva — poc! Iar șeful nostru de ocol avea mare drag de vânătoare. Și vâna împreună cu tata. Ei, și o dată, când s-au dus după rațe la bălțile Butcinski, șeful

ocolului a căzut într-un smârc. Şi tata l-a tras afară. Şi cum pe pădurar, pe Kuzma Kuzmici, îl târâseră ţiganii, locul era vacant. Şi şeful ocolului, gata! l-a pus pe tata pădurar. Şi prima tata lună de lună 620 de ruble.

Da' dacă aveai bani, puteai trăi omeneşte. Alţi bărbaţi, cum venea iarna, o porneau la oraş să lucreze ici şi colo, să mai câştige ceva bani ca să-şi cumpere una, alta. Că pe zile-muncă n-aveai ce cumpăra. De la colhoz îţi dădeau nişte cartofi, acolo, şi nişte secară. A, da, mai dădeau şi ceva ovăz. Fierbeai şi tot fierbeai la ele în ceaun toată iarna şi le mâncai. Precum caii.

Dar noi mâncam bine. Ţineam cal, vacă, doi porci, gâşte şi găini. Aveam întotdeauna grăsime. Maicuţa se-ntâmpla să prăjească dimineaţa în tigaia mare scrob — plutea tot în grăsime! Ieri pâinică, începi să-ntingi cu ea în grăsime — ce bunătate! Şi după asta, bluuii din hrişcă cu brânză de vacă. Le muiai în lapte cald, beai apoi laptele — oh, cât era de bun! Ba aveam chiar şi mere, cumpăram de la târg. De la târg tata-mi cumpărase şi nişte cizmuliţe, şi mi-o cumpărase şi pe păpuşa Prinţesa, şi patru cărticele, ca să-nvăţ a citi.

Toate fetele aveau numai abecedar, eu aveam cărţuhi cu poze: *Călutul cocoşat*, *Moscova Sovietică*, *Puiuca*, *Lupul şi cei şapte iezi*.

Iar târgul — de mirare cât putea fi de frumos! Când se-ntâmpla ca tata să-mi zică, dimineaţa:

— Fi, ce zici, Varea, mergem la târg?

Eu o şi zbugheam înaintea mamei la grajd, să înham calul. Doamne, ce-mi mai plăcea să înham! Mă învăţase tata pe când eram de-o şchioapă: ce vreţi, n-aveam în familie flăcăi în putere! Şi călare umblam bine — cum altfel? Toată viaţa am avut de-a face cu bidivii: la început l-am avut pe Rezvâi[1], apoi am avut-o pe Zoia, pe care ne-au furat-o, şi-n urmă l-am avut pe Malcik[2].

---

1. Sprintenul (rus.).
2. Băiatul (rus.).

Îl scoteam, îl înhămam la teleguța noastră cu spe[illegible] a, pietată. Tata-și punea cizmele de box, își înde[illegible] pe [illegible] pe-ca cea nouă, se așeza în față, mama și cu mine — în spa[illegible]. Buciușca — plici! Și o porneam.

De la noi până la târg erau treizeci și șase de [illegible]. Târgul se ținea la Jizdra. Ce nu găseai acolo! Și vase [illegible] felul, și preșulețe, și hanuri. Dar mie-mi plăceau jucăriile. Un unchez vindea fluierașe. Altul, niște jucăriile nostime [illegible] mujic și-un urs ce potcovea la fierărie. Și păpuși erau de tot felul. Grozave.

Toate ar fi fost bune și frumoase dacă tata n-ar fi băut. Mama spunea că de-asta nici n-au mai avut copii..

Pe de altă parte, la ce bun să-ți amintești ce-a fost, oricum nemții au ars satul.

Așa că boceam și eu acolo, pe tăcute.

Așa. Cum ziceam, am stat acolo și am tot stat. Apoi, dimineața, ne-am urnit — am mers o bucată de vreme și ne-am oprit: Cracovia. Fetele au mai prins inimă — am ajuns! Au deschis ușa — în ușă, nemții. Se uitau la noi, spuneau ceva. Unul și-a astupat nasul, s-a întors cu spatele. Și-au început să râdă: duhoarea ce venea din vagonul nostru era crâncenă. S-a apropiat un polonez cu o găleată cu apă. Nemții:

— *Trinken!*[1]

Polonezul ne-a dat găleata. Am început să bem apă pe rând. Am băut o găleată, ne-a mai adus una. Am băut-o și pe-a doua. Ne-a adus-o pe-a treia! Nu-mi mai era chiar așa de sete, dar când mi-a ajuns rândul, m-am încleștat și nu mă mai puteam desprinde de găleată, parcă aș fi adormit acolo. Abia m-am descleștat.

În total, vagonul nostru a băut patru vedre de apă.

Apoi, doi polonezi au tras până lângă noi o teleguță. În ea era carne tocată de cal, sărată. Și unul din ei a început să

---

1. Beți (germ.).

arunce cu lopata în vagon carne dintr-asta. O azvârlea, unde-așa. Și un neamț a strigat:

— *Essen!*[1]

Și iar s-a închis ușa. Am stat noi ce-am stat, și la urmă — ce să facem? Fetele vorbeau între ele: dacă ne hrănesc, se cheamă că ne duc mai departe, chiar în Germania. Dar cât o mai fi de mers până acolo? Nimeni nu știa. Vreo două săptămâni, poate mai mult? Poate o lună? Că doar Europa-i mare. Poate chiar mai mare decât Rusia.

Dar ne era și foame rău. Am început să smulgem câte-un pic din carnea aia sărată de cal și s-o molfăim.

În vremea asta, trenul a pornit mai departe. Și de-atunci n-am mai avut opriri lungi. Pesemne în Polonia erau căi ferate mai bune, că garnitura mergea mai repede.

Eu am molfăit carne din aceea de cal și am adormit pentru multă vreme. Am dormit și-am tot dormit, ca lovită cu leuca. Era de-nțeles, eram sleită de puteri. Și-mi era și groază. Și pe mine, când mă lua groaza, mă lua și somnul. Cum începea tata s-o bată pe mama, începeam să casc de spaimă. Proasta de mine, m-aș fi culcat pe podea și nu m-aș mai fi sculat de acolo, aș fi dormit până se sfârșea totul.

O dată, m-am rătăcit în pădure cu Avdotia Kuprianova. Ne duseserăm după ciuperci, și ea, de colo: Var, știu eu o poiană ferită, numai ciuperci albe cresc acolo. Și m-a dus la poiana aceea. M-a dus și m-a tot dus, până am ajuns în așa hățiș de pădure, că m-a luat groaza: erau acolo ditai copacii, nici soarele nu răzbătea printre ei, beznă ca noaptea.

Și ne-am rătăcit. Ne era o frică! Pe la noi băntuiau și lupii, și-n '39 un urs sfâșiase două vaci. Și Avdotia asta, proasta pământului, cum a-nțeles că s-a rătăcit, cum s-a pus pe urlat. Eu ce puteam să fac? Hai să mergem, i-am zis, și-am tras-o de mână. După asta m-a năpădit așa o groază, că m-am culcat sub o tufă și-am adormit. Ea — lângă mine. Pe când ne-am trezit, ne-au și găsit niște oameni. Era un dru-

---

1. Mâncați (germ.).

meag chiar acolo, alături, au trecut niște mujici la coșul. i-am auzit. Am început să-i strigăm. Ei s-au apropiat. Mania spunea că a fost o minune.

M-am trezit când au urnit ușile.

Și au început să zbiere:

— *Steig auf! Aussteigen! Schnell! Schnell!*[1]

Și noi am sărit în picioare și am coborât din vagon.

Ne-au dus într-un fel de piață cât toate zilele. Nu era o gară, era un loc unde trenurile fie stăteau, fie veneau, fie plecau. În viața mea nu văzusem așa ceva: șine puzderie, și pe ele staționau mărfare. Și cisterne. Și garnituri cu cherestea, și pur și simplu goale. Și-n jur mișunau soldați.

Ne-au însirat de-a lungul trenului. Pe drum muriseră patru dintre noi, nu se știe de ce. Le-au dus îndată de acolo.

Un neamț s-a cocoțat pe o ladă și a-nceput să vorbească rusește. Ne-a spus că acum ne aflăm în Măreața Germanie. Că asta e mare cinste pentru noi. Că de aceea noi toți trebuie să muncim bine în folosul Măreței Germanii. Și că acum o să fim duși într-un lagăr de filtrare, unde o să primim mâncare, haine bune și unde o să ni se facă formele ca să putem locui în Germania. Și că după asta o să mergem la tot felul de fabrici și uzine, unde o să trăim și-o să muncim. Și că o s-o ducem bine cu toții. Și, mai cu seamă, că trebuie să înțelegem că Germania e țară civilizată și că-n ea toți trăiesc fericiți, iar tinerii, mai fericiți ca toți.

După asta, ne-au înșirat și ne-au dus.

Am plecat din locul acela. Am mers vreo șapte verste. Ne-am apropiat de un lagăr mare, împrejmuit cu sârmă ghimpată și străjuit de foișoare de pază. Se preumblau pe-acolo nemți cu câini ciobănești, adăstau mașini.

Ne-au dus în lagăr și ne-au împărțit pe barăci: fetele separat, flăcăii separat. În baraca noastră aveam priciuri. Mai erau acolo fete din Polonia, Bielorusia și Ucraina. Dar puți-

1. Coborâți! Repede! Repede! (germ.)

ne de tot. Ele ne-au spus că mai mult de trei zile nu stăm acolo: ne ţin doar o vreme în lagăr, apoi ne duc la locul de muncă.

Am început să le descoasem: unde ne trimit? Care pe unde, ne-au zis. Nimeni nu putea şti precis. Dar dacă se-mbolnăveşte vreunul, lagărul de muncă-l mănâncă. Acolo-i cel mai rău. Acolo se sparge piatră.

Am rămas în baracă puţină vreme şi ne-au dus la dezinfecţie.

Asta se făcea într-un fel de cameră de baie uriaşă. O grozăvie, ce mai! În viaţa mea nu văzusem aşa ceva. Era într-o baracă cât hăul, nou-nouţă, mirosea a cherestea. De cum am intrat acolo şi am simţit mirosul acela, mi-am amintit de fabrica noastră de cherestea de pe Kordona. Şi cum mergeam acolo după cherestea când şi-a clădit casa unchiul Mişa. I-au durat casă tare frumoasă, că tata i-a făcut rost de cheresteaua cea mai de soi. Când colo, unchiul Mişa, ce l-o fi apucat, s-a spânzurat. Ce ţi-e şi cu viaţa asta...

La baraca aceea ne-au aşezat mai întâi la rând. Şi au început să ne ducă înăuntru câte trei.

M-au dus şi pe mine cu încă două fete. Acolo erau mese, la mese stăteau nişte nemţoaice care scriau. Şi alta care stătea în picioare şi avea în mână o vergea. Vorbea ruseşte:

— Dezbrăcaţi-vă.

Ne-am dezbrăcat. În pielea goală. Ea ne-a privit din faţă şi din spate. După aia ni s-a uitat în păr. La vremea aceea, toate aveam păduchi. Şi eu aveam, şi ce-i cu asta? Ea le-a arătat cu vergeaua celorlalte două fete nişte scaune pline de păr:

— La tuns!

Una din fete s-a pus pe urlat. Nemţoaica a croit-o cu vergeaua peste fund. Şi a-nceput să râdă. Fetele s-au aşezat pe scaune, şi femeile acelea s-au repezit la ele cu nişte maşinării. Mie nu mi-a spus să mă tund. Mi-a arătat cu vergeaua uşa care da spre baie.

— Treci acolo.

Am trecut acolo. Parcă era la baia de aburi. De [illegible] erau hârdaie de nici un fel, numai niște țevi de fier sus[illegible] ele niște găurele. Și din găurele țâșnea apă abia călduoară. M-am tot uitat la țevile acelea — ce trebuia să fac? Am [illegible] ce-am stat sub ele, după aia am mers mai departe. M[illegible] parte era un fel de tinda băii. Și alte nemțoaice în costum militar. Și mese. Și pe mese — tot felul de albituri de corp.

O nemțoiacă mi-a dat o cămașă de corp curată și un ba tic albastru. Și mi-a făcut semn spre ieșire. Am ieșit, și acolo era tot un fel de tindă, dar mai mică. În ea erau hainele noastre. Numai că miroseau a ceva. Era, m-am dumirit eu, locul unde ne dezbrăcaserăm. În baraca asta a lor mergeai așa, în cerc, ca-n caruselul de la bâlci. Și tot nemțoaica aia cu vergeaua mi-a spus:

— Îmbracă-te.

Mi-am tras pe mine cămașa aceea nouă, apoi ciorapii de lână, rochița mea verde. Apoi flaneaua. Apoi pufoaica. Basmaua mea veche nu mai era. Mi-o luaseră. Și nici cămașa mea veche nu mai era. Mi-am legat pe cap basmaua nouă. Fetele acelea două, tunse de-acum, s-au dus să se spele.

Și nemțoaica mi-a spus:

— Stai la masă.

M-am așezat. În fața mea era tot o nemțoaică. Ea a-nceput să vorbească tot rusește:

— Cum te cheamă?

Am răspuns:

— Samsikova Varea.

— Câți ani ai?

— Paisprezece.

Ea tot scria acolo. Apoi mi-a zis:

— Întinde mâna.

La început, n-am înțeles. Ea, din nou:

— Dă mâna!

I-am întins-o. Mi-a pus o ștampilă pe mână — plici! Era un număr scris cu cerneală: 32–126.

Și mi-a spus:

— Du-te acolo.

Acolo era o uşă. M-am dus, am deschis-o. După uşa aceea era de-acum curtea. Şi un soldat în picioare, cu o mitralieră. Mi-a făcut semn spre altă baracă. Am pornit într-acolo. N-am apucat să fac doi paşi, că am simţit miros de mâncare. Doamne, mi-am zis, nu cumva or să ne dea de mâncare? Cum mergeam aşa, picioarele mi-au luat-o singure la goană. În spatele meu ieşiseră alte fete. Şi ele o luaseră la goană.

Am intrat acolo. Nu era o baracă, era un şopron din scânduri. Sub el se înălţau nişte cazane mari, vreo zece la număr, în care fierbea mâncare. În jurul lor erau nişte nemţi cu castroane şi polonice în mâini. Şi fete de-ale noastre, cele care intraseră de-acum acolo. Nemţii le dădeau la toate câte-un castronaş gol. Şi mie mi-au dat, şi m-am aşezat la coadă. Am ajuns la rând, un neamţ mi-a pus în castron cu polonicul — fleoşc! Era supă de mazăre. Groasă ca o caşă. Lingură nu aveam nici una dintre noi. Toate sorbeam peste marginea castronului.

Am sorbit şi eu repede, am şters castronul cu mâna, mi-am lins-o.

Un neamţ se uita la mine.

— *Willst du noh?*[1]

Şi eu:

— *Ja, ja. Bitte!*[2]

El, încă un polonic — fleoşc! Al doilea castron l-am sorbit de-acum mai pe-ndelete. I-am privit pe toţi cei din jur: pe ai noştri, care se-mbulzeau, pe nemţi. Totul era altfel, începuse cu totul altă viaţă.

Am sorbit a doua porţie şi m-a luat aneţeala. M-am bulucit iar spre cazanul acela. Cazanul era cald, strălucea. Şi neamţul râdea:

— *Also, noh einmall, Mädel?*[3]

---

1. Mai vrei? (germ.)
2. Da, da. Vă rog! (germ.)
3. Deci, mai vrei, fetiţo? (germ.)

Și mi-am amintit ce spunea Otto după ce se îmbo[illegible] lapte. Și i-am răspuns:

— *Ich bin satt, ich markt kein blatt.*[1]

Neamțul a-nceput să mecheze, m-a întrebat ceva. I[illegible] n-am înțeles.

Și m-am întors la baracă.

Până spre seară toate fetele din eșalonul nostru f[illegible] ră dezinsecția și fuseseră hrănite. Dar, nu se știe de [illegible] toate fuseseră tunse. Din baraca noastră rămăseseră tunse doar eu și încă trei fete. Tania mi-a explicat:

— Pentru că voi n-aveți păduchi.

I-am zis:

— Cum să nu? Ia uite!

Ea mi-a desfăcut părul:

— Ai! Înseamnă c-au uitat. Să-ți ascunzi părul sub b[illegible] tie, altfel se dumirese și te tund chilug.

Așa am și făcut: m-am legat mai bine, mi-am ascuns p[illegible] rul.

Cum s-a întunecat, a intrat nemțoaica cu vergeaua [illegible] ne-a spus:

— Acum vă culcați toate. Mâine veți fi transportate la locurile voastre de muncă. Acolo veți locui și veți munci.

Și a încuiat cu zăvorul ușa barăcii.

Unele au adormit pe dată, altele nu. Eu, Tania și Nataska, o fată din Briansk, ne-am culcat una lângă alta și-am tot taifăsuit despre ce și cum o să fie. Și despre Europa, și despre nemți.

Nataşka ne-a povestit că la ei, la Briansk, nemții dădeau filme pentru ai lor. Și că pe ea și pe-o prietenă de-a ei le invitase un neamț de două ori la cinema. Și-l văzuse la film pe Hitler, și văzuse o femeie în pielea goală care tot timpul cânta, dansa și se prăpădea de râs. Și-n jurul femeii aleia se-nvârteau

---

1. M-am săturat... (germ.) Mai departe, corect în germană, *Ich mag kein blatt* (Nu mai vreau nici o frunzuliță), citat dintr-un basm de frații Grimm.

nemți îmbrăcați în alb. Se uitau la ea și se hlizeau. Și Hitler, zicea ea, e un omuleț așa, simpatic, cu mustăcioară. Și-i om cult, simți asta pe dată. Și vorbește foarte tare.

Eu fusesem la cinema de șase ori cu totul. Noi aveam club numai la Kirov. La douăzeci și cinci de verste de satul nostru. De două ori m-a dus acolo tata, călare pe Malcik. Apoi ne-a dus Stepan Sotnikov, împreună cu alți copii. Am văzut *Ceapaev* de două ori, după aia *Volga-Volga*, *Voi, cei din Kronstadt*, *Cei șapte viteji* și încă unul, am uitat cum îi zice. Era despre Lenin, cum l-a împușcat pe el o femeie. El era cu șapcă pe cap și fugea. Apoi a căzut. Dar n-a murit.

Fetele de pe priciurile de jos își dădeau cu presupusul: cine-o să învingă, ai noștri sau nemții?

Taniei și Nataškăi le era totuna — numai să nu ne bombardeze.

La noi în sat de trei ori ne-au bombardat. Dar toate bombele au căzut nu în sat, au căzut în grădinile de zarzavat. Doar au spart niște geamuri și-au ciopârțit niște vaci. Și o muiere din sat a călcat pe o mină și a sărit în aer. Au adus-o în sat pe-o rogojină: fără picioare, cu mațele pe-afară. Și ea repeta întruna:

— Măiculița mea cea bună, măiculița mea cea bună.

Și a murit.

Iar eu am adormit.

Când m-am trezit, toate erau de-acum în picioare. Am dat fuga toate fetele să ne pișăm. Aveau acolo o umblătoare mare, curată. Ne-am pișat, unele s-au și cufurit. După asta ne-am dus să mâncăm la cazanele acelea. Tot supă de mazăre. Dar era de-acum mai subțire, nu ca-n ajun. Și nici supliment nu ne-au mai dat. Am sorbit zeama peste marginea castronului. N-am apucat bine să ling castronul, că au strigat:

— Alinierea!

Și ne-am dus toate în piața aceea.

Ne-au aliniat — băieții de-o parte, fetele de-o parte. Nemții stăteau în picioare, se uitau la noi. Tăceau. Unul dintre

ei trăgea cu coada ochiului la ceas. Şi am tot stat. Şi nemţii tot nu spuneau nimic. Am stat aşa o oră, picioarele începu să-mi amorţească. Nataşka a spus:

— Aşteaptă camionul ca să ne ducă.

Am auzit deodată că vin nişte maşini. Au intrat direct în lagăr. Dar nu erau camioane, erau maşini mici. Trei maşini mici. Negre, frumoase. S-au apropiat. Din ele au coborât nişte nemţi. Erau toţi în negru, ca şi maşinile. Şi unul, superiorul lor, era aşa, înalt, şi era îmbrăcat într-un palton negru din piele. Şi avea mănuşi. Şi toţi nemţii l-au salutat.

Şi el i-a salutat, s-a apropiat de noi, şi-a încrucişat mâinile pe pântece şi ne-a privit. Era frumos, avea păr bălai. S-a uitat la noi şi a spus:

— *Gut, sehr gut.*[1]

Apoi le-a spus ceva nemţilor. Şi nemţoaica aceea care vorbea ruseşte ne-a zis:

— Descoperiţi-vă capetele.

Eu n-am înţeles. Am înţeles abia după aceea, când băieţii şi-au scos şepcile şi căciulile. Şi fetele au început să-şi dezlege baticele şi să şi le scoată de pe cap.

Mi am zis: gata, acum or să mă tundă şi pe mine. Într-adevăr, nemţoaica a spus:

— Cei netunşi să iasă în faţă.

Am ieşit, ce să fac. Au mai ieşit din rând cincisprezece — băieţi şi fete. Toţi cei pe care nu-i tunseseră. Şi, ce să vezi, toţi erau bălani, ca mine! Mi-a venit să şi râd.

Şi nemţoaica:

— Aliniaţi-vă!

Asta e, ne-am aliniat.

Şi nemţul acela, superiorul, a venit aproape de noi şi ne-a privit. Şi ne-a privit într-un fel... zău dacă ştiu să spun în ce fel. Îndelung şi pe-ndelete. Apoi a început să se apropie de fiecare dintre noi. Se apropia, ridica bărbia fiecăruia

---

1. Bine, foarte bine (germ.).

cu două degete și îl privea. După asta trecea mai departe. Și tăcea.

S-a apropiat și de mine. Mi-a ridicat bărbia și și-a pironit ochii în ochii mei. Și avea așa un chip... niciodată nu văzusem așa un chip. Parcă era Christos din icoană. Pîrzărit și bălai, și cu ochi albaștri-albaștri. Era foarte curat, fir de praf, fir de murdărie nu avea pe haine. Avea pe cap un chipiu negru, și o hârcă pe chipiu.

S-a uitat la mine, apoi la ceilalți. Și a arătat spre trei:

— *Dieses, dieses, dieses.*[1]

Apoi și-a atins nasul cu mănușa, de parcă ar fi rămas pe gânduri. Și a arătat și spre mine:

— *Und dieses.*

S-a întors și s-a dus la mașini.

Și nemțoiaca:

— Toți cei pe care i-a ales domnul *Oberfuhrer* — mars după el!

Am pornit-o tuspatru după el.

Neamțul acesta s-a dus la prima mașină, i-au deschis ușa, a urcat în ea. Nouă, un alt neamț ne-a făcut semn să intrăm în a doua mașină. Și ne-a deschis ușa. Ne-am dus la mașină, am urcat în ea. El a închis ușa, s-a urcat în față, lângă șofer.

Și am pornit.

Nu mersesem niciodată cu mașina mică. Numai cu camionul. Când se transportau grânele. Și când la noi, la Kolimbakino, dădea vreo molimă peste vite, ne trimiteau în două camioane viței de prăsilă. Comitetul raional ne dădea pentru asta mașini. Și eu, împreună cu măicuța și cu Piotr Abramîci, grăjdarul, mergeam în mașini după viteii aceia la Lompad. Mașină mică văzusem doar o dată, la Kirov. Mașina aceea mică stătea pe loc, pentru că intrase în glod și se înnămolise acolo. Se-nvârteau toți primprejurul ei și cluteau cum s-o scoată. Un unchieș gras, care venise cu mașina

1. Asta, asta, asta (germ.).

aceea, îl suduia pe altul, de la Comitetul raional. Grasul up- cât îl ţinea gura:

— În rahatul tău de maşină, Borisov, numai când dă ur- gheţul se poate umbla.

Borisov acela tăcea şi se uita la maşină.

Asta e. M-am uitat şi eu în masina nemţilor. Totul era atât de frumos! În faţă stăteau soferul şi neamţul, si-n spate — noi. Totu-n jur sclipea, totul era curat, scaunele erau în- velite-n piele, în jur erau fel de fel de mânere. Şi miros- avion. Ca la oraş.

Şi ce lin luneca maşina asta! Nici nu simţeai că ne- numai te legăna la câte-un hop, ca-n scrânciob. Am înţe- atunci de ce li se zice maşini mici[1].

Împreună cu mine în maşină mai erau două fete şi un flăcău. Şi am mers aşa, am tot mers. Încotro — n-aveam ha- bar.

Am mers ca la vreo două verste, au cârnit-o spre o pă- dure şi ne-am oprit. Neamţul a ieşit din maşină, ne-a deschis uşa:

— *Aussteigen!*[2]

Am coborât. Am văzut că şi celelalte două maşini opri- seră alături. În jur se întindea o pădure tânără.

Neamţul acela, superiorul, a coborât şi el din maşină. Şi le-a spus ceva celorlalţi nemţi. Aceia s-au apucat imediat să ne lege mâinile la spate. Dar aşa de dibaci, că până să mă dezmeticesc — gata! Ne-au legat mâinile cu sfoară. Şi ne-au dus la patru pomi şi s-au apucat să ne lege de ei.

Fetele s-au pus imediat pe urlat, şi eu la fel. Era lucru limpede — în pădurea aceea aveau să ne rămână oasele. Ur- lam, una a început să se roage, băiatul, care era mai vâr- stnic ca noi, zbiera:

---

1. *Legkovaia maşina* („maşină mică", „autoturism") — în tradu- cere literală, „maşină uşoară" (rus.).

2. Coborâţi! (germ.)

— Panove, io nu mi-s Savoska Gnutaŭ! Io nu mi-s Savoska Gnutaŭ! Veniţi-vă în fire, panove!

Dar ei ne-au legat de pomi. Şi după aceea ne-au legat la gură, ca să nu mai zbierăm. Şi ne-au încercuit. Superiorul s-a uitat la noi şi a arătat spre flăcău. Şi doi nemţi s-au dus la maşină.

Am înţeles: acuşica or să termine cu noi. Dar de ce — nu-mi dădea-n gând defel. Doamne al meu, doar nu cumva de-aia că nu eram tunşi? Cum adică, asta să fi fost vina noastră? Bine, dar nemernica aia de nemţoaică a uitat să mă tundă, nu eu am fost contra. Că mie-mi era totuna! Că doar n-or să mă vâre-n ţărână din pricina părului?! Măicuţa mea cea bună! Uite şi tu ce se-ntâmplă cu mine! O să zac aici, în ţărâna asta ca cenuşa, şi nimeni nu va şti unde-i mormântul Varkăi Samsikova!

Stăteam aşa, acolo, şi mă gândeam. Şi lacrimile mi-au împăienjenit ochii.

Nemţii tot forfoteau pe-acolo şi au adus pe braţe un fel de cuţăr din fier. L au pus jos, l-au deschis. Şi au scos din el o unealtă care nu era nici secure, nici baros, la început nu m-am dumirit ce e. Care va să zică, n-or să ne-mpuşte, or să ne taie de-a dreptul aşa, de vii, cu securea, Doamne, ce nelegiuire!

S-au apropiat de flăcău. Acela, sărăcuţul de el, a început să se zbată ca o păsăruică. L n neamţ i-a dat deoparte paltonul de pe piept — hârşt! Cămaşa — hârşt! I-a sfâşiat-o. Şi flaneaua de dedesubt — hârşt! I-au dezgolit pieptul.

Superiorul a făcut un semn:

— *Gut.*

Şi-a vârât mâna-n mănuşă. L n neamţ i-a dat barosul acela. M-am uitat — nu era baros, nu-mi da-n gând ce putea să fie. Parcă era din gheaţă. Sau din sare ca aceea din care dădeam să lingă vacilor de la fermă. Dar din fier nu era. Şi superiorul şi-a făcut vânt şi l-a izbit din răsputeri pe flăcău cu barosul acela drept în piept — trosc! Oh, flăcăul s-a smucit tot.

Neamțul celălalt a lipit pe pieptul flăcăului un [illegible] așa ca la doctor, și a ascultat. Superiorul aștepta ace[illegible] rosul. Neamțul a clătinat din cap:

— *Niv.*

Atunci, superiorul iarăși — trosc! Și neamțul cel[illegible] ascultat. Și iarăși:

— *Niv.*

Și iar l-a pălit superiorul pe flăcău în piept. Și l-a par[illegible] așa pân-a murit. Atârna de sfori. Nemții au aruncat barosul acela, au luat unul nou din cufăr și s-au dus la fata de lângă mine, ea era legată de-un mesteacăn. Ace[illegible]a urle pe muțește, dârdâia toată. I-au descheiat hăinuța de plu[illegible] tăiat flaneaua cu un cuțit, i-au sfâșiat ce-avea pe de[illegible] M-am uitat într-acolo — avea o cruciuliță la gât. Și [illegible] atârnase bunuța o cruciuliță, dar la școală Nina Sergheev[illegible] mi-o luase. Voi, zice, sunteți pionieri, și Dumnezeu nu e[illegible] tă. Așa că vom smulge din rădăcini aceste preadecăți r[illegible] gioase. Și la toți care aveam cruciulițe ni le-a smuls de [illegible] și ni le-a zvârlit în buruieni. Și bunuța mi-a spus: oamenii fără Dumnezeu nu mor niciodată de moarte bună. Une[illegible] avut dreptate, mi-am zis eu atunci.

Superiorul a apucat iar barosul acela care nu era din fier, și-a luat avânt și — trosc! în pieptul fetei! Doamne, ce i-au mai trosnit osișoarele! S-a dat deoparte, netrebnicul. Și celălalt, cel cu tubulețul, i l-a pus fetei pe piept și a ascultat. Asculta cum își sfârșea zilele fătuca aceea. Iar ea, chiar după prima izbitură, rămâsese spânzurată fără simțire de frânghii, capul i se bălăbănea. Atunci, al treilea neamț i-a ridicat capul și i l-a ținut așa, ca să nu-i stingherească atunci când o lovesc. Și iar — trosc! Trosc! Trosc! Au izbit-o în așa hal, că sângele ei mi-a stropit și mie obrazul.

Nemernici blestemați.

Apoi au lovit-o pe fata cealaltă. Să fi avut, zic eu, tot spre cincisprezece anișori, ca mine. De înaltă era cam cât mine. Dar avea deja țâțe mari, nu ca mine. Au lovit-o, au lovit-o până i-a dat sângele pe nas. Că gura-i era legată.

Rămăsesem eu.

După ce au omorât-o și pe fata aceea pieptoasă, au aruncat barosul. Și-au scos țigările, s-au adunat roată și au fumat, ca să se odihnească. Vorbeau între ei. Superiorul era bosumflat. Tăcea. Apoi a clătinat din cap și a spus:

— *Schon wida taube nus...*[1]

Ceilalți nemți au încuviințat din cap.

Iar eu stăteam acolo, mă uitam la ei cum fumează. Și-mi ziceam — uite, acușica, acusica. Termină de fumat, nemernicii, și gata. Și dintr-o dată sufletul mi s-a cuprins nu de teamă, și nu de alean. Ci totul a devenit semn și limpede, ca atunci când nu e fir de nor pe cer. Parcă visam. Parcă n-aș fi trăit vreodată. Și parcă văzusem totul doar în vis, și pe măicuța, și satul, și războiul. Și pe nemțu' ăla.

Au terminat de fumat, au aruncat chistoacele. M-au încercuit.

Mi-au desfăcut pufoaica, flaneaua pe care bunuța mi-o împletise din lână de oaie — hârșt! mi-au tăiat-o cu un cuțit. Au dat-o în lături. Sub flanea aveam rochița mea verde. Mi-o cumpărase taica de la magazinul raional din Lompad. Și rochia mi-au tăiat-o. Și cămășuța de corp nemțească, pe care mi-o dăduseră în lagăr. Neamțul a desfăcut marginile tăiate de la rochie și de la flanea, așa fel ca pieptul să-mi rămână gol, și le-a îndesat sub sfori.

Iar superiorul a apucat barosul, s-a uitat la mine. A bombănit nu știu ce. Și i-a dat barosul altui neamț. Și-a scos chipiul cu hârca, i l-a dat unui neamț care stătea în spatele lui. Și a venit de-a dreapta mea.

Iar neamțul acela s-a opintit, a slobozit un icnet ca atunci când tai lemne, și, oh! cum m-a izbit drept în osul pieptului. Ochii din cap mi-ai ieșit de durere. Mi s-a tăiat răsuflarea.

---

1. Corect — *Schon wieder eine taube Nuss:* Încă o nucă seacă (germ.).

Superiornl s-a lăsat deodată în genunchi în fața mea și-a lipit urechea de pieptul meu.

Urechea îi era rece. Dar obrazul îi era cald. Și capul lui era aproape-aproape de mine, și avea păr bălai, lins, parcă era uns cu untdelemn. Firele de păr îi ședeau parcă alintate, unul lângă altul. Și mirosea a parfum.

M-am uitat de sus la capul lui, m-am uitat, și m-am uitat, și m-am uitat. Parcă visam. Muream, dar coborâse [illegible] liniștite în mine. Nici măcar nu mai urlam.

El i-a zis neamțului cu barosul:

— *Noch einmal, Willi!*[1]

Și Willi asta a icnit iar — îh!

Superiorul și-a lipit urechea, a ascultat:

— *Noch einmal!*

Îh! Așa tare m-a izbit, că din baros au sărit [illegible]. Atunci am înțeles că era făcut din gheață.

Și totul a prins a pluti prin fața ochilor mei.

Superiorul s-a lipit iar de mine. Urechea-i era năclăită toată de sângele meu. Și, fără veste, a strigat:

— *Ja! Ja! Herr Laude, sofort!*[2]

Și neamțul cu tubulețul lui de doctor a venit la mine. A lipit tubulețul acela de pieptul meu, a ascultat. A bâlmăjit ceva, și-a strâmbat mutra acră.

Superiorul l-a dat deoparte:

— *Noch einmal!*

Și iar m-au pălit. Iar eu am început să adorm și pace bună: buzele parcă-mi erau umplute cu plumb, gura toată parcă-mi amorțise și se îngreunase cumva, parcă nu era a mea, se înăsprise. Ca o gură de cuptor. Iar eu parcă eram ușoară, ușoară de tot, ca un nor. Și-n piept parcă numai inima îmi rămăsese, nimic alta. Nimic-nimic, nici pântece, nici beregată, nici gâtlej. Și inima asta parcă a început să *tresalte*. Adică era întocmai ca... nu știu cum era. Ca o sălbăticiu-

---

1. Încă o dată, Willi! (germ.)
2. Da! Da! Domnule Laude, urgent! (germ.)

ne mică. A prins să tresalte și parcă să se zbată. Și a-nceput să *bolboroseasc*ă atât de dulce: hr, hr. hr. Dar nu ca înainte vreme, de frică sau de bucurie. Cu totul altcumva. De parcă numai ce se trezise, de parcă până atunci dormise somn lung. Pe mine tocmai mă omorau, dar inima mi se trezea. Și nu erau în ea nici spaimă, nici mirare. Era doar forfot dulce. Și totul era așa de frumos, așa de curat și de gingaș, încât aproape am înlemnit cu totului. Până și părul din cap îmi fremăta, atât mi-era de bine. Și spaima toată a zburat pe loc din mine: *de ce m-aș teme, dacă inima este cu mine!*

Niciodată nu mai simțisem așa ceva.

Încremenisem și nu mai respiram.

Cel cu tubulețul a început iar să mă asculte. Și a rostit sonor:

— Hra. Hra. Hram!

Avea o voce urâtă, răgușită.

Superiorul i-a smuls tubulețul și l-a lipit chiar el de pieptul meu:

— *Hram! Genau![1] Hram!*

Și s-a cutremurat tot de bucurie.

— *Herstaffen. Hram! Hram! Sie ist Hram! Hören sie! Hören sie![2]*

Toți au început să dea din gură, să se agite în jurul meu. S-au apucat să-mi taie sforile. Dar mie tot ce era al lor mi-a devenit dintr-o dată nesuferit — și vocile lor mârșave, și mâinile, și fețele lor, și mașinile acelea, și pădurea cea săracă, și totul în jur. Încremenisem locului, ca nu cumva să-mi sperie ceva inima, ca ea să-și urmeze forfotul la fel de dulce, și ca dulceața aceea din inimă să mă pătrundă pân' la ligurică. Dar ei m-au tras din sfori ca pe-o păpușă, m-au prins în brațe. Și inima mea a amuțit pe dată.

Și imediat n-am mai știut de mine.

---

1. Exact! (germ.)
2. Întocmai! Hram, Hram. Este Hram! Ascultați! Ascultați! (germ.)

Nu știu câtă vreme a trecut.

Mi-am venit în fire.

Nici nu-mi deschisesem bine ochii, când am sunțit că totul se leagănă cu mine. Eram dusă încotrova.

Mi-am deschis ochii: am văzut o odăiță mică de tot. Se legăna domol. M-am uitat în jur — lângă mine era o ferestruică, și la ea — o perdelută. În perdelută era o cruciuliță mică și pe-acolo am văzut o pădure pernădându-se.

Am înțeles: eram dusă undeva cu trenul.

De cum am înțeles asta, în cap parcă mi s-a așternut un pustiu. Parcă mie nu mai aveam cap, parcă aveam un bulumbar la vreme de primăvară: nu tu paie, nu tu fân. Animalele le rumegaseră totul peste iarnă.

Pustiu în capul meu. Un pustiu așa de mare, de nu-i vedeam hotarele. Mă-mpresura din toate părțile. Dar, nu știu cum, pustiul ăsta era plăcut, nu era din cele care să te înspăimânte de moarte. Era ca și cum — vâjjj! cobori cu sania pe-o colină de gheață — vâjjj! Și-odată ești jos. Așa și pustiul ăsta: vâjjj! — îndată s-a scoborât în capul meu. Și s-a așternut de-a binelea. Dar, cu tot pustiul din capul meu, cel mai de seamă lucru era că înțelegeam totul. Și făceam totul cum se cuvine.

Mi-am luat inima-n dinți și mi-am scos o mână de sub plapumă. M-am uitat la ea — era mâna stângă. De-o mie de ori mi-o văzusem până atunci. Când colo — parcă o vedeam pentru prima oară. Dar știam totul despre ea! Țineam minte toate semnele rămase — și de pe vremea când mă tăiasem cu secera, și de când mă rănisem într-un cui. Și țineam minte asta așa de bine, parcă mi se arătau pe film: uite un punct vânăt pe degetul mic. De unde? Păi, când s-a întors unchiul Semion din armată, am văzut că acolo-și înțepase pe piept un desen: o inimă cu o săgeată-n ea. Și i-a învățat pe băieți cum să-și dea înțepăturile acelea: bați în cuișoare pe-o bucată mică de scândură un desen, apoi arzi niște tocuri de cizme până le faci scrum și cu funinginea aia ungi cuiele. Și-apoi — poc! Îți bați scândura aceea pe piept. Kolka, vecinul,

a făcut asta, şi tată-său tare l-a mai suduit şi i-a aruncat cu în dura, şi eu, mai apoi, m-am înţepat la degetul mic în cea durica aceea plină de cuie. Numai într-un cui

Asta e.

Odăiţa aceea era tare frumoasă, era toată din lemn. Şi-i străluceau şurubele-n pereţi. Erau acolo două paturi cu o măsuţă între ele, tavanul era galben. Era cald. Şi mirosea a curăţenie. Ca-ntr-un spital.

Pe patul de-alături era culcat cineva. În uniformă. S-a întors spre perete.

Eu mi-am scos mâinile de sub plapumă, m-am ridicat în capul oaselor. Mă uit — văd că-s îmbrăcată numai în ruşâna de corp. Şi că pieptul mi-e tot numai bandaje.

Mi-am amintit pe loc totul. Că până atunci parcă-mi pierdusem aducerea-aminte: cine sunt, unde sunt, nu-mi venea în minte nimic — doar că sunt purtată de colo-colo.

Mi-am făcut ochii roată. Pe masă era o cutie de fier. Şi o carte.

Am ridicat puţin perdeluţa: pădure, pădure şi iar pădure. Numai pomi goneau pe lângă noi.

M-am aşezat pe pat, cu picioarele atârnate. M-am uitat jos — cizmele mele din piele de viţel nu erau acolo. Şi nici hainele mele nu erau pe nicăieri. Mi-am plecat capul, m-am uitat prin unghere. Am simţit imediat o usturime în gât. Am început să tuşesc. Şi am simţit pe dată un junghi în piept.

Am gemut, m-am apucat de piept.

Atunci, omul acela care moţăia a ţâşnit din pat drept la mine. Era chiar neamţul care adusese de la maşină baroasele de gheaţă. A început să se zbuciume, mi-a cuprins umerii, mormăia:

— *Ruhe, ganz Ruhe, schuesterchen...*[1]

M-a întins pe pat, m-a învelit. A sărit din loc, şi-a încheiat gulerul, şi-a aranjat tunica, a deschis uşa şi a luat-o la

---

1. Linişte, linişte deplină, surioară... (germ.)

fugă. Şi a închis uşa. Nici n-am apucat să mă dezmeticesc că a intrat neamțul acela, superiorul.

Arăta la fel — înalt, bălai. Dar nu mai era în negru. Avea pe el un halat albastru.

S-a aşezat pe patul meu. A zâmbit. Mi-a luat mâna. Şi-a dus-o la buze. Şi mi-a pupat-o.

Apoi şi-a scos halatul. Sub halat avea cămaşă şi pantalon. Şi-a scos cămaşa. Avea trupul alb. Şi a-nceput să-şi tragă jos pantalonii. Eu m-am întors cu spatele.

Ce mi-am zis: iaca, acuşi mă face muiere. Stăteam întinsă acolo, auzeam cum îi fosnesc pantalonii, dar nu-mi era teamă defel. Zăceam ca lipsită de simţire. Şi ce mare lucru? Îndurasem atâtea acolo, în dumbravă, că acum nu-era totuna.

S-a dezbrăcat. A dat la o parte plapuma de pe mine şi a-nceput să-mi scoată cămăşuţa.

Zăceam acolo, mă uitam la perete şi la şurubelele cele noi.

M-a dezbrăcat în pielea goală. Apoi s-a culcat lângă mine. M-a mângâiat pe cap. Şi a început să mă întoarcă spre el. Eu am închis ochii.

El m-a răsucit blând cu faţa spre el, m-a cuprins cu braţele lui cele lungi. Şi s-a lipit de mine, de tot trupul meu. Şi pieptul şi l-a lipit de al meu.

Şi-atât! Stătea culcat acolo şi-atât. Ce mi-am zis, la ei, la nemţi, treaba aia se face mai cu băgare de seamă, întâi te liniştesc, abia după aia — şvânc! La noi în sat o făceau dintr-o dată, îmi povestiseră mie fetele.

Zăceam aşa. Şi deodată m-am cutremurat ca lovită de fulger. Şi inima a prins din nou să-mi tresalte. Ca o sălbăticiune mică. Mai întâi m-a cuprins o mare neliniște, nu mai pricepeam nimic, mă simţeam ca un jambon spânzurat în beci. Dar apoi mi-a fost aşa de bine. Parcă aş fi plutit pe-un râuşor. Şi mă duceam, mă tot duceam, ca un val. Şi, fără veste, am simţit inima lui de parc-ar fi fost a mea.

Şi inima lui a prins să tragă de inima mea. Dar într-un fel blând, blând. Cu-atâta drag.

Doamne, ardeam toată.

Nici cu maica mea bună nu simțisem atâta drag. Nici cu nimeni.

Și-am încetat cu totul să respir, parcă mă prăvăleam într-un puț.

Și el trăgea, și tot trăgea de inima mea cu inima lui. Parcă ar fi făcut-o cu mâna. Când mi-o strângea, când mi-o slăbea. Și îl urmam întru totul. Și încetasem întru totul să gândesc. Atâta mai voiam — să nu se sfârșească asta niciodată.

Doamne, ce dulce simțire! De cum începea să tragă de inima mea, eu mă pierdeam de-a dreptul, mă pierdeam, uite-așa, parcă mă sfârșeam. Inima-mi tresălta și iar stătea-n loc. Și stătea așa, ca un bidiviu adormit. Apoi, dintr-o dată — tic! Iar se însufleția, iar începea să tresalte, și el iar mi-o trăgea spre a lui.

Dar totul are un sfârșit pe lume.

El s-a oprit. Parcă muriserăm amândoi. Stăteam întinși ca doi bolovani în râu. Nici să ne mișcăm nu mai puteam.

Și trenul — te-duc-te-aduc, te-duc-te-aduc.

Apoi el și-a desfăcut brațele. Și s-a rostogolit ca o bârnă pe podea.

Iar eu am zăcut, am zăcut acolo. Apoi m-am așezat. L-am văzut întins pe jos, întocmai ca un mort. Dar a început să se miște. Și, deodată, mi-a îmbrățișat picioarele. A făcut-o așa cu drag, părinteste!

Eu nu aveam nici atâta putere cât să plâng.

S-a ridicat, s-a îmbrăcat. M-a culcat înapoi pe pat, m-a învelit. Și a ieșit.

Dar eu nu puteam sta culcată. M-am ridicat. Am tras perdelutele de la geamlâc, am privit afară. Pădure, câmpuri, sate. Le priveam de parcă vedeam pentru întâia oară așa ceva. Și nu simțeam strop de spaimă. Și-n piept mi se lăsase o liniște așa de voioasă. Și totul mi-era pe-nțeles!

Chiar atunci el s-a întors. Era de-acum îmbrăcat în uniforma neagră. Și mi-a dat niște haine: o rochie frumoasă, rufărie de corp, niște ghetuțe, un palton, un fular și o beretă.

Şi a-nceput să mă îmbrace. Iar eu mă uitam la el. Într-un [illegible], mi-era ruşine, dar altminteri, totul îmi cânta în suflet!

M-a îmbrăcat.

S-a aşezat alături de mine. Şi m-a privit cu ochii lui bastri. L-am privit şi eu.

Şi cât era de bine!

N-aş putea spune că mă îndrăgostisem de el. Mi-era bine în cu totul alt fel. Asta nu poţi spune prin grai. Mă simţeam de parcă aş fi fost dată de nevastă. Dar după cineva uriaş şi bun. Şi-n veacul veacurilor drag.

Şi nu era defel precum dragostea fetelor pentru flăcăi. Ştiam eu dragostea asta.

Înainte vreme fusesem îndrăgostită de două ori. Prima dată, de Gaska-ciobănaşul. Apoi de Kolea Malahov, care era deja însurat. Cu Gaşka mă pupasem, şi el mă strânsese de ţâţe. Ne ascundeam în fânărie, şi dă-i bătaie. A vrut el să mă pipăie şi mai jos, dar nu l-am lăsat.

Iar de dragostea mea pentru Kolea Malahov ştiam numai eu. El n-a ştiut niciodată, şi n-o ştie nici în ziua de azi, dacă mai trăieşte. Şi pe el, ca şi pe tata, l-au trimis la război pe 24 iunie.

Îl însurasem până-n război cu Nastioha Poluianova. El avea şaptesprezece ani, ea avea şaisprezece. Mergeam, şi el, şi eu, la coasă. El cosea, eu vânturam fânul şi-l adunam cu grebla. Mă pierdeam de dragul lui. Avea părul inele, era flăcău chipeş, vesel. Cum îl vedeam de departe, cum îmi stătea inima-n loc. Şi ruşinea mă pătrundea până-n oase. Şi mă făceam toată roşie ca sfecla. Până şi de mâncat n-am mâncat două zile de dorul lui. După asta mi-a mai trecut întrucâtva. Apoi însă m-a apucat din nou. Numai la el mă gândeam. Plângeam întruna: uite ce noroc a dat peste proasta aia de Nastioha! Ei, şi după asta, aleanul mi s-a ostoit. Şi foarte bine. Ce-mi trebuia mie să mă usuc după flăcăul alteia? Vedeţi, asta era dragostea de-o ştiam eu.

Dar acum era cu totul altceva.

Am călătorit amândoi în tăcere ziua-ntreagă. Am stat unul lângă altul.

Apoi trenul s-a oprit. Neamțul s-a ridicat în picioare, m-a îmbrăcat cu paltonul. Și m-a purtat de mână prin tot vagonul. Vagonul era plin cu ofițeri germani. Am coborât din tren împreună cu el într-o gară. M-am uitat în jur — în viața mea nu văzusem asemenea gară! Uriașească, toată din fier, fără început și sfârșit! Trenuri — câtă frunză și iarbă! Popor — câtă frunză și iarbă! Și toți aveau bagaje, toți erau îmbrăcați frumos. Și totul în jur era curat! Ca-n filme.

El m-a condus prin gară. Și-n urma lui veneau nemții aceia din dumbravă. În urma lor, un mujic mustăcios căra valizele pe un cărucior.

Mergeam, mergeam înainte alături de el. Totul în jur era altfel. Și de mirosit mirosea altfel. A oraș.

Și, dintr-o dată, gara s-a sfârșit. Și am intrat direct în oraș. Un oraș așa de frumos! Și casele erau frumoase. Și nu era deloc război acolo — toate casele erau întregi, oamenii umblau liniștiți pe stradă. Chiar și cu câțeluși. Ședeau și pe bănci, citeau ziare.

Noi ne-am apropiat de niște mașini. Mașini negre, ca atunci. Și toate străluceau. Și toți au urcat în ele. Eu și neamțul acela, superiorul, am urcat în prima. Mașinile au pornit. Au mers prin tot orașul.

Mă uitam pe geam și deodată am întrebat:

— *Was ist das?*[1]

El a zâmbit:

— *O, du sprichst Deutsch, Hram! Das ist schöne Wien.*[2]

Și a-nceput să turuie. Dar eu n-am înțeles. Doi ani, cât au stat nemții la noi, învățasem niște cuvinte nemțești. Chiar și înjurături. Dar nu învățasem niciodată germana în școală.

---

1. Ce-i asta? (germ.)

2. O, tu vorbești germana, Hram! Aceasta este frumoasa Viena. (germ.)

Am zâmbit, și-atâta. Atunci, el i-a făcut un semn neamțului care ședea în față. El ne așteptase la gară. Și era tot blai și tot cu ochi albaștri. Dar nu avea uniformă neagră, purta haine obișnuite. Și o pălărie.

El a început să-mi vorbească ruseste. Mi s-a părut că e polonez. A spus:

— Orașul acesta se numește Viena. Este unul dintre cele mai frumoase orașe din lume.

Și a început să-mi povestească despre oraș: când a fost construit și ce are frumos în el. Dar n-am ținut minte nimic.

Fără veste, superiorul i-a ordonat șoferului:

— Stop!

Ne-am oprit. Superiorul a spus ceva. Nemțul l-au aprobat:

— *Eine gute Idee!*[1]

Superiorul a coborât, mi-a deschis ușa și mi-a făcut semn. Am coborât și eu. M-am uitat în jur: o stradă. Și chiar în fața noastră — un magazin cu firmă frumoasă. Dar ce miros venea din magazinul ăsta! Am încremenit pur si simplu!

Superiorul și cu mine am intrat înăuntru. Acolo, jur-împrejur, numai oglinzi. Și bomboane cu miile! Și prăjituri de tot felul, și un fel de floricele dulci. Și, în picioare, niște fete frumoase ca niște cadre, cu șorțulețe albe. Și polonezul a-ntrebat, din spate:

— Ce vrei?

I-am spus:

— Zău dacă știu.

Superiorul a arătat atunci spre ceva aflat în spatele unui geamlâc. Și o fată a prins să mânuiască o lopățică, de parcă ar fi mestecat în aluat, și după aia — fleoșc! Și mi-a întins un păhărel de hârtie cu un gogoloi roz în el. L-am luat. Venea un miros așa bun de la gogoloi! L-am gustat — dar era rece. Mi-au amorțit și dinții. M-am uitat la neamț.

El mi-a făcut semn din cap: mănâncă, adică.

---

1. Bună idee! (germ.)

Şi am început să mănânc. Era ca o zăpadă dulce, numai că era mai îndesată. Era bună la gust, dar ciudată.

Am mâncat ce-am mâncat. Şi n-am oprit.

Atunci, după câte mi se întâmplaseră, nu-mi prea venea să mănânc. Dar mirosul îmi plăcea. Am spus:

— E rece. Nu se poate mânca mult din asta. Pot să aştept până se topeşte?

Nemţii au izbucnit în râs. Şi polonezul acela mi-a spus:

— Asta se cheamă îngheţată. Şi trebuie mâncată rece. Puţin câte puţin. Nu e nevoie să te grăbeşti, poţi s-o termini în maşină.

Am dat din cap. Am urcat din nou în maşină şi am pornit. Pe străzile acelea frumoase. Iar eu priveam pe geam şi mâncam pe-ndelete.

Dar dacă e să spun drept, mie îngheţata nu mi-a plăcut. Cocoşei de caramel pe care-i aducea taica de la bâlci erau mai buni la gust. Din aceia eram în stare să sug zi şi noapte.

Am ieşit din oraş. Şi am luat-o printre nişte coline. Colinele acelea se tot înălţau, mai-mai s-ajungă la cer! De când mă ştiam nu văzusem aşa ceva. La noi erau două coline, între Kohubakino şi Pospelovka. Noi, fetele, când mergeam la cooperativa de consum din Pospelovka, treceam peste colinele astea. Dacă urcai până pe culme şi stăteai drept acolo, vedeai până hăt departe! Şi casa noastră o vedeai ca-n palmă. Vedeam până şi cocoşul nostru.

Dar ce vedeai aici îţi taia răsuflarea. Drumeagul era îngust şi se încolăcea ca un şarpe, te uitai în jos — prăpăstii fără fund. Şi numai brazi creşteau.

Am întrebat:

— Ce-i asta?

— Aceştia sunt Munţii Alpi — mi-a răspuns polonezul.

Şi am tot urcat munţii aceia Alpi. Tot mai sus şi mai sus.

Aşa de sus, că am ajuns până la nori. Şi chiar am intrat în nori!

Mă tot uitam în jos, dar nu mai vedeam nimic, atât eram de sus!

Şi-am tot mers, şi-am tot mers. Drumul nu se mai sfârşea. Şi maşina mă legăna dintr-o parte în alta. Şi începuse să mă doară pieptul. Şi-am aţipit.

M-am trezit.

Amurgea de-acum. Ce să vezi, eram dusă în braţe! Mă purta neamţul acela principal. Nu mă simţeam în largul meu! De mult nu mă mai purtase cineva în braţe.

Tăceam. El mă purta pe un drumeag. În jur, pă[illegible] toată era năpădită de zăpadă. Ardeau stele-n tării. În spa[illegible] nostru veneau ceilalţi nemţi. M-am uitat spre dreapta: unde mă duce? Şi-acolo am văzut un căsoi cât toate zilele. Tot din piatră, cu lumini la ferești, cu turnulețe, o minunăție!

El a pornit-o pe niște scări în sus. Spre un fel de pridvor. Acolo era deja aşteptat — uşile s-au dat cu zangăt în lături. Erau nişte uşi grele, ferecătuite.

A intrat purtându-mă pe braţe, totul în jur era din piatră, tavanul parcă plutea, ardeau făclii. Şi cizmele lui — toc, toc, toc.

Mergea şi tot mergea.

Deodată, alte uşi s-au dat de perete şi s-a făcut brusc lumină mare.

Neamţul s-a oprit. Şi m-a lăsat jos cu multă băgare de seamă, ca pe-o păpuşă. Dar nu pe duşumea. Pe o piatră albă mare, ca un cufăr. La noi, la Jizdra, pe-o piatră ca asta se înălţase până-n război un Lenin de fier. După aia l-au dărâmat nemţii.

Şi eu şedeam ţeapănă pe piatra aceea. În jurul meu — oameni în picioare, vreo patruzeci. Bărbaţi şi femei. Şi mă priveau cu toţii în tăcere.

Neamţul le-a spus ceva nemţeşte. Atunci, ei s-au apropiat de mine din toate părţile. Veneau ca oile şi-mi zâmbeau. Toţi — spre mine! Mă buimăcisem cu totul! Ei s-au apropiat de piatra aceea şi, fără veste, s-au pus toţi în genunchi. Şi au făcut plecăciune în faţa mea.

L-am căutat din ochi pe neamțul meu — ce trebuia să fac, adică? Dar și el îngenunchease, în uniforma lui neagră. La fel, toți nemții care veniseră cu noi. Și polonezul.

Erau toți în jurul meu!

Apoi și-au ridicat frunțile. Și m-au privit.

Ce văd — erau cu toții bălai. Și toți aveau ochi albaștri.

S-au ridicat din genunchi. Și s-a apropiat de mine un moșneguț. Mi-a vorbit curat rusește:

— Vino la noi, surioară.

Am coborât de pe piatra aceea.

Și el mi-a spus:

— Hrani! Ne bucurăm că te-am aflat printre morți. Ești sora noastră de-a puturi. Noi suntem frații și surorile tale. Acum, fiecare dintre noi îți va aduce salutul inimii sale.

M-a îmbrățișat și mi-a spus:

— Eu sunt Bro.

Și inima mea a tresăltat simțind inima lui. Inima lui dădea binețe inimii mele. Și iar m-a cuprins acea dulce simțire, ca-n tren.

Dar el și-a desfăcut iute brațele și s-a depărtat.

Și au început cu toții să se apropie de mine. Pe rând. Își spuneau numele și mă îmbrățișau. Și de fiecare dată inima-mi zvâcnea. Dar de fiecare dată cu totul altfel: într-un fel cu unul, în alt fel cu celălalt.

Și totul era atât de blând, totul mă pătrunsese într-atât! Parcă-mi turnau în inimă pahar după pahar cu vin. Unul! Și încă unul!

Stăteam acolo în picioare și parcă visam. Ochii mi s-au închis. Atâta mai voiam — să țină asta o veșnicie.

Dar s-a apropiat de mine și ultimul, și-a spus numele, m-a îmbrățișat, mi-a tras spre el inima și s-a îndepărtat. Și deodată în jurul meu s-a așternut pustiul — ei toți, calzi, stăteau ceva mai departe de mine. Și îmi zâmbeau așa de frumos.

Iar bătrânelul acela m-a luat de mână și m-a dus cu el. Am trecut prin tot felul de odăi cu felurite lucruri scumpe în ele. Apoi m-a condus sus, pe o scară. M-a dus într-o odaie

mare, toată din lemn. Și-n mijlocul odăii era un pat. Alb tot, curat, pufos, mirosea frumos. M-a condus până la pat și a-nceput să mă dezbrace. Și el parcă strălucea tot. Avea un zâmbet așa de cinstit, să juri că-n toată viața lui văzuse numai lucruri bune și avusese de-a face numai cu oameni buni.

M-a dezbrăcat la piele, m-a culcat pe pat. M-a învelit. Și s-a așezat lângă mine pe pat.

M-a privit, m-a privit lung. Și mă ținea de mână. Avea ochi albaștri și limpezi, ca unda apei.

Mi-a ținut mâna o vreme, apoi mi-a învelit-o cu plapuma. Și mi-a spus:

— Hram, sora mea. Trebuie să te odihnești.

Mi-era atât de bine. Tot trupul meu cânta. I-am spus:

— Ce tot spuneți! Și așa am dormit ca o cloșcă tot drumul. Acum nu mi-e deloc somn.

El a grăit:

— Ai pierdut multă putere. În fața ta se deschide o nouă viață. Trebuie să te pregătești pentru ea.

Am vrut să mă sfădesc cu el, să-i spun că, vezi bine, nu-s defel ostenită. Dar, ca din senin, m-a picnit pe loc așa o oboseală, parc-aș fi cărat la saci. Și m-am prăbușit în somn chiar în clipita aceea.

M-am trezit: unde sunt?

Aceeași odaie, același pat. Soarele-și arunca razele printre perdele.

Am coborât din pat, m-am apropiat de fereastră. Am dat la o parte perdelele: măiculiță mamă, ce minunație! În jur se înălțau munții aceia. Dar fără de păduri, golași, nămeții sub zăpezi. Se înălțau până la cer. Erau, nu știu cum, albăstrii. Și cerul era aproape de tot.

Și-n munții ăștia — țipenie de om.

Și deodată mi-a venit grozav să mă piș. Mi-am amintit și de ce mă trezisem! Visasem că eram copil mic, în scutece. Și un om străin mă ținea pe genunchi. Și tare-mi venea să fac pișu. Dar trebuia să mă cer, ca să nu-l ud. Numai că eu încă nu știam să vorbesc! Și mă tot suceam în scutece și mă

tot gândeam cum să spun: „Vreau pișu"? Cu gândul ăsta mă trezisem.

Așa tare mă tăia, să juri că toate zilele astea numai apă băusem. Dar nu știam unde să merg pentru asta. M-am apropiat de ușă, am deschis-o. De-acolo pornea un coridor. Am ieșit. Am mers înainte pe coridor, mi-am zis că poate găsesc undeva o găleată, ceva. Apoi am văzut o scară care cobora, era frumoasă, din lemn, cu feluriie țuguie cioplite pe margini. Am coborât un pic pe ea, m-am uitat în jur, am văzut uși și iar uși. M-am opintit într-una — nu era încuiată. Am intrat.

Acolo, trei perechi stăteau în genunchi, îmbrățișați. În pielea goală. Și tăceau.

Altminteri, nimeni nu s-a uitat la mine.

De cum i-am văzut, mi-am amintit pe loc tot ce-a fost în tren. Și-atât de bine mi-a fost, că *nu m-am mai putut ține* și m-am udat toată. A pornit așa, din mine, direct pe podea. Și așa de mult — curgea și tot curgea întruna! Stăteam acolo și mă uitam la ei, mi se și întunecase în fața ochilor. Și băltoaca ce-o făcusem se lățea taman spre ei! Dar mie nu-mi era rușine defel, încremenisem locului ca o stană de piatră, mi-era bine și eram sleită de puteri. Mă uitam la ei ca un copil la turtă dulce, și-atât. Și ei stăteau în udeala mea! Și nici nu se clinteau din loc!

Chiar atunci, cineva în spatele meu mi-a rostit numele:

— Hram!

Mi-am întors privirea — era o femeie. A început să-mi vorbească, iar graiul în care-mi vorbea era ciudat — unele vorbe parcă-mi erau pe-nțeles, dar puse laolaltă erau greu de priceput. Dar nu era ucraineană, nici bielorusă. Și nici poloneză. În lagăr eu înțelegeam poloneza.

Femeia m-a luat de mână și m-a dus de acolo. Mergeam în urma ei așa, în pielea goală, șlepăiam cu tălpile ude.

M-a dus într-o odaie mare, toată îmbrăcată în piatră strălucitoare. Și-n mijloc era așa, un fel de cimbăr alb, mare, cu apă în el. Femeia mi-a scos de pe piept bandajul, mi-a

snuls vata de pe rana care mi se uscase. Şi m-a trimis spre ciubărul acela. Am intrat în el şi m-am întins. Apa era caldă. Era bine acolo.

A intrat pe dată încă o femeie în odaie. Şi amândouă s-au apucat să mă spele ca pe-un copil de tâţă. M-au spălat peste tot, apoi mi-au poruncit să mă ridic. M-am ridicat. Deasupra mea era aşa, o tinichea de tablă. Şi din tinichea asta a început din senin să curgă pe mine apa ca o ploicică! Cât era de bine! Stăteam în picioare şi râdeam.

Apoi ele m-au şters. Mi-au pus bandaj nou pe rană. M-au aşezat pe un scăunel moale de tot şi au început să mă ungă cu ceva. Mirosea frumos. M-au uns toată. Mi-au pieptănat părul, m-au înfăşurat într-un halat moleţ. M-au aburcat ca pe-un sac şi m-au cărat pe sus.

M-au dus într-o odaie mare. Erau acolo şifoniere de tot felul, şi-n mijloc erau trei oglinzi, iar în faţa lor era pusă un fel de mescioară, şi pe ea — sticluţe puzderie. Şi mirosea a parfum. M-au aşezat la măsuţa asta. Mă vedeam deodată în toate trei oglinzile. Dumnezeule mare! Eu să fi fost aceea? Devenisem cu totul alta — ori că îmbătrânisem, ori că mă făcusem mai înţeleaptă, dar din mine, cea de dinainte, rămăseseră doar părul şi ochii. Mă cam luase groaza... Dar ce era să fac? În împrejurări din acestea, răposatul meu bunic avea o vorbă: „Trăieşte, dară, mai departe, şi de nimic să nu ai a te teme".

Mai întâi, m-au tuns. Mi-au pieptănat frumos părul, mi l-au uns cu ceva bine mirositor. După asta mi-au tăiat unghiile de la mâini şi de la picioare. Şi s-au apucat să mi le netezească cu un fel de pilă. Întocmai ca pe copite la cai, când îi duci la potcovar! Abia mă ţineam din râs, dar înţelegeam: Germania, de!

Apoi, femeile acelea s-au apucat să mă dichisească: m-au dezbrăcat de halat, au scos din şifoniere şi din cufere felurite straie, rochii, cămăşuţe, pantalonaşi şi sutiene. Şi le-au înşirat prinprejur. Toate erau aşa de frumoase, de curate, de albe!

La început mi-au probat un sutien pentru tâte. Tâtele mele erau încă micuțe. Au ales sutienul cel mai mic și l-au pus pe mine. Dumnezeule! La noi în sat nici măcar femeile măritate nu purtaseră de când lumea sutien, ce să mai vorbim de fetele mari. Și văzusem pentru întâia oară sutien numai la Jizdra și la Hlupina, la *selpo*[1], unde se vindea îmbrăcăminte și manufactură.

După asta au tras pe mine niște chilotei albi. Erau scurtuți, frumușei, ca pentru păpuși. Apoi mi-au încopciat de chiloței niște ciorapi. Și, imediat, mi-au tras deasupra o cămășuță scurtă, albă. Oh, cămășuța aceea! Era toată numai horbotă, mirosea a parfum dulce! Toate erau așa de frumoase, nici cuvinte n-am să spun. Peste astea toate mi-au tras o rochiță albastră, cu guleraș alb. După asta au început să-mi aleagă încălțări. Au început să deschidă cutiile, m-am uitat în ele — măiculița-mamă! Nu erau ghete, nu erau cizme, erau pantofi de-adevăratelea, din lac scîpitor! Mi-au adus trei cutii, să-mi aleg. Pe mine aproape că mă luase amețeala. Am arătat cu degetul — și gata, mi-au pus pantofii în picioare. Pantofii aveau tocuri!

Mi-au vopsit buzele, mi-au dat cu pudră pe obraji. Mi-au agățat la gât un șirag de mărgăritare. M-am ridicat, m-am uitat în oglinzi — nu mi-a venit să-mi cred ochilor! În oglindă era zâna-zânelor, nu Varka Samsikova.

Dar femeile m-au luat de mâini și m-au condus mai departe. Am coborât.

Jos era o odaie necuprinsă de mare, toată din piatră. Și era acolo o masă uriașă. Iar la masă ședeau toți cei care mă primiseră atunci. Și nemții care veniseră cu mine. Numai că acum nu mai erau în uniforme, purtau haine obișnuite. Și toți mâncau. Mâncarea era frumoasă și felurită.

M-au așezat pe locul meu. Toți îmi zâmbeau ca unei ființe dragi. Iar bătrânul acela, Bro, mi-a spus:

---

1. *Selskoe potrebitelskoe obșcestvo* — Cooperativă sătească de consum (rus.).

— Hram, sora noastră, împarte cu noi bucatele. Regula familiei noastre este: nu se mănâncă nimic viu, hrana nu se fierbe și nu se frige, nu se taie și nu se străpunge. Pentru că toate aceste acțiuni îi tulbură Cosmosul.

Și a luat o pară, nu-a întins-o. Am luat-o și am început să mănânc. La fel au făcut și toți ceilalți așezați în jurul mesei.

M am uitat pe masă: carne — nu, pește — nu, ouă — nu, lapte — nu. Nici pâine nu era. În schimb, fructe [illegible] fel, dunum de fructe. Și nu doar pere — erau pepeni verzi, galbeni, roșii, castraveciori din toate soiurile, mere, [illegible] cireșe. Și încă multe feluri de fructe. Din care eu nu văzusem în viața mea.

Și toți mâncau cu mâna. Nu tu cuțite, nu tu furculițe, nu tu linguri.

M-am uitat spre un pepene galben: nu mâncasem niciodată pepene galben, văzusem doar la târg. Un bărbat a băgat de seamă că mă holbez la pepene, a ales pepenele cel mai mare. Și a tras spre el o piatră așa, ascuțită. Și-a luat avânt și — trosc! — a izbit pepenele de piatră! Ce-au mai zburat în toate părțile bucăți și stropi de pepene! Toți zâmbeau. El a ales o bucată și mi-a întuns-o, iar restul l-a împărțit celorlalți. Și am început să mănânc pentru întâia oară pepene galben. O bunătate!

Apoi am mâncat căpșune, ardei gras și încă alte fructe. Și m-am ghiftuit cu cireșe.

Au mâncat cu toții, apoi s-au ridicat de la masă și au plecat care-ncotro.

Iar bătrânul Bro s-a apropiat de mine. M-a apucat de cot și m-a dus cu el. Într-o odăiță mică. Plină-ochi cu cărți. M-a așezat la o măsuță, s-a așezat în fața mea. Mi-a spus:

— Hram, ce simți?

I-am răspuns:

— Mă-njunghie nițel în piept.

— Și ce încă?

— Păi, i-am zis, nu știu... totul îmi pare de neînțeles.

— Ți-a fost bine cu noi?

— Da, am spus.

— Inimii tale i-a plăcut?

— Tare mult, am răspuns. Niciodată nu mi-a fost așa bine.

S-a uitat la mine într-un fel anume, cu un zâmbet, și mi-a spus:

— Cei asemenea nouă sunt foarte puțini. Pe întreg pământul suntem o sută cincizeci și trei cu totul.

L-am întrebat:

— De ce?

— Pentru că, a vorbit el, noi nu suntem aidoma celorlalți. Noi știm să vorbim nu doar cu gura, ci și cu inima. Pe când ceilalți oameni vorbesc doar cu gura. Și-n veci nu vor vorbi cu inima.

— De ce?

— Pentru că ei sunt niște morți vii. Oamenii de pe planeta noastră sunt, în covârșitoarea lor majoritate, niște morți ambulanți. Ei se nasc morți, se căsătoresc cu morți, zămislesc morți și mor; copiii lor morți nasc alți morți — și tot așa, veacuri de-a rândul. Acesta este ciclul vieții lor moarte. Nu există ieșire din acest ciclu. Pe când noi suntem vii. Suntem cei aleși. Cunoaștem graiul inimii, cel în care am vorbit deja cu tine. Și știm ce este iubirea. Cea adevărată. Celestă. Iubirea.

— Dar ce este iubirea?

— Pentru sutele de milioane de oameni morți, iubirea este pur și simplu dorință carnală, poftă de a poseda un trup străin. Pentru ei, totul se reduce la un singur lucru: un bărbat vede o femeie și îi place. El nu-i cunoaște câtuși de puțin inima, dar chipul ei, trupul, umbletul, râsul ei îl ispitesc. El vrea să privească această femeie, să fie cu ea, să o atingă. Și se declanșează astfel boala știută sub numele „iubire pământeană": bărbatul izbutește să ajungă la acea femeie, îi face daruri, îi face curte, îi jură iubire și îi făgăduiește că doar pe ea o va iubi. Ea începe să manifeste față de el interes, apoi simpatie, apoi are impresia că acela este chiar omul pe care îl așteaptă. Într-un sfârșit, cei doi se apropie într-a-

tât, încât sunt pregătiți de așa-zisul „act de iubire". După ce se închid în dormitor, se dezbracă și se întind pe pat. Bărbatul sărută femeia, îi strânge sânii, se prăvălește peste ea, își golește în ea mădularul, fornăie, gâfâie. Ea geme la început de durere, apoi de dorință carnală. Bărbatul își toboadă în trupul femeii sămânța. Și adorm amândoi asudați, pustuiți și sleiți. Apoi încep să trăiască laolaltă, zămislesc copii. Dorința carnală îi părăsește treptat. Ei se transformă în mașinării: el câștigă bani, ea gătește și spală. Pot trăi în această stare până-i ajunge moartea. Sau până se îndrăgostesc de alți oameni. Se despart și-și amintesc cu dușmănie trecutul. Și le jură credință noilor aleși sau noilor alese. Își întemeiază o nouă familie, nasc alți copii. Și devin iarăși niște mașinării. Iar boala aceasta se numește iubire pământeană. Pentru noi însă, ea reprezintă răul cel mai mare. Pentru că noi, cei aleși, avem parte de o cu totul altă iubire. Iubirea acesta este necuprinsă precum bolta cerească și minunată precum Lumina Dintâi. Ea nu se bazează pe simpatia pentru aspectul exterior. Este profundă și puternică. Tu, Hram, ai simțit doar o infimă parte din această iubire. Abia ai atins-o. Este doar prima rază a măretului Soare care și-a atins inima. A Soarelui pe nume Iubirea Cerească a Luminii.

Am vrut să-l întreb ceva, dar el mi-a întins pe neașteptate mâinile. Și mi le-a prins într-ale lui. O vorbă n-am apucat să spun, că el și-a închis ochii. Părea să fi adormit.

Și, dintr-o dată, inima mea — zdum!

Și s-a prăvălit iarăși totul în mine, ca atunci în tren. Dar cu îndoită putere. Parcă aș fi căzut într-o bulboană cu capul înainte — stele verzi am văzut! Era ca și când mi-ar fi tras cineva un glonte-n inimă.

Apoi însă a început cu totul altceva. Părea că el începe să-mi tragă inima în sus, pe niște trepte. Și că inima mea se izbea de fiece treaptă. Dar de fiece treaptă în alt fel, de parcă fiecare treaptă era durată din altceva.

Și simțeam în inimă atâta dulceață, mi-era negrăit de bine, mai-mai să mor de-atâta fericire.

Iar el îmi tot trăgea în sus inimioara, mi-o tot trăgea.

Mai sus, tot mai sus.

Și simțeam tot mai multă dulceață în mimă, tot mai multă.

Și apoi — stop! Ultima treaptă. Cea mai plăcută dintre toate.

Și, fără veste, am înțeles cu inima că treptele acelea erau douăzeci și trei la număr.

Dar nu le numărasem. Înțelesesem asta cu inima.

El s-a oprit. Și eu am rămas așa, ca prostită. Totul plutea împrejur, iar inima-mi era de-a dreptul cuprinsă de flăcări. Nici să vorbesc nu puteam.

Atunci, el mi-a spus:

— Eu am vorbit acum cu tine în graiul inimii. Până acum, toți ceilalți ți-au adresat cu inima doar câteva cuvinte. Dar cuvintele inimii sunt douăzeci și trei cu totul. Ți le-am spus acum pe toate. Acum, tu știi totul.

Stăteam acolo, nici să mă mișc nu puteam, atât mi-era de bine. Niciodată în viață nu-mi fusese atât de bine. Și, dintr-o dată, am înțeles totul. Și m-am pus pe bocit. Dar în așa hal, că m-am înecovrigat toată: am căzut pe podea și urlam ca din gură de șarpe. El s-a ridicat, m-a mângâiat pe creștet:

— Plângi, surioară.

Și-am plâns cu hohote mari. Așa cum nu plânsesem vreodată. Urlam să-mi dau mațele pe-afară, nu alta.

El a chemat câțiva frați, aceia m-au cărat în dormitor. Mă răsuceam ca un șarpe în brațele lor, lacrimile-mi curgeau șiroaie!

M-au dus în dormitor, m-au dezbrăcat, m-au culcat. Dar eu eram așa pornită pe plâns, că nu mai puteam conteni. Îmi ieșisem din minți, îmi ieșisem cu totul din minți, îmi venea de-a dreptul să mor. Apoi mă limpeziam: unde sunt? îmi ziceam. Zăceam întinsă pe pat. Nici n-apucam să-mi vin bine în fire, că iar mă năpădeau lacrimile. Și iar mă chirceam toată. Și iar mă porneam pe plâns, până-mi pierdeam iar simțirile.

Șapte zile am plâns așa, în hohote.

Apoi m-am dezmeticat. Zăceam. Nu-mi mai venea să plâng. În inima mea se așternuse pacea. O pace atât de plăcută! Era atâta pace, atâta liniște. Dar simteam un fel de sfârșeală. Nici mâna nu mi-o puteam mișca. Zăceam și priveam pe fereastră. Brazii aceia erau atât de frumoși, atât de semeți. Erau încărcați de zăpadă, și zăpada sclipea în soare.

Nu știu câtă vreme am zăcut așa.

Apoi a intrat o femeie. Mi-a adus de băut. Am băut.

A intrat bătrânul Bro. S-a așezat pe patul meu, mi-a luat mâna. Și a vorbit astfel:

— Totul a rămas în urmă, Hram. Inima ta a plâns de rușine pentru fosta ta viață. Este ceva normal. La fel i s-a întâmplat fiecăruia dintre noi. De acum înainte nu vei mai plânge niciodată. Te vei bucura doar. Te vei bucura că trăiești.

Și a început viața mea cea nouă.

Pot oare să o repovestesc? Firește că nu. Memoria selectează doar momentele luminoase și dragi. Dar întreaga mea viață nouă a fost alcătuită numai din momente luminoase și dragi.

Trei ani am petrecut în Casa noastră din Alpii austrieci. Apoi, când războiul și-a croit drum și până-n munții noștri, am părăsit Casa și ne-am mutat în Finlanda. Acolo, într-o pădure, lângă un lac, ne aștepta o altă Casă. Am petrecut în ea alți patru ani.

Țin minte totul: chipurile surorilor și ale fraților, glasurile lor, ochii lor, inimile lor, care au învățat inima mea cuvintele de taină.

Țin minte...

Și-au făcut apariția novici cu ochi albaștri și păr bălai, ale căror inimi fuseseră trezite de ciocanul de gheață, ei s-au alăturat frăției noastre, au cunoscut fericirea trezirii, și-au plâns lacrimile căinței izvodite de inimile lor, au descoperit graiul celest al inimilor, înlocuindu-i pe cei experimentați și maturi, pe cei care aflaseră de-acum toate cele douăzeci și trei de cuvinte.

În sfârșit, a sosit pentru mine ziua care avea să-mi hotărască soarta: 6 iulie 1950.

M-am sculat la revărsatul zorilor, ca toți frații și surorile. Am ieșit în poiana din fața Casei, ne-am rânduit, ca de obicei, în perechi, ne-am îmbrățișat și ne-am lăsat în genunchi. Inimile noastre și-au vorbit în graiul lor de taină. Așa a durat câteva ceasuri. Apoi ne-am desprins din îmbrățișări. Ne-am întors în casă, ne-am aranjat și am luat masa.

După ce am luat masa, Bro mi s-a alăturat. Mi-a spus:

— Hram, astăzi urmează să părăsești frăția noastră. Vei pleca în Rusia. Și-i vei căuta acolo pe cei vii printre cei morți. Îi vei trezi și-i vei întoarce la viață. Ai parcurs drum lung alături de noi. Tu stăpânești acum graiul inimii. Ți-ai însușit toate cele douăzeci și trei de cuvinte ale inimii. Ești pregătită pentru înfăptuirea unui țel măreț. Îți voi povesti ceea ce trebuie să știi. Este vorba de o legendă care se transmite moștenire doar oral, nu există transpusă pe hârtie. Ascultă, deci: la început a fost doar Lumina Dintâi. Și Lumina scânteia în Vidul Absolut. Scânteia Ea Înde Ea. Lumina era alcătuită din douăzeci și trei de mii de raze de lumină. Iar aceste raze eram noi. Exista doar Veșnicia. Și în acest Vid Veșnic străluceam noi. Și zămisleam lumi. Lumile au umplut Vidul. Astfel a luat ființă Universul. Ori de câte ori doream să zămislim o nouă lume, alcătuiam Cercul Celest al Luminii, format din cele douăzeci și trei de mii de raze. Toate razele se orientau spre centrul cercului și, după douăzeci și trei de impulsuri, în centrul cercului lua ființă o nouă lume. Stele, planete, galaxii. Am zămislit în acest fel, o dată, o nouă lume. Una din cele șapte planete ale ei era în întregime acoperită de apă. Era planeta Pământ. Niciodată până atunci nu creasem o asemenea planetă. Aceasta a fost Marea Eroare a Luminii. Pentru că apa a transformat planeta Pământ într-o oglindă sferică. De cum ne-am reflectat în ea, am încetat să fim raze de lumină și ne-am întrupat în ființe vii. Am devenit amibe primitive, care au populat acel ocean fără de margini. Corpurile noastre infinitezimale, transparente,

erau purtate de apă, dar în ele continua să trăiască Lumina Dintâi. Eram, în continuare, douăzeci și trei de mii. Dar eram dispersați pe întinderile oceanului. Au trecut miliarde de ani terești. Am evoluat laolaltă cu celelalte ființe care populau pământul. Am devenit oameni. Oamenii s-au înmulțit și au acoperit Pământul. Ei au început să trăiască după legile rațiunii, lăsându-se robiți de plăcerile cărnii. Buzele lor vorbeau limbajul rațiunii, și limbajul acesta a acoperit, ca o peliculă, întreaga lume vizibilă. Oamenii au încetat să vadă lucrurile. Au început să le gândească. Orbi și lipsiți de inimă, au devenit tot mai cruzi. Au inventat arme și mașini ucigeau și nășteau, nășteau și ucideau. Și s-au transformat în morți ambulanți. Pentru că oamenii au fost eroarea noastră. La fel și toate ființele de pe pământ. Și Pământul s-a transformat în iad. Iar noi, despărțiți unii de alții, trăiam în acest iad. Muream și ne întrupam iarăși, nu eram în stare să ne rupem de acest Pământ chiar de noi creat. Eram, în continuare, douăzeci și trei de mii la număr. Lumina Dintâi sălășluia în inimile noastre. Dar ele dormeau, așa cum dorm miliarde de inimi omenești. Ce le putea trezi, încât să înțelegem cine suntem și ce avem de făcut? Toate lumile create de noi înaintea Pământului erau moarte. Erau suspendate-n Pustiu precum jucăriile din pomul de Crăciun, și ne umpleau de încântare. În ele cânta Bucuria Luminii Dintâi. Doar Pământul viola Armonia Cosmică. Pentru că era viu și evolua de sine stătător. Și evolua aidoma unei monstruoase tumori canceroase. Dar Armonia Cosmică nu poate fi tulburată multă vreme. Un mic fragment dintr-una din jucăriile create de noi a căzut pe Pământ. A fost unul dintre cei mai mari meteoriți. Evenimentul s-a petrecut în 1908, în Siberia, lângă râul Podkamennaia Tunguska. A fost de aceea botezat Meteoritul Tungus. În 1927, oamenii rațiunii au organizat o expediție. Au ajuns la fața locului, au văzut pădurea culcată la pământ, dar nu au găsit meteoritul. Expediția aceea era formată din cincisprezece persoane. Printre membrii ei se afla și un student în vârstă de douăzeci de ani, un

tânăr blond, cu ochi albaștri, un fanatic al ideii de progres. O dată, ajungând la locul prăbușirii meteoritului, el a fost cuprins de un simțământ straniu, niciodată încercat până atunci: inima lui a început să palpite. Din clipa în care i s-a întâmplat asta, tânărul a amuțit. Și nu a mai vorbit cu membrii expediției. Inima lui simțea că meteoritul se află undeva acolo. Meteoritul emana o energie care îl înfiora pe tânăr. În două zile, această energie i-a schimbat cursul vieții. Membrii expediției au crezut că tânărul și-a pierdut mințile. Expediția a plecat fără nici un rezultat. Tânărul a rămas în urma ei. S-a întors la locul cu pricina. Și a găsit meteoritul. Era un imens bloc de gheață. Se scufundase în solul mâlos, mlaștina se închisese deasupra lui, ascunzându-l privirii oamenilor. Tânărul s-a scufundat în mlaștină, a alunecat și s-a izbit puternic cu pieptul de gheață. Și inima lui a început să vorbească. Și a înțeles totul. A spart o bucățică de gheață, și-a vârât-o în rucsac și a pornit-o spre oameni. Gheața era grea, el mergea anevoie. Gheața se topea. Pe când a ajuns în cel mai apropiat cătun, din gheață mai rămăsese doar o fărâmă, adăpostită în căușul palmei. Apropiindu-se de cătun, a zărit o fată dormind în iarbă. Avea părul blond, ochii albaștri îi erau întredeschiși. El a luat de pe jos un băț, a legat de el bucățica de gheață cu un șiret și cu acest ciocan de gheață a lovit-o cu toată puterea pe fată în piept. Fata a scos un țipăt și a leșinat. El s-a culcat lângă ea și a adormit. Când s-a trezit, ea ședea lângă el și îl privea ca pe un frate. S-au îmbrățișat. Și inimile lor au început să-și vorbească. Și ei au înțeles totul. Și au pornit în căutarea celor asemenea lor...

El a păstrat o scurtă tăcere, apoi a adăugat:

— Tânărul acela eram eu.

Apoi, Bro a continuat:

— Nu am discutat niciodată cu tine despre scopul frăției noastre. Îl simte oricare dintre cei care și-au însușit pe deplin graiul inimii. Tu ești foarte aproape de acest moment. Dar nu mai avem timp de pierdut, pentru că trebuie să pleci cât mai degrabă în Rusia. Și să-i găsești acolo pe frații noștri

și pe surorile noastre. Pe cei care nu aparțin acestei lumi de iad. În ale căror inimi trăiește încă amintirea Luminii.

A tăcut, privindu-mă.

— Ce trebuie să fac?

— Să cerni rasa umană. Să afli firele de aur din nisip. Suntem douăzeci și trei de mii. Nici mai mulți, nici mai puțini. Avem cu toții ochi albaștri și păr blond. De cum vor fi aflați toți cei douăzeci și trei de mii, de cum vor stăpâni cu toții graiul inimii, vom alcătui un cerc și inimile noastre vor pronunța simultan cele douăzeci și trei de cuvinte ale inimii. Și în centrul cercului va izbucni Lumina Dintâi, cea care a zămislit lumile. Și eroarea va fi corectată: lumea Pământului va dispărea, se va dizolva în Lumină. Iar trupurile noastre pământești se vor dizolva o dată cu lumea Pământului. Și vom redeveni raze ale Luminii Dintâi. Și ne vom întoarce în Veșnicie.

De cum a rostit Bro aceste cuvinte, în inima mea s-a produs o mișcare. Și AM SIMȚIT tot ceea ce el îmi transmisese în grai pământean. Și ne-am văzut pe noi toți, rânduiți în cerc, ținându-ne de mâini și rostind cuvintele inimii.

Bro a simțit asta. Și a zâmbit:

— Acum, Hram, tu știi totul.

Eram zguduită. Dar mă muncea o întrebare:

— Ce gheață este aceea?

— Este materia cosmică ideală plăsmuită de Lumina Dintâi. La prima vedere, este aidoma gheții terestre. În realitate, structura ei este alta. Dacă o faci să vibreze, în ea pornește să cânte Muzica Luminii. Lovită de sternul nostru, gheața vibrează. Aceste vibrații sunt cele care trezesc inimile noastre.

El mi-a vorbit, și eu am înțeles totul instantaneu. Am înțeles ce este GHEAȚA.

— În Rusia trăiesc trei frați de-ai noștri, a continuat Bro. Ei te vor ajuta. Și, împreună, veți înfăptui această măreață operă. Te du deci, Hram.

Astfel a început revenirea mea în patrie.

În dimineața următoare, lângă lacul Inari, am trecut granița în URSS. Într-o pădure mă aștepta o limuzină. În ea se aflau doi bărbați îmbrăcați în uniformă de ofițeri MGB[1]. Unul dintre ei mi-a deschis în tăcere portiera mașinii, eu am urcat. La început am călătorit pe un drum forestier, apoi pe o șosea. Mergeam în tăcere. De trei ori am fost oprită de patrule militare. Însoțitorii mei le-au prezentat niște documente și am fost lăsați imediat să trecem.

Peste patru ore intram în Leningrad.

Ne-am oprit lângă o clădire de pe strada Morskaia. Unul dintre ofițeri m-a invitat să-l urmez. Am intrat împreună în acea clădire și am urcat la etajul al treilea. Ofițerul a sunat la apartamentul nr 15, s-a întors și a coborât scările.

Ușa s-a deschis. În prag stătea un bărbat blond, de statură mijlocie, îmbrăcat în uniformă de locotenent-colonel în Ministerul Securității Statului. Era foarte emoționat, dar se abținea din răsputeri s-o arate. Privindu-mă fără încetare, a început să se retragă de-a-ndăratelea spre interiorul apartamentului. Și eu am început să freamăt: inima mea simțise în el un frate. Am închis ușa și am pășit spre el. Apartamentul era cufundat în penumbră din cauza storurilor trase. Cu toate acestea, am deslușit albastrul privirii lui încordate.

Ne-am îmbrățișat, ne-am lăsat în genunchi. Inimile noastre au început să-și vorbească. Asta s-a prelungit până seara. Inima lui era vădit mistuită de dorul graiului tainic și palpita frenetic. Dar nu era prea experimentat și cunoștea doar șase cuvinte ale inimii.

Într-un sfârșit, ne-am despruns din îmbrățișare.

Când și-a venit în fire, mi-a spus:

— Numele meu pământean este Korobov Aleksei Ilici.

Numele lui de inimă era Adr.

A amuțit din nou. Și m-a privit îndelung. Dar eu eram obișnuită cu așa ceva. În Casa noastră, frații și surorile vorbeau

---

1. *(Ministerstvo) Gosudarstvennoi Bezopasnosti (MGB)* — Ministerul Securității Statului (rus.).

Imi-a pământene numai când era strict necesar. Apoi a ridicat receptorul telefonului și a ordonat:

— O mașină.

Am ieșit împreună cu el în stradă. Amurgea de-acum.

La scară ne aștepta o mașină cu șofer și gardă de corp. Am fost duși la Gara Moskovskaia. Acolo am urcat în trenul Leningrad-Moscova și ne-am închis în cușetă. Adr a așezat pe măsuță niște fructe. Dar el nu putea mânca, continua să mă privească.

Mie însă mi se făcuse foame și am mâncat cu plăcere câteva fructe. Apoi mi-a povestit viața lui. Era ofițer activ în MGB, în 1947 fusese trimis de ministru în Germania, pe linia GUSIMZ (Direcția principală pentru recuperarea patrimoniului sovietic de peste hotare).

La Dresda, la un banchet organizat cu ocazia marcării a doi ani de la victoria asupra Germaniei, îl cunoscuse mai îndeaproape pe șeful său direct, general-locotenentul Vlodzimirski, șef de secție în cadrul GUSIMZ. Până atunci se întâlniseră doar pe linie de serviciu. Vlodzimirski, considerat la Lubianka un om dur și ursuz, a manifestat brusc simpatie față de Korobov, i-a făcut cunoștință cu soția sa, l-a invitat la casa lor de vacanță, unde se duceau deseori.

În acea casă, el și soția lui l-au legat pe Korobov de un stâlp și l-au lovit cu ciocanul de gheață. Și-a pierdut cunoștința. Apoi l-au internat în spitalul din oraș, când și-a revenit era într-un salon-izolator păzit. În cea de-a treia zi, Vlodzimirski a venit la el, s-a culcat în pat lângă el, l-a îmbrățișat și i-a vorbit cu inima.

Astfel, Korobov a devenit Adr.

El m-a chestionat în legătură cu frăția, eu i-am povestit tot ce știam. Din când în când, era mișcat până la lacrimi, mă îmbrățișa, îmi strângea palmele la pieptul său. Dar eu îmi țineam în frâu inima, pentru a nu-l zgudui peste măsură pe Adr.

Îmi cunoșteam puterea.

Dimineața am ajuns la Moscova, la Gara Leningradskaia. Acolo ne aștepta o mașină.

Am străbătut oraşul, am ieşit în afara lui şi, după un timp, am ajuns la vila lui Vlodzimirski.

Era o zi caldă, însorită.

Adr m-a luat de mână şi m-a condus într-o casă mare din lemn. Ferestrele aveau draperiile trase. În mijlocul salonului aştepta, în picioare, Vlodzimirski. Era, de asemenea, de vârstă mijlocie, vânjos: o pijama de mătase aurie îi înveşmânta silueta robustă; părul rar, de un blond întunecat, era pieptănat spre spate, iar ochii de un albastru verzui îi erau inundaţi de lacrimi de exaltare. I am simţit de la distanţă inima cea mare şi dogorâtoare. Şi palpitam, anticipând plăcerea.

Ceva mai departe stătea în picioare soţia lui Vlodzimirski — o femeie firavă, plăcută la vedere. Dar nu era de-a noastră, de aceea nici nu o observasem încă de la început.

Vlodzimirski s-a apropiat de mine. Capul îi tresălta, mâinile puternice îi zvâcneau. Scoţând un sunet gutural, s-a lăsat în genunchi şi s-a lipit de mine.

La rândul lui, Adr s-a apropiat din spate şi s-a lipit de mine.

Au izbucnit în hohote de plâns.

Soţia lui Vlodzimirski plângea şi ea.

Apoi, Vlodzimirski m-a ridicat pe braţe şi m-a purtat aşa până la primul cat. Acolo, în dormitor, m-a întins pe un pat larg şi a început să mă dezbrace. Adr şi soţia lui Vlodzimirski l-au ajutat. Apoi s-a dezbrăcat şi el. Vlodzimirski avea o constituţie cu adevărat atletică. Şi-a lipit pieptul alb şi larg de al meu. Şi inimile noastre s-au contopit. Nu era un novice în graiul inimii şi cunoştea paisprezece cuvinte.

Mica mea inimă de fată s-a cufundat în inima lui viguroasă. Ea respira şi palpita, ardea şi tresălta.

Cu nimeni, nici chiar cu bătrânul Bro, nu-mi fusese atât de bine.

Inimile noastre se căutau de mult una pe cealaltă, iar acum erau cuprinse de frenezie.

Pentru noi, timpul se oprise în loc...

Ne-am desprins din îmbrățișare după patruzeci și opt de ore. Mâinile ne amorțiseră și nu ne mai ascultau, abia ne mai puteam mișca, atât eram de vlăguiți. Dar chipurile ne străluceau de fericire.

Pe noul meu frate îl chema Ha.

Adr și soția lui Vlodzimirski ne-au dus în camera de baie și ne-au așezat în cada umplută cu apă fierbinte. În vreme ce-mi masa brațele amorțite, femeia s-a prezentat:

— Mă cheamă Nastea.

I-am răspuns printr-o privire caldă.

Când ne-am revenit cu totul, Ha a prins a-mi vorbi:

— Hram, în Rusia suntem doar patru: tu, eu, Adr și Ius. Adr și cu mine suntem ofițeri de rang înalt în MGB, cea mai puternică organizație din Rusia. Ius este dactilografă la Ministerul construcțiilor de mașini de calibru mijlociu. Eu am fost lovit în 1931, la Baku, de frați care apoi au plecat împreună cu Bro. Pe Ius am găsit-o noi. Așa cum știi doar gheața ne ajută să ne descoperim frații. Toate eforturile noastre se concentrează în prezent spre asigurarea furnizării regulate a gheții. Și spre transportul ei secret peste hotare unde activitatea de căutare a fraților și surorilor este mai dinamică. Deosebit de dinamic se desfășoară acest gen de activitate în țările scandinave. În Suedia trăiesc, în trei Case, o sută nouăsprezece frați. În Norvegia — circa cincizeci. În Finlanda — aproape șaptezeci. Înainte de război, în Germania erau patruzeci și patru de-ai noștri. Câțiva dintre ei ocupau funcții importante în NSDAP[1] și SS. Din păcate, în Rusia întreg procesul a fost mai dificil. Patru frați, care lucrau în NKVD[2], au murit la sfârșitul anilor '30, în timpul „marii epurări". O soră, care lucra la Comitetul orășenesc de partid Moscova, a fost arestată și torturată în urma unui denunț. Alți doi au murit în blocada Leningradului, nu i-am putut ajuta. Și un

1. Partidul Național-Socialist German.

2. *Narodnîi Komissariat Vnutrennih Del* — Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne (rus.).

altul. Ume, cel mai apropiat frate al meu, descoperit în 1934, general-colonel al trupelor de tancuri, a murit pe front. Slava Lunonii, asta nu s-a repercutat asupra activității de livrare a gheții. Dar ne este foarte greu să găsim alți frați. Tu trebuie să ne ajuți.

— În ce fel se obține gheața?

— Până în 1936, am organizat expediții speciale. Le efectuam în secret. De fiecare dată, tocmeam sibirieni, vânători de prin partea locului, ei străbăteau meleagurile acelea mlăștinoase până la locul prăbușirii meteoritului, tăiau gheața în condiții cumplite și o transportau într-o locație secretă. Acolo erau așteptați de ofițeri din NKVD. Gheața era apoi transportată la gară și de acolo era trimisă, în vagoane frigorifice, ca o încărcătură de preț, la Moscova. Transportul ei peste hotare era mult mai simplu. Dar o asemenea modalitate de obținere a gheții era extrem de riscantă și nesigură. Două expediții au dispărut pur și simplu, altă dată ni s-a furnizat gheață obișnuită. Am decis să modific radical modalitatea de obținere a gheții. La inițiativa mea și cu ajutorul fraților influenți din NKVD, în Siberia a fost înființată o direcție extraordinară cu împuternicirea specială de a ridica Meteoritul Tunguz. Cei doi frați care au murit în blocada Leningradului erau personalități marcante în Academia de Științe. Ei au fundamentat importanța științifică a acestui proiect, demonstrând că gheața meteoritului conține compuși chimici necunoscuți, de natură să producă o revoluție în domeniul armelor chimice. La șapte kilometri de locul prăbușirii a fost înființat un lagăr de reeducare prin muncă. Deținuții din acest lagăr, nu foarte mare, extrag gheața pentru noi. Activitatea se desfășoară cu precădere iarna, când mlaștinile pot fi traversate mai ușor.

— Dar cum pot ei deosebi, iarna, gheața noastră de cea obișnuită?

— Nu ei, noi o deosebim, a zâmbit Ha. Aici, la Moscova. Ei sfredelesc, la locul prăbușirii, gheața cu rângile de fier, o taie în blocuri de câte un metru cub, o târăsc la ei în

lagăr. De acolo, blocurile de gheață sunt încărcate în sănii și cai le trag prin tundră tocmai până la Ust-Ilimsk. Acolo sunt încărcate în vagoane și iau calea Moscovei. Aici, Adr și cu mine intrăm în vagoane și ne așezăm palmele pe gheață. Cantitatea de gheață de-a noastră nu depășește patruzeci la sută din totalul luminizat.

— Dar ce cantitate de gheață conține meteoritul?

— Conform unor evaluări estimative, circa șaptezeci de mii de tone.

— Slavă Luminii! – am zâmbit eu. – Dar nu se topește?

— Meteoritul s-a prăbușit într-o zonă de îngheț veșnic. Suprafața lui este acoperită de mlaștină. Firește, partea superioară a blocului se topește puțin vara. Dar în Siberia vara este scurtă: unte-o, și s-a dus! – a zâmbit, drept răspuns, Ha.

— Slavă Luminii, gheața ajunge cu vârf și-ndesat pentru înfăptuirea mărețului nostru scop – a adăugat Adr, continuând să ne maseze.

— Dar cine confecționează ciocanele de gheață? – am întrebat eu.

— Inițial, le confecționam chiar noi, apoi însă am realizat că fiecare trebuie să-și facă treaba pentru care a fost hărăzit. – Ha și-a pus cu încântare capul puternic și frumos sub jetul de apă. – Într-unul dintre așa-numitele *șarașki*[1] — laboratoarele științifice secrete în care lucrează *zeki*[2]-oameni de știință — a fost înființat un mic atelier destinat confecționării ciocanelor de gheață. Compus din numai trei inși. Ei confecționează cinci-șase ciocane pe zi. De mai multe nu avem nevoie.

— Și nu întreabă la ce folosesc aceste ciocane?

---

1. Denumirea argotică pentru locurile unde, sub supravegherea Secției a Patra Speciale din cadrul MVD-ului, deținuții se ocupau cu cercetarea științifică (rus.).

2. De la *zakliucionnîi* (deținut), apelativ devenit oficial în anii GULAG-ului (rus.).

— Scumpă Hram, acești ingineri, care își ispășesc cei douăzeci și cinci de ani pentru „activitate de sabotaj", nu au nici pe cine, și nici la ce bun să întrebe. Au doar instrucțiunile de confecționare a ciocanului. Și trebuie să le respecte întocmai, dacă vor să-și primească ratia de lagăr. Șeful *șaraskăi* le-a spus că ciocanele de gheață sunt necesare pentru întărirea capacității de apărare a statului sovietic. Atât e prea îndeajuns.

Pe pieptul larg și alb al lui Ha se zăreau vechile cicatrice lăsate de ciocanul de gheață. I le-am atins, precaut, cu degetele.

— Este timpul să plecăm, Hram – a oftat el cu hotărâre în glas. – Vei veni cu mine.

Am ieșit din cadă. Adr și Nastea ne-au șters, ne-au ajutat să ne îmbrăcăm. Ha și-a pus vestonul de general, pe mine m-au îmbrăcat într-o uniformă de locotenent MGB. Adr mi-a înmânat documentele:

— Conform actelor de identitate, ești Varvara Korobova. Ești soția mea, locuiești la Leningrad, am venit amândoi aici în deplasare. Lucrezi la secția externă a MGB din Leningrad.

La poarta vilei ne aștepta o mașină neagră. Am urcat în ea tustrei și am pornit spre Moscova. Nastea a rămas acasă.

— Este greu să trăiești cu un om fără inimă? – l-am întrebat pe Ha.

— Da, a dat el din cap – cu o expresie serioasă pe chip. Dar așa trebuie.

— Ea știe totul?

— Nu totul. Dar simte măreția cauzei noastre.

Ajunși la Moscova, ne-am apropiat de masiva clădire a MGB-ului de pe Lubianka. Am intrat, am prezentat documentele, am urcat la etajul al doilea. Pe coridor, cei câțiva ofițeri pe care i-am întâlnit l-au salutat slugarnic pe Ha. El le-a răspuns cu indolență. Curând am intrat în imensul său cabinet, în secretariat am fost salutați de trei secretari, toți

în poziție de drepți. Ha a trecut pe lângă ei, a deschis larg ușile duble ale cabinetului. L-am urmat. Adr a închis ușa.

Ha și-a aruncat servieta de piele pe biroul uriaș, apropiat de mine, m-a îmbrățișat:

— Aici nu există aparatură de ascultare. Cât sunt de fericit, surioară! Laolaltă cu tine vom înlăptui lucruri măreț. Ești singura dintre noi care cunoaște toate cele douăzeci și trei de cuvinte ale inimii. Inima ta este înțeleaptă, puternică și tânără. Îți vom spune ce ai de făcut.

— Voi face totul. Ha – i-am mângâiat cu umerii atleți.

Din spate s-a apropiat de mine Adr, m-a îmbrățișat, s-a lipit de mine.

— Îți doresc îngrozitor de mult inima – mi-a șoptit el în ceafă cu voce tremurătoare.

— Este a ta, Adr. – Mi-am întins o mână spre spate și i-am atins obrazul fierbinte.

— Și a mea, și a mea... – murmura ardent Ha.

A sunat unul dintre cele patru telefoane negre.

Mârâind nemulțumit, Ha s-a desprins din îmbrățișare, s-a apropiat de birou și a ridicat receptorul:

— Vlodzimirski. Ce-i? Nu. Bor, sunt ocupat. Da. Aud? Ce nu poți? Bor, ce dracu' bâlmăjești acolo?! E dărâmat, e dărâmat pe dracu'! Nici nu plec bine de la secție, că se dărâmă totul! Raportează-i lui Serov. Ei? Și? Chiar așa a și spus? Ca să vezi... – Și-a frecat bărbia grea, a rânjit. – Sunteți niște papă-lapte! Nu degeaba vă freacă ridichea Viktor Semionîci. Bine, adu-l aici. Ai douăzeci de minute.

A trântit receptorul în furcă, m-a privit cu ochii lui albaștri-verzui:

— Asta mi-e slujba. Hram. Iartă-mă.

Eu am dat din cap cu un zâmbet.

Ușa de stejar a cabinetului s-a deschis șovăielnic, s-a ițit un cap plesuv:

— Permiteți, Lev Emelianovici?

— Dă-i drumul! – Ha s-a așezat la birou.

În cabinet a intrat un colonel mărunțel și fluav, cu un chip neatrăgător și cu mustăcioară neagră, subțire. În urma lui, doi locotenenți vânoși târau de subsuori un bărbat gras, într-o uniformă ferfeniță și însângerată, cu epoleții smulși. Fața îi era învinețită și tumefiată de lovituri. S-a prăbușit lipsit de puteri pe covor.

— Vă salut, Lev Emelianovici. – Pleșuvul s-a apropiat de bnou pe jumătate îndoit de mijloc.

— Salut, Borea. – Ha i-a întins alene mâna. – De ce încalci regulile subordonării? Uite, ne faci de rușine în fața leningradenilor!

— Vai, Lev Emelianovici! – Colonelul a zâmbit vinovat și ne-a zărit, pe mine și pe Adr. – A! Bună ziua, tovarășe Korobov!

Și-au strâns mâna.

— Uite, Borea, ia exemplu de la Korobov. – Ha a extras din tabacheră o țigară și și-a înfipt-o între buze, fără să și-o aprindă. – S-a însurat. Și tu tot cu amuște te-ncurci.

— Vă felicit! – Colonelul mi-a întins mâna micuță.

— Varvara Korobova. – I-am întins mâna să mi-o strângă.

— Vezi ce arzoaice a-ntâia se prăsesc pe Liteinîi–4[1]? Nu ca stârpiturile noastre, numai piele și os.

Ha și-a mutat privirea pe grăsanul stâlcit în bătaie, și-a adunat ghem palmele grele:

— Ei, care-i treaba?

— Păi, s-a proptit în picioarele dindărăt, canalia, când am ajuns la Șahnazarov. – Colonelul l-a privit cu ură pe grăsan. – A făcut depoziții și contra lui Alekseev, și contra lui Furman. Iar la Șahnazarov — cică nu știu, și gata. A uitat, porcul, cum ne-au vândut amândoi japonezilor patria.

Ha a dat din cap, a pus înapoi țigara în tabacheră:

— Emelianov. De ce te încăpățânezi?

Grasul tăcea, fornăind din nasul zobit.

---

1. Clădirea MGB-ului din Leningrad (cunoscută și sub numele Casa cea Mare) era situată pe Liteinîi Prospekt, nr. 4.

— Răspunde, diversionistule! – a strigat colonelul - C[illegible] scot ficații din tine, spion japonez ce ești!

— Uite ce e, Borea, a început să vorbească Ha, calm, ia șezi tu blând acolo. În colțul acela. Și tine-ți gura.

Colonelul a amuțit și s-a așezat pe un scaun.

— Ridicați-l pe general. Și așezați-l în fotoliu.

Chipul lui Ha s-a întristat brusc. Și-a privit unghiile. Apoi și-a mutat privirea spre fereastră. De-acolo, p[illegible] lui Moscovei inundate de soare se distingea, ne[illegible] tuia lui Dzerjinski[1].

În cabinet s-a așternut liniștea.

— Îți amintești de Crimeea, anul 1940? Iunie. Yalta. natoriul RKK[2]? – a întrebat, cu blândețe, Ha

Grăsanul și-a ridicat spre el privirea ochilor sticloși.

— Pe soția dumitale o chemă Șașa, da? Îi plăcea să se scalde în zori. Mie și Nastei, la fel. O dată, am înotat tustrei până foarte departe, și Șașei i s-a pus un cârcel la picior. S-a speriat. Dar Nastea și cu mine suntem oameni ai mării. Eu am ajutat-o pe Șașa să se mențină deasupra apei, iar Nastea s-a scufundat și a mușcat-o pe soția dumitale de pulpă. Și amândoi am ajutat-o să ajungă înapoi la mal. Înota și vorbea despre fiul vostru, Pavlik, pare-mi-se? Cum mesterise el singur o locomotivă dintr-un samovar. Și cum locomotiva chiar funcționa. Și cum Pavlik o alimentase cu creioane. Două cutii cu creioane colorate arsese. Pe care dumneata i le adusesei din Leningrad. A existat acest episod?

Grasul tăcea, cu o expresie tâmpă pe față.

Ha și-a vârât din nou țigara în gură, dar nu a aprins-o:

— Pe vremea aceea eram un simplu maior NKVD. Mi se dăduse primă un bilet la sanatoriu. Dumneata erai la vre-

---

1. Dzerjinski, Feliks Edmundovici (1877-1926), om politic. În 1917 a organizat CEKA și, împlinit, Teroarea Roșie, conducând până la sfârșitul vieții GPU și OGPU.

2. *Rastenocina-konfliktnaia komissia* — Comisia pentru rezolvarea litigiilor (rus.).

mea aceea comandant de corp de armată. Frai legendarul general de corp de armată Emelianov! Mă uitam la dumneata, la cantină, și-mi ziceam: ehei, până la el, ca până la cer. Și dumneata vrei să-l scoți basma curată pe Șahnazarov. Păi licheaua aia nu-ți ajunge nici la degetul nuc.

Barbia grăsanului a fost cuprinsă de un tremur nervos, capul rotund a început să i se clatine. Și lacrimi i-au țâșnit din ochi. Și-a prins capul în mâini și a început să hohotească în gura mare.

— Duceți-l pe general în trei sute unu. Să tragă un pui de somn, să mănânce ca lumea. Și-o să scrie. Totul o să fie în regulă – a spus Ha, privind pe fereastră.

Colonelul, amuțit, le-a făcut semn locotenenților. Aceia l-au înhățat pe Emelianov, scuturat de hohote de plâns, și l-au scos din cabinet. A sunat telefonul.

— Vlodzimirski – a spus Ha, după ce a ridicat receptorul. – Salut, Bogdan! Ascultă, am deschis ieri *Pravda*, mai să nu-mi vină să-mi cred ochilor! Da! Bravo! Așa se acționează, doar sunteți cadrele lui Lavrenti Pavlovici[1]! Păzea că vin ai noștri! Ascultă, al câtelea e la tine? O-ho-ho! Felicitări! Merkulov[2] va trebui să vă toarne ție și lui Amaiak câte-un bust în bronz!

Ha a izbucnit în hohote tunătoare de râs.

— Ei bine, rămâi sănătos, Korobov. – Colonelul i-a întins mâna și, ploconindu-se în fața lui Ha, a clătinat din cap. – Nu se există altul ca Lev Emelianovici al nostru.

— Memorie perfectă, ce vrei! – a zâmbit Adr.

— De-ar fi doar asta. E un geniu... – a oftat, pizmos, colonelul și a ieșit.

---

1. Referire la Beria (1899–1953), șeful serviciilor secrete sovietice ale momentului.

2. Merkulov, S.D. (1881–1952), sculptor, autorul mai multor statui și monumente închinate personalităților și evenimentelor sovietice importante.

După ce și-a încheiat convorbirea, Ha a pus receptorul în furcă.

— Trebuie să completați actele de deplasare la Pavlodevski, etajul cinci. Apoi mergem la sora Ius.

Adr și cu mine am urcat la etajul cinci, acolo am completat documentele de deplasare pentru Magadan. Am primit banii, documentele. Am ieșit din clădire împreună cu Ha, am urcat în mașină și am ajuns pe strada Vorovski. Am lăsat mașina cu șofer pe strada aceea, am traversat câteva curți interioare, am intrat în holul coșcovit al unui imobil, am urcat la etajul al doilea. Adr a bătut la ușă. Ea s-a deschis instantaneu și asupra noastră s-a năpustit o cucoană înaltă, vârstnică, cu *pince-nez*. Pur și simplu urla și se cutremura de bucurie.

Adr i-a astupat gura. Am intrat în apartament. Era un apartament mare, de cinci camere, dar la comun. Totuși, patru camere erau sigilate. După cum mi-a explicat ulterior Ha, el făcuse ce făcuse ca vecinii surorii Ius să fie arestați. În acest fel, organizarea întâlnirilor era mai lesnicioasă.

Zărindu-mă de departe, Ius mi-a înconjurat pe dată umerii cu brațele ei lungi, atinse de podagră, lipindu-și de mine sânii mari și lăsați, și amândouă ne-am prăvălit pe podea. Adr și Ha, la rândul lor, s-au îmbrățișat și s-au lăsat în genunchi.

Inima lui Ius, în pofida vârstei ei înaintate, era de-a dreptul copilăroș de neexperimentată. Cunoștea doar două cuvinte. Dar îmbulzise în ele atâta forță și dorință, încât am fost zguduită. Inima ei era însetată aidoma călătorului rătăcit în deșert. Îmi sorbea inima cu disperare și fără istov.

S-au scurs astfel nouă ore.

Brațele lui Ius s-au descleștat, ea s-a lungit fără simțire pe parchetul uzat.

Mă simțeam pustiită, dar mulțumită: învățasem inima lui Ius cuvinte noi.

Înfățișarea lui Ius era cumplită: albă ca ceara și slabă, zăcea în nemișcare, cu ochii liliachii, sticloși, ațintiți în tavan; din gura întredeschisă i se ițea proteza dentară.

Dar era vie: îi simțeam perfect inima care-i bătea anevoios.

Ha a adus din camera lui Ius perna cu oxigen, a pus pâlnia tubului de cauciuc între buzele ei livide, Adr a deschis ventilul.

Oxigenul a readus-o treptat în simțiri. Și ea a oftat din adânc, cu un geamăt.

Au ridicat-o, au mutat-o în odaia ei. Adr i-a stropit fața cu apă.

— Magni-i-ific – a rostit ea vlăguită și mi-a întins mâna-i tremurândă.

I-am luat-o în mâna mea. Degetele ei bătrâne erau moi și reci. Ius mi-a strâns mâna la pieptul ei.

— Copila mea. Cât mi-ai lipsit! – a spus ea și mi-a zâmbit trudnic.

Adr ne-a adus tuturor apă și caise.

Am început să mâncăm caise și să bem apă.

— Povestește-mi despre Casă – m-a rugat Ius.

I-am povestit. Mă asculta cu o expresie frizând uimirea copilărească. Când am ajuns la discuția avută cu Bro și la cuvântul lui de rămas-bun, lacrimile șiroiau pe obrajii zbârciți ai lui Ius.

— Ce fericire! – Îmi strângea mâna la pieptul ei. – Ce fericire să găsești încă o inimă vie.

Ne-am îmbrățișat cu toții.

Apoi Hram mi-a expus planul proximelor noastre acțiuni. Ne aștepta o operațiune dificilă. Adr și cu mine îl ascultam pe Ha cu răsuflarea tăiată. Ius însă nu se putea concentra mai mult de zece secunde: sărea din loc, se repezea la mine, îmi îmbrățișa genunchii îngânând cuvinte tandre, apoi dădea fuga la fereastră, stătea acolo plângând cu sughițuri și scuturând din cap.

În camera ei domnea un haos deplin de lucruri [illegible] în mijlocul căruia adăsta, ca o stană de piatră, o uriaș[illegible] mașină de scris nemțească, cu o coală de hârtie fixată în ea. În viața de dinainte, Ilus câștiga un ban în plus dactilografiind seara acasă, în timpul zilei era dactilografă la ministerul ei. Acum nu mai avea probleme de ordin material. Ca noi toți.

Ilus l-a implorat pe Ha s-o ia cu el în deplasare, dar el i-a interzis.

Ea a izbucnit în hohote de plâns.

— Vreau să vorbesc cu tine... – suspina [illegible] du-mi genunchi.

— Avem nevoie de tine aici – a îmbrățișat-o Ha

Ilus a fost scuturată de frisoane. Proteza dentară îi clănțănea, genunchii i se zgâlțâiau. Am calmat-o cu valeriană, am culcat-o în pat, am învelit-o cu o pătură pufoasă, i-am pus un termofor la picioare. Chipul îi strălucea de beatitudine.

— V-am găsit, v-am găsit... – șopteau fără-ncetare buzele ei bătrânești. – Numai să nu-mi cedeze inima...

I-am sărutat mâna.

Ea m-a privit cu îndurerare și s-a prăbușit pe loc într-un somn profund.

Noi am ieșit, am urcat în mașină și peste o oră am ajuns la aeroportul militar din Jukovski. Acolo ne aștepta un avion.

Până la Magadan am făcut aproape douăzeci și patru de ore: avionul a fost alimentat cu combustibil de două ori și am înnoptat la Krasnoiarsk.

Pe când zburam deasupra Siberiei, am văzut pădurile nemărginite, despicate de panglicile măreților râuri siberiene, și gândul m-a dus la miile de frați și de surori blonzi, cu ochi albaștri, care trăiau pe necuprinsele meleaguri ale Rusiei, săvârșind zilnic ritualurile mecanice impuse de civilizație și nebănuind miracolul ascuns în cavitatea lor toracică. Inimile lor dormeau. Se vor trezi ele oare? Sau, aidoma atâtor milioane de inimi, sfârșindu-și bătăile ce le vor fi fost hărăzite, vor putrezi în pământul Rusiei, fără a apuca să afle puterea îmbătătoare a grâului inimii?

Mi-am imaginat mâile de sicrie dispărând în morminte, acoperite cu țărână, și am simțit diabolica nemișcare a inimilor oprite, minunații mușchi cardiaci putrezind în beznă, viermu neistoviți rozând carnea neputincioasă, și mima mea vie s-a cutremurat și a tresăltat.

— Trebuie să le trezesc! am șoptit eu, privind oceanul pădurilor care se vălurea dedesubt.

Am ajuns la Magadan în zorii zilei.

Soarele încă nu răsărise. La aeroport erau așteptați de două mașini și de doi ofițeri MGB. Într-una dintre mașini au fost încărcate patru lăzi lunguiețe, în cea de-a doua am urcat noi.

După ce am traversat orașul, care nu mi s-a părut nici mai frumos, dar nici mai urât decât alte orașe, am virat spre o șosea și, după jumătate de oră de călătorie nu tocmai comodă, ne-am apropiat de poarta unui mare lagăr de reeducare prin muncă.

Poarta s-a deschis rapid, am pătruns pe teritoriul lagărului. În lagăr se înălțau barăci de lemn, iar într-un colț albea singura construcție de cărămidă. Ne-am apropiat de aceasta din urmă. Am fost întâmpinați imediat de conducerea lagărului: trei ofițeri MGB. Comandantul lagărului, maiorul Gorbaci[1], ne-a salutat cordial, ne-a invitat în clădirea administrației. Însă Ha l-a înștiințat că suntem foarte grăbiți. Acela a început să se agite, a ordonat:

— Sotnikov, adu-i!

Curând au fost aduși zece deținuți sleiți de puteri, răpănoși. Deși era o vară călduroasă, purtau niște pufoaice jerpelite, pâslari și căciuli cu urechi.

— La tine oamenii umblă vara-n pâslari? – l-a întrebat Ha pe Gorbaci.

---

1. Cocoșat, ghebos (rus.).

— Niciodată, tovarăşe general – a răspuns vioi Gorbaci. Pe-aştia i-am ţinut în BUR[1]. Aşa că le-am distribuit în bracaminte de iarnă.

— De ce i-ai ţinut în BUR?

— Păi... era mai sigur, tovarăşe general.

— Eşti un dobitoc, Gorbaci – i-a răspuns Ha şi s-a întors spre *zeki*. – Scoateţi-vă căciulile!

Ei şi-au scos căciulile. Toţi arătau ca nişte moşnegi. Şapte dintre ei erau blonzi, unul era albinos, doi aveau părul în întregime cărunt. Ochi albaştri aveau doar patru, inclusiv unul dintre cei cărunţi.

— Ascultă, maiorule, eşti în toate minţile? N-ai suferit cumva vreo contuzie? – l-a întrebat Ha pe Gorbaci.

— N-am fost pe front, tovarăşe general – a răspuns, pălind, Gorbaci.

— Ce fel de indivizi ţi s-a ordonat să găseşti?

— Blonzi şi cu ochi albaştri.

— Percepi normal culorile?

— Normal, să trăiţi.

— Care dracului de normal? – a început să ţipe Ha şi a împuns cu degetul capul unuia dintre *zekii* cărunţi. – Asta, după părerea ta, e blond?

— În depoziţie a scris că până-n 1944 a fost blond, tovarăşe general – a răspuns Gorbaci, luând poziţie de drepţi.

— Te joci cu moartea, maiorule. – Ha l-a străpuns cu privirea. – Unde-i locul?

— Pe-aici... poftiţi pe-aici... – a început să se agite Gorbaci, arătând spre clădire.

Ha a scos din tabachera o ţigară, a presat-o între degete, a mirosit-o:

— Pe-aştia patru du-i acolo, procedează conform instrucţiunilor.

— Pe ceilalţi unde-i duc? – a întrebat sovăitor Gorbaci.

---

1. *Barak usilennogo rejima* — Baracă disciplinară cu regim sever (rus.).

— În mă-sa. — Ha a azvârlit țigara pe pământ.

După un timp, am intrat în clădire. Cea mai spațioasă încăpere era destinată aplicării corectivelor corporale. Ferestrele erau oblonite, înăuntru ardeau trei becuri puternice, din pereți se iteau cătușe. Cei patru erau încătușați de ele. Goi până la brâu, cu gurile și ochii legați, stăteau în picioare lângă pereți.

A fost adusă una dintre lăzile de zinc. Ha a ordonat ca toți să părăsească incinta.

Adr a deschis lada. Avea pereți groși și era în întregime căptușită cu gheață artificială, din cea în care se păstrează înghețata. De sub sfărâmăturile abundente de gheață se iveau ciocanele. Mi-am așezat palmele pe ele. Și am simțit instantaneu vibrația nevăzută a gheții astrale. Era divină! Mâinile mi-au fremătat, inima-mi bătea avidă: GHEAȚĂ! N-o mai văzusem de atâta amar de vreme!

Adr și-a pus mănușile, a scos unul din ciocane și s-a apucat de treabă. L-a izbit pe cel cărunt. Dar s-a dovedit a fi pustiu. Și a murit repede de pe urma loviturilor. Apoi Ha a fost cel care a luat următorul ciocan. Dar în ziua aceea nu am avut noroc: și ceilalți s-au dovedit a fi pustii.

Aruncând cât colo ciocanul zdrobu, Ha și-a scos pistolul și le-a aplicat celor abia mutilați lovitura de grație.

— Nu e tocmai ușor să-i găsim pe ai noștri. — Cu un zâmbet vlăguit, Adr și-a șters sudoarea de pe frunte.

— În schimb, ce fericire când îi găsim! — am zâmbit eu.

Ne-am îmbrățișat, sfărâmăturile de gheață ne scrâșneau sub picioare. Inima mea simțea fiece fărâmă de gheață.

Pe când ieșeam din clădire, am auzit împușcături în apropiere.

— Ce se întâmplă? — l-a întrebat Ha pe maior.

— Doar ați ordonat, tovarășe general, ca celorlalți să li se aplice pedeapsa capitală — a răspuns maiorul.

— Ești un tâmpit, am spus să-i trimiți în mă-sa.

— Scuzați, tovarășe general, n-am înțeles. — Gorbaci a prins să clipească des.

Ha a dat din mână a lehamite și s-a îndreptat spre mașină.

— Ar trebui să fiți epurați toți, tembelilor!

Timp de două săptămâni am vizitat opt lagăre, am lovit nouăzeci și doi de oameni. Și am găsit doar unul viu. Era un hoț recidivist, avea patruzeci de ani, era de fel din Nalcik, îl chema Saveli Mamonov și era poreclit „Domna"[1]. Porecla o primise din pricina tatuajelor de pe fese: doi diavoli, în mâini cu lopeți pline cu cărbuni. Când mergea, diavolii păreau că-i aruncă în anus cărbunii. Dar nu era singurul tatuaj de pe trupul vânjos, scund în picioare și păros al lui Domna: pieptul și umerii îi erau acoperiți de rusalce, inimi străpunse de săgeți, păianjeni și guguștiuci giugiulindu-se. Și chiar pe mijlocul pieptului îl avea tatuat pe Stalin. De pe urma loviturilor cu ciocanul de gheață, chipul cârmaciului începuse să sângereze abundent. De acest Stalin însângerat mi-am lipit eu urechea și am auzit:

— Șro... Șro... Șro...

Inima mea a simțit trezirea unei alte inimi. Este un sentiment ce nu poate fi cu nimic comparat.

Lacrimi de extaz mi-au țâșnit din ochi și mi-am lipit buzele pline de sânge de fața slută, vulgară, brăzdată de cicatrice a nou-descoperitului frate:

— Bună ziua, Șro.

I-am tăiat legăturile, i-am scos călușul din gură. Trupul lui a lunecat lipsit de vlagă la pământ, ochii au început să i se rostogolească în cap, iar gura i-a slobozit o șoaptă slabă, dar încărcată de ură:

— Otrepele dracului...

Apoi și-a pierdut cunoștința. Ha și Adr i-au sărutat mâinile. Eu plângeam, atingându-i trupul îndesat, care purtase în sine decenii de-a rândul, sigilat, recipientul cu Lumina Dintâi. De acum înainte, acestui trup îi era hărăzit să trăiască.

---

1. „Furnal" (rus.).

Peste o lună, eram împreună cu Şro la restaurantul situat deasupra hotelului Moscova. Era o zi caldă şi secetoasă de august. O boare uşoară vălurea prelata de pânză. Mâncam struguri şi piersici. Jos se întindea principalul oraş al Rusiei. Dar noi nu-l priveam. Şro îmi ţinea mâinile în mâinile lui grosolane, tatuate. Privirile noastre albastre nu se puteau desprinde nici măcar pentru o secundă una de cealaltă. Până şi atunci când îi strecuram un bob de strugure în gură, Şro continua să mă privească. Aproape că nu vorbeam în grai pământean. Dar inimile noastre fremătau. Eram gata să ne înlănţuim braţele unul în jurul celuilalt şi să ne prăvălim la pământ oriunde — aici, deasupra Moscovei, în metrou, pe trotuar, într-un pasaj, într-o groapă de gunoi. Dar simţămintele noastre erau prea înalte pentru ca instinctul de conservare să nu facă parte din ele.

Ne-am stăpânit.

Şi ne-am înfrânat inimile.

De aceea le lăsam să vorbească în voie doar în locuri ferite. Unde nu existau prin preajmă morţi vii.

— Dar noi putem s-o mierlim? – m-a întrebat din senin Şro, după o tăcere de mai multe ore.

— Asta deja nu are importanţă – i-am răspuns.

— De ce?

— Pentru că ne-am întâlnit.

Şi-a mijit ochii. A căzut pe gânduri. Şi a prins să zâmbească. Dinţii de oţel i-au sclipit în soare.

— Am înţelesărâ, sor'meo! – a rostit el răguşit, cu bucurie. – Am înţelesărâ tot, să fiu al dracu'!

Cu toţii înţelegeam totul: şi eu, cea tânără, şi neciopliţul Şro, şi înţeleptul Ha, şi necruţătorul Adr, şi bătrâna Ius.

Noi toţi realizam o întreprindere măreaţă.

Şi timpul bătea în retragere în faţa veşniciei. Iar noi străbăteam timpul precum razele de lumină străbat grosimea gheţii. Şi atingeam adâncul.

În septembrie şi octombrie am bătut optsprezece lagăre din Mordovia, Kazahstan şi Siberia Occidentală. Aproape

două sute de ciocane de gheată au fost zdrobite de pieptu-
le scofâlcite ale deținuților, dar numai două inimi au prins a
vorbi, rostindu-și numele:

— Mir.

— Sofre.

Eram de-acum șapte.

Și ne-am continuat căutările în rândul celor mai de jos
pături sociale. Noua orientare a lui Ha era în mare măsură
dictată de vremuri: aparatul represiv extermina prea rapid și
prea imprevizibil elita sovietică. Notabilitățile cu greu puteau
scăpa teferi din acea mașină stalinistă de tocat. Nimeni nu
avea certitudinea propriei securități, nimeni nu era la adă-
post de represiuni. Nici chiar cei care beau noaptea cu Sta-
lin și cântau cu el cântece gruzine.

Este motivul pentru care nici măcar nu am încercat să-i
aflăm pe ai noștri printre grangurii din partid și armată.
Pierderile suferite în anii '30–'40 îl aduseseră pe Ha definiti-
tiv cu picioarele pe pământ.

Dar nici lagărele nu au rezolvat problema. Cei trei frați
găsiți acolo erau o jalnică răsplată pentru riscul enorm asu-
mat de noi și pentru preparativele scrupuloase.

Ha și Adr au pus la punct un nou plan: urma să ne de-
plasăm în nordul Rusiei, în Karelia, la Marea Albă, pe me-
leaguri populate din belșug de oameni blonzi cu ochi al-
baștri.

Cu sprijinul patronului său, atotputernicul Lavrenti Be-
ria, Ha a înființat în cadrul MGB-ului detașamentul cu mi-
siuni speciale „Karelia", chipurile pentru descoperirea dezer-
torilor și a foștilor complici ai nemților, care se ascundeau în
codrii Kareliei. Era de fapt un detașament puțin numeros,
dar mobil, compus din foști ofițeri operativi ai SMERȘ[1], che-
mați în timpul războiului să lupte contra spionilor germani și

---

1. SMERȘ: a) *Soretskii metod razoblacenia spionov* — Metoda so-
vietică de combatere a spionilor; b) *Smert spionam* — Moarte spio-
nilor (Serviciul de contraspionaj al armatei sovietice) (rus.).

a diversioniștilor. Totuși, preluând practica tradițională a NKVD-ului, băieții din SMERȘ se ocupau în principal de fabricarea de culpe imaginare, arestând militari nevinovați ai Armatei Roșii și storcând de la ei mărturiile trebuitoare, după care îi împușcau fără probleme pe proaspeții „spioni nemți".

Șaizeci și doi de măcelari din SMERȘ, selecționați de Ha pentru detașamentul special „Karelia", subordonat direct lui Beria, erau gata să îndeplinească orice misiune. Acești indivizi, bestiali în adevăratul sens al cuvântului, considerau rasa umană un gunoi, iar cefele împușcate le procurau extrema satisfacție. Detașamentul era condus de Adr.

În aprilie 1951, detașamentul a trecut la executarea operațiunii secrete „Nevod"[1]: o dată ajunși în Karelia, în orășelul Louhi, operativii s-au pus pe arestat blonzi și blonde cu ochi albaștri. Aceștia au fost transportați la Leningrad, unde, în beciurile „Casei Mari", eu, împreună cu Ha, Șro și Sofre, îi loveam.

Munceam din greu. Uneori aveam de lovit până la patruzeci de oameni pe zi. Seara abia ne țineam pe picioare de oboseală. Laboratorul în care cei trei *zeki*-ingineri confecționau ciocanele nu mai făcea față. Inginerilor li s-au alăturat alți cinci *zeki*, planul a fost triplat, se lucra șaisprezece ore din douăzeci și patru, confecționându-se câte treizeci de ciocane pe zi. Acestea erau aduse cu avionul la Leningrad, pentru ca în sumbrele beciuri ale MGB-ului noi să le spargem de albele picpturi kareliene.

Aveam mâinile și fețele tăiate de sfărâmăturile de gheață care zburau în toate părțile, mușchii brațelor erau încrâncenați, ne înjunghiau și ne durcau, uneori de sub unghii ni se prelingea sânge, de atâta stat în picioare, acestea ni se umflaseră. Ne ajuta soția lui Ha. Ne ștergea fețele stropite de sânge karelian, ne aducea apă caldă, ne masa mâinile și picioarele.

---

1. „Navodul" (rus.).

Munceam ca obsedaţii: ciocanele de gheaţă sclipeau, coastele pârâiau, oamenii gemeau şi răcneau. Un etaj mai jos răsunau împuşcăturile — acolo li se aplica lovitura de grație celor fără de inimă. Reprezentau, ca întotdeauna, 99 la sută din cei loviţi. Şi doar un procent îl reprezentau cei vii. Dar câtă fericire ne aducea acest singur procent!

De fiecare dată când, lipindu-mă de un piept însângerat şi palpitând, auzeam freamătul unei inimi pe cale să se trezească, uitam de toate, plângeam şi strigam de bucurie, repetând numele de inimă al nou-născutului:

— Zu!

— O!

— Karf!

— Îk!

— Aub!

— Iaci!

— Nom!

Erau încă foarte puţini. Ca pepitele de aur în glod. Dar erau! Şi străluceau în mâinile noastre istovite, însângerate.

Cei vii erau imediat transferaţi la spitalul închisorii MGB-ului, unde medicii, instruiţi de Ha, le acordau asistenţa necesară.

Încetul cu încetul, numărul lor a crescut.

Detaşamentul special şi-a încheiat operaţiunea din Louhi şi s-a deplasat cu trenul pe ruta Kem, Belomorsk, Segheja, având drept ţintă finală oraşul Petrozavodsk. În vreme ce operativii pieptănau oraşul care venea la rând, în gara lui staţiona o garnitură specială, destinată transportului deţinuţilor. După pieptănarea respectivului oraş, trenul se umplea de bălai şi o pornea spre Leningrad.

În două luni şi jumătate de muncă fără preget am găsit douăzeci şi doi de fraţi şi de surori.

Era Triumful Luminii! Rusia făcea cotitura spre Veşnicie, Stăpâna Luminii.

Detaşamentul special „Karelia" s-a apropiat de Petrozavodsk — străvechi port rusesc, oraş puternic, cu o populaţie

de o sută cincizeci de mii de locuitori, boreala capitală a Kareliei, doldora de blonzi cu ochi albaştri.

În scopul îndeplinirii cu succes a operaţiunii „Nevod-Petrozavodsk", detaşamentului special i s-au trimis întăriri: douăzeci de ofiţeri operativi şi cincisprezece gardieni de la închisoarea Lubianka.

Zeci de ciocane de gheaţă îşi aşteptau rândul în frigidere.

Dar a venit funesta lună iulie a anului 1951. Fabricată în subteranele Lubiankăi, „afacerea medicilor-asasini" care, chipurile, aveau de gând să-l otrăvească pe Stalin şi pe alţi conducători de partid, s-a întors împotriva MGB-ului: a fost arestat Abakumov[1], ministrul securităţii statului. Şi asupra Lubiankăi plana ameninţarea unei noi epurări.

Vechi duşmani ai lui Beria din CC şi din Ministerul Apărării au prins viaţă. La Biroul Politic a început să plouă cu denunţuri la adresa adjuncţilor lui Abakumov, or, printre ei se număra şi Ha.

Drept consecinţă, Ha a decis să pună capăt operaţiunii „Karelia".

Detaşamentul special a fost demobilizat, iar trenul special s-a întors gol la Leningrad.

Trebuia să aşteptăm un timp, „să ne dăm la fund", cum s-a exprimat Ha. Adr şi cu mine am primit o lună de concediu şi am plecat la unul din sanatoriile MGB-ului de pe litoralul Crimeii, nu departe de Evpatoria. Ha şi soţia sa au luat avionul spre Ungaria, cu destinaţia lacul Balaton. Şro locuia la Ius. Mir şi Sofre şi-au petrecut vara lucrând într-una din taberele de pionieri ale MGB-ului.

Odată ajunsă, după beciurile „Casei Mari", în canicularа şi trândava Crimee, unde totul era gândit pentru „odihna" sovietică primitivă, care presupunea o existenţă aproape

---

1. Abakumov, Viktor Semionovici (1894–1954), om politic sovietic. Încă de la înfiinţare, a fost numit şeful SMERŞ-ului. Între 1946–1951 a fost ministrul securităţii statului. Destituit şi arestat sub Stalin, a fost condamnat şi executat în 1954.

vegetală, la început nu-mi găseam locul. Cei tr[illegible] n[illegible] de fraţi şi surori nou-descoperiţi nu-mi dădeau p[illegible] de kilometri de ei, le simţeam inimile, ţineam mâ[illegible]mele fiecăruia dintre ei, vorbeam cu ei.

Înţelegându-mi starea de spirit, Adr încerc[illegible] ju-te. De cu ziuă, chiar înainte de revărsatul zorilo[illegible] otam spre stâncile sălbatice, ne înlănţuiam şi înlemneam [illegible] în şir, asemeni primitivilor pangolini.

Dar pe mine inima lui Adr nu mă îndestu[illegible] om după spitalul închisorii, unde-mi zăceau fraţii şi sur[illegible], doream. Imploram şi plângeam.

— Nu se poate. Hram, îmi şoptea Adr.

Şi izbeam în stânci cu mâinile mele inutile

Adr scrâşnea din dinţi de neputinţă.

Curând, eu mine a început să se petreacă ceva. Şi a început într-o duminică seara, când Adr, care se străduia în toate chipurile să mă ajute să-mi birui dorul, s-a gândit să mă ducă la cinematograf. Se dădeau filme numai duminica, într-un teatru de vară obişnuit. În locul noii comedii anunţate, în seara aceea a început să ruleze *Ceapaev*. Cineva din sală a strigat că văzuse *Ceapaev* de douăzeci de ori. S-a stropşit la el un mort vârstnic:

— Nu-i nimic, o să-l vezi şi-a doua'şuna oară!

Văzusem *Ceapaev* copilă fiind. Filmul mă emoţionase la vremea aceea. Mi-l aminteam perfect. Dar când s-au proiectat primele cadre şi pe pânză au apărut oameni, nu i-am putut distinge. Zăream doar nişte pete cenuşii, nişte clipiri fugare, răbufniri de lumini şi umbre. Iniţial, am crezut că a greşit proiecţionistul. Dar puteam citi normal tutrajul care se succeda o dată cu imaginile. Tot restul însă plutea şi licărea. Mi-am făcut ochii roată în sală: toţi se uitau în tăcere, nimeni nu striga: „Ce-i porcăria asta!" „Rade-l pe proiecţionist!"

Adr, şi el, se uita la film.

— Vezi bine? – l-am întrebat.

— Da. Dar tu?

— Eu nu văd nimic.

— Probabil pentru că stăm prea aproape – a decis el. – Hai să ne mutăm mai în spate.

Ne-am ridicat, ne-am dus și ne-am așezat pe ultimul rând. Dar în ce mă privea, nimic nu se schimbase: puteam în continuare să citesc cele scrise, dar nu distingeam nimic altceva. Adr a crezut că am pur și simplu probleme cu vederea. Când însă pe pânză a apărut din nou un înscris, el m-a întrebat:

— Ce scrie?

— „La comandamentul albilor."

El a căzut pe gânduri. Lângă noi stătea o pereche aghesmuită. Se sărutau continuu. Am început să-i privesc. Lubricitatea acelor morți îmi părea atât de barbară. I-am privit pe cei doi pupăcioși ca pe două păpuși mecanice. Femeia mi-a prins privirea:

— Ce te holbezi? Uită-te-ncolo! – mi-a arătat ea ecranul, iar bărbatul, care-i strângea în brațe trupul puhav, a izbucnit în râs.

Mi-am mutat privirea spre ecran. Acolo, Petka îi explica Ankăi alcătuirea unei mitraliere. Dar eu vedeam doar două pete întunecate, tremurătoare.

— Și ăștia ce-s? – a întrebat Anka

— Ăștia-s obrăjorii – i-a răspuns invizibilul Petka.

Și cele două pete s-au contopit.

Sala a izbucnit în râs.

— Să plecăm de aici. M-am ridicat.

Adr și cu mine am plecat. În jur, noapte neagră, meridională. Cântau greierii. În clădirea sanatoriului, împresurată de salcâmi și castani, se zăreau ici-colo ferestre luminate. Am intrat în hol.

În spatele tejghelei moțăiau două portărese. Deasupra lor, pe perete, era agățat un mare portret al lui Stalin. Niciodată nu-i acordasem atenție. Dar ceva anume m-a făcut atunci să-i arunc o privire. În locul lui Stalin în tunica lui

albă, în ramă se lăbărța o pată alburiu-cafenie [illegible] auriu.

Mi-am ațintit privirea asupra portretului. Mi-am [illegible] de el. Pata se vălurea și plutea.

Mi-am strâns pleoapele, am scuturat din cap, mi-am [illegible] deschis ochii: la fel.

— Ce-i cu tine? – m-a întrebat Adr.

— Nu știu – am scuturat eu din cap.

Portăresele se treziseră și m-au privit cu mirare.

— Spune-mi, cine-i ăsta? – am întrebat eu, privind [illegible] încetat portretul.

— Stalin – a răspuns, încordat, Adr.

Portăresele au schimbat o privire între ele.

— Varea, să mergem la culcare, ești obosită. – Adr m-a luat de braț.

— Stai puțin. – Mi-am încleștat mâinile de tejghea și am țintuit cu privirea portretul.

Apoi mi-am mutat privirea pe portărese. Ele se uitau la mine cu atenția încordată. Am zărit un teanc de ilustrate pe tejghea. Am luat una din ele. În josul ilustrației era scris cu albastru: SALUTĂRI DIN CRIMEEA! Deasupra se învolbura ceva roș-verzui.

— Ce-i asta?

— Sunt trandafiri. – Adr m-a apucat cu forța de braț – Să mergem. Te rog.

Am pus la loc ilustrata. Și i-am dat ascultare.

În vreme ce urcam treptele împreună cu Adr, am auzit șopotul portăreselor:

— Vin aici să se-mbete.

— Păi cum, șefii-s la Moscova, cine să-i țină în frâu...

În cameră, Adr m-a îmbrățișat:

— Spune-mi, ce se petrece cu tine?

În loc de răspuns, am scos actele noastre de identitate. Le-am deschis. În locul fotografiilor, am zărit doar niște vălurele cenușii. Dar am citit normal tot ceea ce era scris.

Mi-am scos din poșetă oglinjoara, m-am privit. În oglindă, trăsăturile feței mele pluteau și se contopeau. Am așezat oglinjoara în fața chipului lui Adr: la fel. Nu-i puteam distinge chipul în oglindă.

— Nu văd imaginile ilustrate. Și nici reflectările în oglindă, am spus, aruncând oglinjoara. Nu știu ce înseamnă asta...

— Ești pur și simplu obosită. – Adr m-a îmbrățișat. – Aceste ultime două luni au fost foarte obositoare.

— Au fost minunate. – M-am prăbușit pe pat. – Îmi e infinit mai greu să aștept și să nu fac nimic.

— Hram, doar înțelegi că nu putem risca.

— Înțeleg totul. – Mi-am închis ochii. – De aceea și rabd.

Și m-am prăbușit curând în vis.

De când mi se trezise inima nu mai visasem. Ultimele vise — intense, dar scurte — le avusesem în tren, pe când eram dusi ca vitele din Rusia: îi visasem pe maicuța și pe taica, visasem satul, sărbătorile lui pline de larmă, când eram toți împreună și eram toți fericiți, dar totul se frângea curând în cea mai dragă și mai frumoasă clipă, și mă trezeam în vagonul acela cumplit.

Ultimul vis l-am avut în noaptea petrecută în lagărul de filtrare: am visat un incendiu — era un incendiu mare și înfricoșător. Totul ardea în jur, oamenii alergau de colo-colo ca niște umbre. Iar eu o căutam pe cățelușa noastră, pe Leska. Tare-o mai iubeam. Și cu cât o căutam mai mult, cu atât îmi era mai limpede că arsese, pentru că nici unuia dintre cei vârstnici nu-i trecuse prin cap să o dezlege. Își salvaseră te miri ce saci și cufere și juguri. În visul acela, cel mai cumplit fusese sentimentul nevolniciei, al neputinței de a întoarce timpul înapoi. Mă trezisem scăldată în lacrimi, repetând întruna:

— Leska! Leska!

În noaptea aceea, la sanatoriu, am visat pentru întâia oară după opt ani. Mai exact, nu am visat. *Am trăit intens* acel vis.

Stăteam pur și simplu în grădina de lângă Casă și o admiram pe sora Jer, care dormea. Era vară, era o zi călduroasă, fără vânt. Tocmai terminaserăm discuția dintre inimile noastre. Iubeam inima lui Jer. Era vioaie și activă. Și era mai spirituală ca a mea. După două ore de conversație între inimi, aveam, ca de obicei, gura uscată și o usoară durere în mâinile amorțite. Jer dormea ca un prunc — întinsă pe spate, cu gura întredeschisă. Chipul ei emana un extaz sleit. Am început să i ating bărbia micuță. Era acoperită de pistrui minusculi. La rădăcina nasului erau mai mulți. I-am atins rădăcina nasului. Dar genele roșcate ale lui Jer nici măcar nu au tresărit: dormea adânc. Deodată, din spate a răzbătut un scheunat ușor. Și inima mea a simțit că în spatele meu este cățelusa noastră Leska. Mi-am întors privirea: Leska noastră cea flocoasă, cu blana ei brun-cenușie, stătea acolo cu limba rozalie scoasă și gâfâind plină de voioșie. Ochii verzui îi străluceau de bucurie. Inima mea a prins să fremete de fericire: draga mea Leska trăia, nu pierise-n pârjol! De gâtul Leskăi se bălăbănea un capăt de sfoară, blana de pe partea stângă era pârlită.

— Leska, trăiești! – am exclamat eu și am pornit către ea.

Dar cățelușa a sărit brusc îndărăt și a luat-o la fugă spre Casă. Eu am sărit din loc și am luat-o pe urmele ei, chemând-o întruna. Leska a luat-o la goană pe scări în sus, s-a strecurat pe ușa deschisă a terasei dinspre miazăzi, acoperită de viță sălbatică. Eu am fugit după ea. Terasa era pustie. Acolo, ca întotdeauna vara, era penumbră și răcoare. În mijloc era așezat un fotoliu, în care ședea bătrânul Bro. Leska se așezase lângă el. Amândoi mă priveau cu luare-aminte. Bro mi-a arătat cera cu degetul, eu am întors capul și mi-am văzut în capătul opus al terasei reflectarea în mărime naturală. Nu era un tablou, nu era o fotografie, era cera de o zguduitoare perfecțiune: era copia mea fidelă. Am pornit spre ea. Dar, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât simțeam mai acut PUSTIUL dinlăuntrul copiei mele. Era o imagine perfectă, era o suprafață care îmi repeta contururile. Dar în interiorul imaginii nu era nimic. M-am apropiat. Copia Varkăi Samsikova era perfectă. Am distins și

cei mai înfimi pori de pe pielea fetei, nuca cicatrice de deasupra sprâncenei, umezeala din colturile ochilor albaștri, pufușorul auriu de sub pometi, micile crăpături de pe buze, alunița de pe gât. Copia mă analiza, și ea, cu luare-aminte. Într-un târziu, ne-am întors amândouă către Bro. Leska s-a ridicat puțin și, chelălăind agitată, cu urechile ciulite, se uita la noi.

— Chemați câinele! – a rostit Bro.

— Leska! – am chemat-o eu.

— Leska! – a repetat copia mea.

Cățelușa a dat fuga mai întâi la copie, a adulmecat-o, a scheunat și, începând s-o mârâie, s-a întors către mine. Eu m-am așezat pe jos și mi-am lăsat cu drag degetele pe blana cățelușei. Copia mea stătea în picioare și ne privea zâmbind. Leska a mârâit din nou la ea. Și copia a dispărut.

— De ce câinele te-a recunoscut pe tine? – m-a întrebat Bro.

— M-a adulmecat – am răspuns.

— Da. Câinele e viu, la fel și toate animalele. Te-a văzut cu inima, nu cu ochii. Dar morții văd lumea cu ochii și numai cu ochii. Lumea văzută cu inima este alta. Hram, tu ești pregătită să vezi lumea cu inima.

M-am trezit. Am deschis ochii.

Era dimineață.

Lumea era aceeași, era cea din ajun. Eram culcată în patul nostru. Adr nu era în cameră. M-am frecat la ochi, m-am așezat. Am făcut un duș, m-am aranjat, m-am îmbrăcat și am ieșit din cameră.

Am coborât și am intrat în sala de mese, unde luau micul dejun cei veniți la odihnă, și am încremenit locului, stupefiată: în locul oamenilor, la mese erau așezate mașinării alcătuite din carne! Oamenii aceia erau ABSOLUT morți! În trupurile lor hidoase, posomorât-îngrijorate, nu exista strop de viață. Înfulecau hrana: unii cu posomorâtă concentrare, alții cu voios neastâmpăr, alții cu mecanică nepăsare.

La masa noastră se așezase o pereche. Cei doi mâncau fructe vii: pere, cireșe și piersici.

Dar acele minunate piersici nu le puteau înșuiețí cât de puțin trupurile!

De ce le mai mâncau? Era așa de caraghios!

Am izbucnit în hohote de râs.

Toți s-au oprit din mestecat și și-au pironit privirile asupra mea. Fețele lor s-au întors către mine. Și, pentru prima oară în viață, am văzut nu chipuri omenești. Ci râturile unor mașinării alcătuite din carne.

Și, brusc, această grămadă de carne moartă a fost spintecată de o rază de lumină: venea spre mine, prin sala de mese, Adi. El era CU TOTUL ALTFEL! Era viu. Nu era o mașinărie. Era FRATELE MEU. Avea INIMĂ. Și în ea strălucea Lumina Dintâi.

I-am ieșit în întâmpinare. Și ne-am îmbrățișat în mijlocul acestei lumi populate de monștri.

Prin trupurile mașinăriilor din carne s-au târât ca niște viermi, chicote ironice:

— Și se mai spune că-n MGB nu-s oameni inteți!

Și sala de mese s-a umplut de hohotul gras al mașinăriilor din carne...

Din ziua aceea am început să văd cu inima.

De pe fața lumii a căzut pelicula așternută de mașinăriile din carne. Am încetat să văd doar suprafața lucrurilor. Am început să le pătrund esența.

Asta nu înseamnă că orbisem. Distingeam perfect lucrurile și mă puteam orienta în spațiu. Dar pentru mine, orice imagine — tablouri, fotografii, filme, sculpturi — dispăruseră pentru totdeauna. Tablourile deveniseră pentru mine simple pânze acoperite cu vopsele, pe ecranul cinematografic zăream doar jocul unor pete de lumină.

Cu inima puteam vedea lăuntrul omului sau lucrului, le puteam cunoaște povestea.

Această descoperire a fost echivalentă, ca însemnătate, cu trezirea inimii mele sub loviturile ciocanului de gheață.

Dar dacă, după trei lovituri, inima mea a prins pur și simplu viață și a început să simtă, acum ea învățase să GÂNDEASCĂ.

Şi m-am liniştit.

Nu aveam motiv de îngrijorare.

Luna de concediu s-a sfârşit.

La Moscova, în locul ministrului securităţii statului Abakumov, care fusese arestat, a fost numit Ignatiev — un funcţionar de partid, total necunoscut la Lubianka. De aceea, imprevizibil. Dar prim adjunct a fost numit Goglidze, un protejat de-al lui Beria şi un vechi amic de-al lui Ha. Asta ne-a mai liniştit. Sub acoperirea lui Goglidze ne-am fi putut duce la capăt operaţiunea de căutare a celor vii din Karelia.

Ha ne-a rechemat din Crimeea. Am ajuns cu avionul în capitală într-un septembrie ploios, gata de noi fapte măreţe în numele Luminii...

Dar a intervenit neprevăzutul.

Ignatiev, care demarase ancheta privind „activitatea criminală a lui Abakumov", a primit un denunţ de la adjunctul comandantului acelui lagăr în care se extrăgea preţioasa gheaţă tunguză. Locotenentul GB Voloşin scria că „lagărul Nr. 312 300 de extragere a gheţii, material umănui de folos, în condiţiile inuman de dure ale îngheţului veşnic, a fost înfiinţat de Abakumov pentru acoperirea spionilor japonezi, care pătrund pe teritoriul URSS şi aduc prejudicii poporului nostru muncitor".

Desigur, Voloşin se gândise pur şi simplu să se folosească de curenta epurare din MGB pentru a primi o altă însărcinare sau a obţine o promovare pentru „vigilenţă".

În pofida absurdităţii sale, denunţul şi-a produs efectul: s-a ordonat încetarea activităţii lagărului. Ignatiev a desemnat o comisie de anchetă. Din fericire, la conducerea ei a fost numit colonelul Ivanov, de la Direcţia economică centrală a MVD[1], individ care-i datora viaţa lui Ha, acesta scăpându-l în '39 de arestare.

Ha l-a obligat pe Ivanov să ne includă în comisie pe Adr şi pe mine — în calitate de secretară.

---

1. *Ministerstvo Vnutrennih Del* — Ministerul Afacerilor Interne (rus.).

Înaintea deplasării, Ha ne-a convocat, pe Ivanov și pe noi doi, la el în cabinet.

Stăteam în picioare în fața biroului masiv.

— Luați-vă zborul, vulturilor, zburați – ne-a urat el pe post de drum bun, plimbându-și dintr-o parte în alta țigara neaprinsă între buzele frumoase și severe. Vedeți ce și cum stă treaba pe-acolo. Vă știu băieți perseverenți. Să-mi cormoniți pământul ca mistreții.

— Acolo, tovarășe general-locotenent, este îngheț veșnic – a zâmbit fin Adr.

— Hâtru mai ești, băiete! – Ha l-a împuns cu o privire rapidă și a bătut cu degetul în masă. – Îmi întoarceți colo totul cu fundu-n sus! Ați înțeles?

— Înțeles, să trăiți! – am răspuns noi în cor.

— Am eu o bănuială. – Ha a privit pe fereastră cu ochii mijiți, a păstrat o pauză. – Că locotenentul ăsta, Vološin, este el însuși spion.

— Cum... chiar credeți asta, tovarășe general-locotenent? – a întrebat Ivanov, ciulindu-și urechile.

— Intuiția îmi spune. Tulbură apele, canalia. Și-n timpul ăsta își vede de afacerile lui murdare. În tundră mișună japonezi câtă frunză și iarbă. Stau camuflați acolo, sămânța lor de samurai. Și-au întins acolo ditai agentura, n-au stat pe tânjală. În anii patruzeci am vârât la zdup cu grămada, dar tot se târăsc la noi, porcii, taman din Orientul Îndepărtat. Așa că, Ivanov, fii atent. Să nu dai greș.

Ha l-a privit cu tâlc pe Ivanov.

Și Ivanov nu a dat greș.

Știa că Vlodzimirski este omul lui Beria, și nu al lui Abakumov cel căzut în disgrație. Iar Beria era omul care se afla cel mai aproape de Stalin. Așadar, se cuvenea să ia în seamă aluzia.

Nici n-am ajuns bine în lagărul Nr. 312/500, troienit și bătut de vânturi înghețate, că Ivanov a și ordonat arestarea locotenentului Vološin.

În acea pustie noapte polară, la lumina celor trei gazormițe, în BUR-ul din bârne, Vološin, gol, a fost culcat pe spate pe o laviță și legat. Ivanov, om chibzuit, luase cu sine și doi locotenenți mardeiași spătoși din detașamentul operativ. Unul din ei s-a așezat pe pieptul lui Vološin, celălalt a început să-i biciuiască organele genitale cu o cravașă.

Vološin urla în noapte.

Urletul îl auzeau cei 518 *zeki*, care se pitiseră în barăcile lor și așteptau verdictul comisiei venite de la Moscova: deja de o lună nu mai munceau. Și asta-i speria.

De o lună comandantul lagărului se îmbăta în coliba lui.

— Spune, Vološin, spune tot... – Ivanov își fasona fără grabă, cu o mică pilă, unghiile îngrijite.

Eu stăteam cu o foaie de hârtie în față, gata să consemnez depoziția celui anchetat. Adr se preumbla de-a lungul peretelui.

Locotenentul, cu fața ciupită de vărsat, îl plesnea metodic peste scrotul care se umfla vertiginos, și mormăia:

— Vorbește, scârnăvie... vorbește, scârnăvie...

Vološin a urlat trei ore. În răstimpul ăsta și-a pierdut de mai multe ori cunoștința, a fost stropit cu apă și frecat cu zăpadă. Apoi a mărturisit că încă din 1941, pe vremea când era un puștan de cincisprezece ani, trăitor într-un sat siberian uitat de lume, a fost recrutat de contraspionajul japonez. Iar atunci când, înecându-se în lacrimi și muci, și-a semnat cu mână tremurândă „depoziția" compusă de Ivanov și consemnată de mine, i-am pătruns, cu inima, esența.

Realiza că își semnează propria sentință. Întreaga lui ființă, mașinăria lui alcătuită din carne, era inundată în acea clipă de chipul mamei lui — o bătrână țărancă simplă din Siberia. Mama i se înfipsese în cap ca o ghiulea de piatră, repetând întruna:

— Ci-n chinuri eu născutu-te-am, ci-n chinuri eu născutu-te-am...

Iar cu mama aceea din piatră în cap, putea semna orice.

În dimineața următoare, o troică cu bidivii înveliți în velințe s-a dus la Ust-Ilimsk pe Volosin, încătușat și escortat de doi ostași, și pe curierul special, un ins deșirat, cu mapa lui. Mapa conținea raportul comisiei de ancheta și depozițiile locotenentului Volosin.

Cât despre noi, am mai zăbovit o vreme în lagăr, în așteptarea unei mașini confortabile, dotate cu sobiță.

Ivanov și locotenentul au băut cu comandantul lagărului, care, de bucurie că totul se sfârșise cu bine, era gata să le sărute și picioarele.

Adr și cu mine am cerut să ni se înhame un cal la sanie și am plecat într-o „mică plimbare". De fapt, era limpede ÎNCOTRO ne trăgea ața.

O dată ieșiți pe poarta lagărului, Adr a mânat calul pe drumul larg care ducea la cariera de extracție a GHEȚII. Drumul pe care erau mânate coloanele de *zeki* și pe care era transportată ghețata extrasă era acoperit cu un strat subțire de zăpadă; vreme de o lună, cât activitatea fusese sistată, nimeni nu îl curățase. Armăsarul sătul al comandantului de lagăr trăgea fără efort sania, în ea ședeam noi doi, înveliți cu o blană de urs. Era o zi însorită și geroasă.

Adr și cu mine simțisem, cu inimile, GHEAȚA încă din lagăr. Acum însă acest simțământ sporea cu fiecare pas al bidiviului.

În jur se întindeau mici coline povârnite, acoperite de o vegetație săracă. Pădurea din partea locului fusese culcată la pământ de unda de șoc produsă în 1908 de prăbușirea meteoritului, iar pădurea cea tânără crescuse diform, pâlcuri-pâlcuri. Zăpada strălucea sub soarele puternic, scrâșnea sonor sub tălpile saniei.

Din lagăr până la locul prăbușirii meteoritului erau șapte verste.

Parcurseserăm trei verste, când inima a început să-mi tresalte. Simțea GHEAȚA așa cum busola simte zăcământul de fier.

— Mână! – l-am strâns mâna lui Adr.

El a șfichiuit calul cu cravașa. Calul a pornit la trap, sama gonea.

Drumul șerpuia în jurul unei coline, luneca, precum o panglică lată, spre o altă colină, apoi o cotea spre groapa de excavație. Am pornit într-acolo.

Mi-am închis ochii. Vedeam deja GHEAȚA cu inima. Se apropia de mine precum un Continent al Luminii.

Sania s-a oprit.

Mi-am deschis ochii.

Ne aflam pe buza carierei. În fața noastră zăcea un uriaș bloc de gheață, pudrat pe alocuri cu zăpadă. Strălucea în soare în nuanțe de albastru.

Da! Gheața era albastră, precum ochii noștri!

Pe marginile blocului de gheață se înălțau construcții din lemn — stâlpi, pasarele, magazioare pentru obiectele de inventar, foișoare de pază. Toate acestea — jalnice, mizere, umane — păleau și se pierdeau în vecinătatea zgudnitoarei forțe a gheții.

Era GHEAȚA NOASTRĂ! Era GHEAȚA trimisă de Lumină, GHEAȚA care lovise pieptul pământului adormit și îl trezise.

Inimile noastre fremătau de emoție.

Ne-am luat de mână și am coborât în groapa de excavație. Ne-am apropiat, după ce am trecut peste un podeț de lemn, de blocul de gheață. Cu mâini tremurânde am început să-mi smulg veșmintele, până nu a rămas nimic pe mine.

Am coborât pe gheață.

Un țipăt de extaz mi-a izbucnit din piept. Lacrimile mi-au țâșnit din ochi. Am căzut pe gheață, am îmbrățișat-o. Inima mea simțea și înțelegea acest bloc celest. Sub mine zăcea o inimă imensă. Și ea vorbea cu mine.

Adr s-a dezbrăcat și el. Eu am sărit din loc, am pășit spre el.

Plângând în hohote de extaz, ne-am îmbrățișat și am căzut pe gheață.

Și pentru noi timpul s-a oprit în loc.

Ne-am revenit noaptea.

Ne-am desfăcut din îmbrățișare.

Deasupra noastră spânzura bolta neagră, cu [illegible] strălucitoare. Erau atât de jos, încât părea că le poți [illegible] ge. Luna, mare și luminoasă, era înconjurată de [illegible] uri semicirculare tulburi. Undeva, chiar la orizont, [illegible] vălvătăi mute aurora boreală.

Zăceam amândoi în apă caldă. Nu ne era frig absolut deloc. Din contră, trupurile noastre ardeau. Topiseră în gheață o alveolă care repeta conturul trupurilor noastre înlănțuite. Deasupra noastră plutea un nor de abur.

În apropiere a răzbătut o împușcătură.

Încă una.

Apoi cineva a început să strige:

— Ehe-heeeei!

Am înțeles că suntem căutați.

Ne-am ridicat. Am ieșit din „cada" noastră. Ne-am găsit hainele, ne-am îmbrăcat. Era timpul să ne luăm rămas-bun de la gheața. Și să ne întoarcem în lumea crudă a mașinăriilor alcătuite din carne și a fraților noștri, rătăciți printre ele. Am sărutat gheața.

Și am pornit-o, peste podețele înghețate, spre împușcături și voci.

La Moscova totul a decurs perfect: rezultatul anchetei l-a satisfăcut pe noul ministru al securității statului. Locotenentul Volosin a fost împușcat ca spion japonez și laolaltă cu el au fost împușcați și opt oameni de-ai lui Abakumov, împotriva cărora, sub tortură, Volosin depusese mărturii. Încă un „cuib de spioni" oploșit în sistemul lagărelor de reeducare prin muncă a fost astfel lichidat.

Lagărul nr. 312/500 și-a reluat activitatea, au răsunat iarăși târnăcoapele *zeki*-lor, au început iar să zbiere brigadierii, să latre zăvozii de pază și metrii cubi de GHEAȚĂ să fie transportați în capitală. Și de acolo — în alte țări, unde

inimi adormite așteptau să fie trezite de loviturile ciocanelor de gheață.

Acționam concentrat și bine organizat.

În doi ani aflaserăm nouăzeci și opt de frați.

Era o mare victorie a Luminii.

Dar a sosit și nefastul an 1953.

În martie a murit Stalin.

În noaptea următoare, Ha ne-a convocat la casa lui de vacanță. Șase frați și șase surori ne-am adunat în vastul salon învăluit în penumbră, lângă șemineul în care ardea focul. Ha era așezat într-un fotoliu-balansoar. Era îmbrăcat într-un chimono chinezesc lila, brodat cu dragoni argintii. Degetele lui înșirau niște mătănii de Buhara. Scăpărările focului îi jucau pe chipul sever și frumos, sclipeau în ochii lui albaștri. A vorbit:

— În URSS este iminent un transfer al puterii. Vor urma mari schimbări. Ele îi vor atinge și pe mulți dintre noi. Trebuie să fim pregătiți. Este necesar să avem grijă de frați și de gheață. Cei mai mulți dintre noi vor trebui mutați din Moscova și Leningrad în provincie. Acolo se vor afla mai în siguranță. Urmează să ne ocupăm neîntârziat de asta. De problemele tehnice ale acestei acțiuni ne vom ocupa Adr și cu mine. În ceea ce privește obținerea gheții, e greu de prevăzut viitorul. Nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu lagărul și cu proiectul. Ar putea rămâne ca atare, dar s-ar putea și să fie desființate.

A păstrat o scurtă tăcere, apoi și-a ațintit privirea spre mine:

— Hram, ești singura dintre noi care cunoaște toate cuvintele inimii și care vede cu inima. Ce-ți spune inima?

— Un singur lucru — asupra noastră se abate ceva uriaș și înfricoșător, am răspuns eu sincer.

— Cu ce seamănă? — a întrebat Adr.

— Cu un talaz roșu.

— Așadar, trebuie să acționăm.

Am păstrat cu toții o lungă tăcere. Apoi, Ha a zâmbit și a spus:

— În această dimineață am primit o veste înălțătoare: primul transport de gheață a ajuns în America. Curând vom afla numele fraților noștri americani!

Am sărit cu toții în sus. Jubilam. Ne-am scos vestoanele, ne-am rândut în perechi, ne-am îmbrățișat, lupți piept la piept, am îngenuncheat.

Focul din șemineu s-a stins. Dar inimile noastre arzătoare fremătau în întuneric.

Primăvara și începutul verii s-au scurs într-o activitate încordată. Pentru mutarea alor noștri în diverse orașe era nevoie de bani, de mulți bani. Ha ne-a sfătuit să jefuim un încasator. Pentru mine era simplu să urmăresc mașina și oamenii care păzeau sacul cu teancurile de hârtii atât de prețuite de mașinăriile din carne. Despre încasator inima mea știa totul: de la clavicula fracturată în copilărie până la pasiunea de a cânta la acordeon. Și-i mai plăcea: să le miroasă femeilor degetele de la picioare, să discute despre fotbal și să citească scrieri despre război. La momentul oportun și la semnalul meu, Zu l-a împușcat pe însoțitor, Șro i-a tăiat beregata încasatorului, iar Mir i-a smuls din mâini sacul cu bani.

Jumătate de milion de ruble era prea îndeajuns pentru strămutarea a o sută de oameni.

Paralel cu această importantă acțiune, am dus la bun sfârșit o alta: am depozitat un stoc intangibil de gheață în trei depozite frigorifice, i-am plasat pe ai noștri în diverse organizații de viitor și am lichidat martorii. În acest ultim gen de acțiune eram pur și simplu de neînlocuit. Era destul să mă apropii de ușa unui apartament, pentru a ști cine este acasă și cu ce se ocupă. Restul era treaba lui Mir, Zu și Șro. Cuțitele lor curmau zilnic existența lipsită de sens a câte unei mașinării din carne, a cărei memorie ne putea aduce prejudicii.

Eram neîndurători cu morții.

Lovitură de trăsnet.

Ca tăietura unei săbii nevăzute: la 26 iunie a fost arestat Beria.

Dinspre Kremlin mirosea a ars.

Tovarăşilor de luptă ai lui Beria li s-au spulberat iluziile: unii s-au împuşcat, alţii s-au dedat beţiei. Alţii au aşternut la repezeală denunţuri împotriva foştilor prieteni.

Ha însă era calm.

— Am reuşit – repeta el.

După arestarea patronului, el, la fel ca mulţi generali din MGB, a devenit vulnerabil. Nu mai aveam spatele asigurat, nu mai aveam protecţie de sus. I-am implorat pe Ha şi pe Adr să se ascundă.

— Este absolut obligatoriu să luptăm aici – a replicat Ha.

— Am trecut prin trei epurări, cu ajutorul Luminii vom trece şi prin cea hruşciovistă – a zâmbit Adr.

Dar inima mea se frământa. Ceva se târa implacabil spre noi. Le-am strigat că ne ameninţă o nenorocire iminentă. Dar toate argumentele mele s-au sfărâmat de zidul bravurii lor.

Cu toate acestea, amândoi îmi doreau neîncetat inima, presimţind că ne-a mai rămas puţină vreme. Ziua ne duceam la îndeplinire acţiunile. Noaptea înremeneam piept la piept, inimă la inimă.

Inimile lor erau nesăţioase până la frenezie.

Braţele mele nu mai pridideau să le cuprindă grumajii, genunchii îmi tremurau, trupul îmi ardea flacără.

Soţia lui Ha mă stropea cu apă, mă lovea peste obrajii supţi.

Eram fericită.

În acele nopţi înăbuşitoare de iulie, Ha şi Adr au aflat de la mine toate cele douăzeci şi trei de cuvinte ale inimii.

Şi au cucerit Lumina.

Pentru veşnic.

La 17 iulie au fost arestaţi.

Asta s-a petrecut în timpul zilei. Dormeam în [illegible] tă de vechituri a bătrânei Ius, pe care o trimisesem [illegible] mecea împreună cu alți doi frați. Inima mea a fost [illegible] m-a trezit. Era RATACITA.

M-a cuprins o groază paralizantă. M-am sculat [illegible] îmbrăcat, am ieșit în stradă. Am traversat pe jos Mo[illegible] scăldată în soare, spre Gara Bielorusski. Pentru prima oară de la revenirea în Rusia, simțeam în inimă un pustiu care îmi secătuia vlaga.

Mă mișcam ca o mașină — fără sentimente, fără idei.

Ajunsă la Gara Bielorusski, am rămas pe peronul zgomotos, privind trenurile, apoi m-am dus la casele de bilete pentru trasee lungi. Mi-a venit rândul.

— Încotro? – m-a întrebat casiera.

— Păi... – Mi-am impus cu mare efort să gândesc și am decis să merg acolo unde este GHEAȚA, unde este GHEAȚA noastră. Și unde este celesta noastră GHEAȚĂ? În necuprinsa Siberie.

— Spre Siberia – am spus cu hotărâre în glas, împingând banii prin ferestruica ghișeului.

— Ei, Varvara Fedotovna, la ce bun să vă cheltuiți banii pentru așa ceva? – am auzit o voce batjocoritoare deasupra urechii mele. – Vă trimitem noi în Siberia, pe spezele statului.

Doi bărbați m-au apucat cu forța de subsuori.

— Cetățeană Korobova, ești arestată, a rostit cealaltă voce.

Peste două ore eram deja interogată la închisoarea Lefortovo...

În ziua aceea au fost arestați șase tovarăși de luptă ai lui Beria — șase generali sus-puși din MGB, iar unul dintre ei a fost Ha. Concomitent, au fost arestați și ofițeri mai mici, care fuseseră legați într-un fel sau altul de Beria și de oamenii lui.

— Ce legături aveai cu generalul Vlodzimirski? – a fost prima întrebare pe care mi-a adresat-o anchetatorul Fedotov.

— Nu am avut nici un fel de legături cu generalul, am răspuns cu sinceritate, în timp ce îl vedeam cu inima pe Fedotov: născut prematur la vremea cositului, orfan, copilărie grea, lacrimi, bătăi, flota maritimă, îi place apa, coniacul, îi place să se culce cu femei grase și să le oblige să repete înjurături de mamă, îi place voleiul de plajă, îi place ca, în timpul defecării, să se gândească la Saturn, îi e frică de păianjeni și de foarfeci, să întârzie la serviciu, să piardă documente, îi place să mănânce, să-și amintească de comisarul poporului Ejov, să facă bărcuțe primăvara, îi place stațiunea Gagra, îi place să lovească peste față și la rinichi.

— Dar asta ce-i? — Mi-a arătat o fotografie.

În continuare nu distingeam nici un fel de reprezentare imagistică. În mijlocul hârtiei lucioase licăreau două pete contopite.

— Ce-i asta, te-ntreb?

— Nu văd — am recunoscut eu.

— Ne jucăm de-a sonata? — a fornăit dușmănos Fedotov.

— Dar într-adevăr nu văd imaginile de pe fotografii, și nu doar de pe cea de față. De pildă, aici, la dumneavoastră, este agățat un portret — și am făcut semn spre o pată întunecată înrămată în roșu. — Nu văd cine este.

Fedotov m-a privit cu răutate. Fața lui dolofană a fost încet-încet invadată de sânge:

— Este Vladimir Ilici Lenin. Sau n-ai auzit de el?

— Am auzit.

— Oare? Și-a plesnit mâinile puternice și a izbucnit într-un hohot hain de râs.

Eu tăceam.

— Vlodzimirski și soțul dumitale, Korobov, sunt prieteni cu Beria. Iar Beria, ca să știi și dumneata, este agent al serviciilor de spionaj străine. Beria a făcut deja mărturisiri. Inclusiv despre Vlodzimirski. Îți propun să ne prezinți cinstit activitatea criminală a lui Vlodzimirski și Korobov.

— Pe generalul Vlodzimirski nu l-am cunoscut îndeaproape.

— Nu l-ai cunoscut îndeaproape pe Vlodzimirski? Iar în poza asta te pipăie. Şi eşti în pielea goală.

— Repet, nu l-am cunoscut pe generalul Vlodzimirski Însă i-am cunoscut bine inima.

— Aud?

— Iar în această fotografie este fixat un moment în care mâinile noastre îşi vorbesc în graiul lor de taină.

— Deci, recunoşti că i-ai fost amantă?

— În nici un caz. I-am fost soră de inimă.

— Şi nu te-ai culcat cu el niciodată?

— M-am culcat de multe ori cu el. Dar nu ca o femeie pământeană. Ci ca o soră de inimă. Ca o soră a Veşnicei Lumini Dintâi.

— Sora Luminii? – a rânjit sinistru Fedotov. – Ce tot minţi aici, pizdă-mputită? Soră, pe dracu'! Ştim noi ce poamă-mi eşti, târâtură! Prin ce fund de ţară te-ai mai întins cu el, dezmăţata regimentului?! Doar faceţi parte toţi din aceeaşi bandă, sunteţi spionii lui Beria! V-aţi făcut cuib de vipere în MGB, şi v-aţi încolăcit acolo, canalii târâtoare! Spune adevărul, ştoarfă!

M-a lovit peste faţă.

Tăceam. Îl priveam.

Şi-a suflecat tacticos mânecile, ca un om practic:

— Îţi aminteşti imediat totul – pizduliceo.

A ieşit de după masă, m-a apucat de păr cu mâna stângă. Cu dreapta a început să mă lovească expert peste obraji. Aştepta, desigur, ca eu, asemenea majorităţii femeilor-maşinării din carne, să mă pun pe urlat şi, acoperindu-mi faţa cu mâinile, să-i cer îndurare.

Eu însă nici măcar nu mi-am ridicat mâinile.

Îl priveam în ochi.

El mă lovea cu mişcări ample peste obraji. Palmele lui grosolane miroseau a tutun, a odecolon şi a mobilă veche.

— Vorbeş-te! Vorbeş-te! Vorbeş-te! – mă lovea el.

Capul mi se bălăbănea dintr-o parte în alta, urechile îmi ţiuiau.

Dar nu-mi dezlipeam privirea de ochii lui mici, de lux.

A încetat să mă lovească, şi-a apropiat lata congestionată de a mea:

— Aha, mi-erai din alea curajoasele, ai? Cotlet fac din tine, te sărez, te pipărez şi te pun la frigare! Ce taci, stârpiturã?

Înlăuntrul lui era absolut fericit. Inima-i cânta, în capul chel înpeau şi se stingeau străfulgerări portocalii.

Eu tăceam.

La primele două interogatorii el a răcnit şi m-a plesnit peste obraji. Apoi si-a făcut apariţia un al doilea anchetator — Revzin. Iniţial, a încercat să joace rolul „blajmului", a purtat cu mine discuţii cordiale, m-a rugat „să ajut organele să demaşte banda lui Beria". Eu însă îi spuneam doar adevărul: despre frăţie. Ha şi Adr, despre cele douăzeci şi trei de cuvinte.

Şi am făcut asta pentru că inima mea era absolut încredinţată că tainele noastre nu le sunt de nici un folos. Maşinăriile din carne nu aveau nevoie de adevărul nostru — chiar privindu-l drept în faţă, nu îl vedeau, nu percepeau Lumina Celestă.

Iar mie îmi făcea o plăcere incredibilă să spun adevărul, să-l gust din plin.

Ei înjurau şi mă luau în râs.

Într-un sfârşit, s-au săturat să tot audă despre cântul inimilor. M-au dezbrăcat, m-au legat de o laviţă şi au început să mă bată cu bastonul de cauciuc. Mă tocau cu rândul, pe-ndelete. L nul lovea, celălalt răcnea la mine sau încerca să mă convingă cu binişorul să mă răzgândesc.

Simţeam durerea, de bună seamă.

Dar nu ca pe vremea când eram doar o maşinărie din carne. Pe vremea aceea n-aş mai fi ştiut unde să mă bag de durere. Pentru că durerea era stăpână pe trupul meu. Acum stăpână îmi era inima. Iar durerea nu putea ajunge până la ea. Ea trăia de sine stătător. Inima mea percepea durerea ca pe un şarpe roşu. Şarpele luneca pe mine. Dar inima-mi cânta, năucind şarpele. Când şarpele luneca prea îndelungă

vreme, inima mi se strângea, fulgera schipet violet [illegible], pierdeam cunoștința.

Ei mă stropeau cu apă.

Până îmi reveneam, ei fumau.

Apoi mâinile lor butucănoase înșfăcau iar bastonul.

Totul se repeta.

Eu tăceam. Inima-mi cânta. Șarpele roșu se târa.

Apa curgea.

Apoi anchetatorii au obosit.

M-au dus în celulă. Am adormit.

M-a trezit un zornăit. Ușa s-a deschis, în celulă au intrat trei indivizi: Revzin, un medic și un sublocotenent. Medicul mi-a examinat coapsele și fesele umflate și învinețite de pe urma bătăilor, a dat profesional din cap:

— E-n regulă.

Revzin a chemat doi soldați de escortă. M-au luat de subsuori și m-au târât pe un coridor, apoi pe niște trepte, până sus, în același cabinet. Acolo era lumină — razele soarelui băteau în geam, scăpărau în călimara de cristal, în clanța de alamă a ușii, în ochii și nasturii lui Revzin, iar pe perete, în ramă roșie, se vălurea nevăzutul Stalin.

A intrat, mărunt și câinos, Fedotov, înarmat cu bastoanele de cauciuc. M-au legat iarăși de laviță. Au luat două bastoane și au început să-mi toace, simultan, coapsele umflate.

Doi șerpi lunecau pe trupul meu. Au devenit portocalii. Apoi de un galben orbitor. În capul meu a început să cânte un soare galben:

— Spune adevărul! Vorbește-te! Vorbește-te! Vorbește-te!

Dar eu le spusesem deja adevărul.

Ce mai voiau de la mine?

Șerpi chihlimbarii s-au încolăcit ca niște inele nupțiale. Se simțeau bine pe trupul meu.

Sudoarea mi-a inundat ochii.

Inima a scăpărat ca un curcubeu violet: simțea că trupul se prăbușește.

Și inima a ajutat trupul: creierul s-a deconectat, mi-am pierdut cunoștința.

Mi-am trezit pe podea.

Deasupra mea atârna Nastea Vlodzimirskaia. O țineau de subsuori și de păr, ca să nu-i cadă capul în piept. Ea nu era bătută, era de-a dreptul sfâșiată.

— Confirmi? – a întrebat-o un maior gras, căruia îi plăceau pisicile, piureul și ceasurile de aur.

Din gura zobită a Nastei a răzbătut un croncănit. Și ceva mi-a picurat pe cap.

— Asta e! – Maiorul a schimbat, cu voioasă răutate, o privire cu Revzin.

— Și mai zici că-i erai soră! – Fedotov m-a izbit cu cizma lui nouă.

— Ehei, Korobova, aici nu lucrează niște tâmpiți. – Revzin m-a privit de sus. – Ai uitat că suntem profesioniști. Scoatem totul la iveală.

— Acasă vorbeau numai englezește – l-a informat, pe un ton confidențial, maiorul pe Fedotov. – *Ai go tu slip, mai suit ledi!*[1]

— Hm – au mormăit. Și au început să-și scărțâie centurile.

Mi-am închis ochii.

— De ce te prefaci? – m-a izbit Fedotov.

Mi-am deschis ochii. Maiorul gras și Nastea nu mai erau acolo.

— De altfel, Korobova, uite depoziția ta. – Revzin a apropiat de mine niște hârtii așternute cu un scris ca de copil. – Semnezi, te ducem la spital și după aia în lagăr. Nu semnezi, te duci pe lumea[2] ailaltă.

---

1. În original, transcrierea fonetică, în limba rusă, a frazei englezești „*I go to sleep, my sweet lady*" („Mă duc să mă culc, scumpa mea doamnă").

2. În limba rusă, „lumină" și „lume" pot fi desemnate prin același cuvânt — *svet*.

Mi-am închis ochii. Am șoptit:

— Scopul vieții mele este să ajung în ceala[illegible] în Lumea Noastră, a Lumini...

— Gura, lepădătură! N-o face aici pe sminti[illegible] rat Fedotov. – Citește-i, Egor Petrovici.

Rezin a mormăit:

— „Eu, Korobova Varvara Fedotovna, născută [illegible] anul 1929, după ce am început să întrețin relații sexuale cu general-locotenentul Vlodzimurski L.E., am fost recrutată de acesta ca agent de legătură între atașatul militar al ambasadei americane, Irwin Pierce, și fostul ministru al MGB, Abakumov V.S. Prima mea misiune a fost de a mă întâlni cu Pierce la 8 mai 1950 la debarcaderul din Parcul Gorki și de a-i înmâna schițele..."

— Asta nu este despre mine – l-am întrerupt eu.

— Ba-i despre tine! Despre tine, pizdă! – a urlat Fedotov.

— Semnează, Korobova, n-o fă pe sminti[illegible]!

— Nu sunt Korobova. Adevăratul meu nume este Hram.

Mi-am închis ochii.

Și șerpii chihlimbarii au început iarăși să se târască pe trupul meu.

M-am trezit pe o masă ginecologică. Mirosea înăbușitor a amoniac.

— E virgină – a răzbătut de undeva, dintre picioarele mele.

Medicul s-a îndreptat de mijloc, a început să-și scoată mănușile de cauciuc. Era un ins masiv și purta ochelari. Se temea de maică-sa, de câini și de telefoanele nocturne. Îi plăcea s-o gâdile pe nevastă-sa până o lua leșinul. Îi plăceau crabii, biliardul și Stalin.

— Și ce să... ce facem atunci? – a mormăit Fedotov deasupra urechii mele

— Nu știu. – Medicul a dispărut.

— Nu pe dumneata te-ntreb! – a șuierat dușmănos Fedotov.

— Dar pe cine? Pe dumneata însuți? – a izbucnit în râs doctorul, clinchetând din instrumente.

În umăr mi s-a înfipt un ac. Am privit cu coada ochiului: o infirmieră îmi făcea o injecție.

Picioarele mele desfăcute erau vinețiu-gălbui. Rănile îmi sângerau.

Ochii mi s-au umplut de umezeală. Voiam să dorm.

— Ei, ce facem? – a căscat strașnic medicul.

— Duceți-o la spital – a dat gânditor din cap Fedotov.

Am zăcut în spitalul închisorii o săptămână.

În salon erau încă șase femei. Două — din cauza torturilor, patru aveau pneumonie. Vorbeau fără-ncetare între ele despre rude, hrană și medicamente.

M-au vindecat: mi-au uns picioarele și fesele cu o alifie puturoasă.

Medicii și infirmierele nu vorbeau mai deloc cu bolnavii.

Mă uitam pe fereastră și la femei. Știam totul despre fiecare dintre ele. Nu prezentau interes pentru mine.

Mi-am amintit de AI NOȘTRI.

Și de ÎNIMILE lor.

Când m-am putut ține pe picioare, am fost dusă la interogatoriu.

Cabinetul era același, dar anchetatorul era altul. Șeredenko Ivan Samsonovici. Treizeci și cinci de ani, bine făcut, îngrijit, înfățișare plăcută. Mai mult și mai mult pe lume îi era frică: să viseze o turelă albă și să moară la serviciu de infarct. Iubea nespus: vânătoarea, jumările cu slănină și o iubea pe fiica sa, Aunușka.

— Varvara Fedotovna, foștii dumitale anchetatori erau niște ticăloși. Sunt deja arestați – m-a informat el.

— Nu-i adevărat, i-am răspuns. La ora aceasta, Fedotov ia masa la bufetul de pe Lubianka, iar Revzin merge pe stradă.

M-a privit cu luare-aminte:

— Varvara Fedotovna, hai să discutăm ca de la cekist la cekist.

— Nu am fost niciodată cekistă. Doar am purtat uniforma voastră.

— Nu vorbi prostii. Ai lucrat împreună cu locotenent-colonolul Korobov.

— Nu cu el am lucrat, ci cu inima lui. Acum, inima lui cunoaște toate cele douăzeci și trei de cuvinte.

— Ați fost împreună în deplasare din ordinul ministrului GB, ați vizitat lagărul Nr. 312/500, unde se extrage...

— Gheața trimisă nouă de Cosmos pentru trezirea celor vii.

— Comandantul lagărului, maiorul Semiceastnîh, a fost arestat și a depus mărturii referitoare la locotenentul Ivanov, la dumneata și la soțul dumitale. Tustrei ați smuls de la locotenentul Volosin depoziții false, pentru a masca adevărata activitate a lui Abakumov și Vlodzimirski. Ați făcut asta pentru ca...

— Pentru ca lagărul să continue activitatea de extragere a Gheții Celeste, pe care o așteaptă mii de frați și de surori din lumea întreagă. Mii de ciocane de gheață vor fi confecționate din această gheață, ele vor lovi mii de piepturi, mii de inimi se vor trezi și vor începe să vorbească. Și când vom fi douăzeci și trei de mii, inimile noastre vor pronunța de douăzeci și trei de ori cele douăzeci și trei de cuvinte ale inimii și ne vom transforma în Veșnicele Raze Dintâi ale Luminii. Iar lumea voastră moartă se va destrăma. Și din ea nu va rămâne NIMIC.

M-a privit cu atenție. A apăsat pe butonul soneriei. A intrat un soldat din escortă.

— Du-o – a spus anchetatorul Șeredenko.

M-a examinat un psihiatru — mărunțel, rotofei, cu nas cărnos și mâini ca de femeie. Se temea de mulți și de multe: de copii, de pisici, de discuții pe teme politice, de turturi, de conducere, chiar de pălăriile de modă veche, care „fac

insistent trimitete la ceva". Iar de plăcut, îi plăcea cu adevărat să joace trictrac, să doarmă și să scrie denunțuri.

Cu voce catifelată, elemnată, m-a rugat să-mi înund mâinile în fața lui, să mă uit la un ciocănel, să număr până la douăzeci, să răspund la niște întrebări stupide. Apoi m-a lovit cu ciocănelul acela peste genunchi și a ridicat receptorul telefonului:

— Tovarășe Șeredenko. Iurievici la aparat. Este perfect sănătoasă.

După acest episod, Șeredenko a discutat altfel cu mine:

— Korobova, am două întrebări: de ce nu ai întreținut relații sexuale cu soțul dumitale? Și ce făceați atât de des, dumneata și soțul dumitale, la vila generalului Vlodzimirski?

— Adr și cu mine nu avem nevoie de relații sexuale. Avem relația dintre inimile noastre. Iar la vila lui Ha realizam comunicarea dintre inimi.

— Ajunge, nu te mai preface nebună! – A plesnit cu palma în masă. – Când ați fost, dumneata și soțul dumitale, recrutați de Vlodzimirski? Ce trebuia să faceți?

— Să-i trezim pe frați și pe surori.

— Să-i treziți? – a repetat el pe un ton rău prevestitor. – Așadar, cu binele nu vrei. Bun. Or să te trezească și pe tine imediat.

A ridicat receptorul:

— Saveliev, adu fructe-și-legume.

Și-au făcut apariția soldații din escortă. M-au dus în curte. Șeredenko pășea în urma lor.

În curte staționau niște mașini. Și dogora soarele.

Pe mine m-au urcat într-o dubă verde-închis, pe care scria „Fructe și legume proaspete". Eu și cei doi soldați din escortă ne-am așezat în dubă, iar Șeredenko — în cabină, lângă șofer. Duba a pornit. Înăuntru era întuneric, lumina pătrundea doar pe la crăpături.

Nu am mers prea mult. Ne-am oprit. Au deschis ușa, soldații din escortă m-au scos. Și m-au dus imediat în jos pe niște scări, într-un subsol. Șeredenko pășea în urma noastră.

Ne-am apropiat de o ușă metalică cu vizor, un soldat din escortă a bătut în ea. Ușa s-a deschis. Dinăuntru venea frig. Ne-a întâmpinat un gardian mustăcios cu cojoc lung până la pământ. S-a întors, a pornit. Pe mine m-au dus după el. El a deschis o altă ușă, m-au împins într-o mică celulă pătrată, absolut goală. Ușa s-a trântit, a clănțănit zăvorul. Iar Șeredenko mi-a spus prin vizor:

— Dacă-ți vine mintea la cap, bați în ușă.

Celula era luminată de un bec tulbure. Unul dintre pereți era metalic. Pe el albea un strat de chiciură.

M-am așezat într-un colț.

Din peretele metalic se auzea un bâzâit slab. Și vibra abia auzit.

Am înțeles: era o cameră frigorifică.

Mi-am închis ochii.

Frigul se înteția treptat. Eu nu mă împotriveam.

Dacă șerpii roșii ai bătăii se târau la suprafața trupului meu, frigul pătrundea înlăuntrul lui. Mi-l pătrundea pe porțiuni: picioarele, umerii, spinarea. Ultimele s-au predat mâinile și vârfurile degetelor.

Îmi rămăsese doar inima. Bătea molcom.

Mi-o percepeam ca pe un ultim bastion.

Îmi doream nespus să mă prăbușesc într-un lung somn alb. Dar ceva mă împiedica. Nu puteam adormi. Și visam cu ochii deschiși. Văzul izvodit de mima mea s-a acutizat. Vedeam coridorul subsolului, cu gardianul care se preumbla pe acolo. În alte celule frigorifice erau închiși alți opt oameni. Le era foarte rău. Pentru că se împotriveau frigului. Doi dintre ei urlau fără-ncetare. Trei țopăiau cu ultimele puteri. Ceilalți zăceau pe pardoseală în poziție embrionară.

Timpul a încetat să existe.

Exista doar frigul. În jurul inimii mele.

La răstimpuri, ușa se întredeschidea. Un soldat mustăcios din escortă mă întreba ceva. Eu îmi deschideam ochii. Îl priveam. Și mi-i închideam la loc.

O dată, el a așezat lângă mine o cană cu o fiertură. Și o bucățică de pâine. Din cană ieșeau aburi. Apoi nu a mai venit.

Deținuții din celelalte celule se schimbau: mașinăriile din carne nu suportau frigul. Și recunoșteau tot ce le cereau anchetatorii. Îi scoteau din celule ca pe niște găini congelate.

Și în celulele frigorifice erau vârâți alții, aceia topăiau și urlau.

Inima mea bătea măsurat. Exista de sine stătător. Dar, ca să nu se oprească, trebuia să lucreze.

Și eu am ajutat-o să lucreze.

Priveam necontenit și pretutindeni cu inima: promoroaca, peretele metalic, coridorul, celulele, pereții, șobolanii de la gunoi, strada, troleibuzul, mașinăriile din carne călătorind spre și dinspre serviciu, hoțul de buzunare care i-a smuls portmoneul unei bătrâne, vagabondul de la colțul străzii, cu o chitară în mâini, înecndul de la fabrica de fiare de călcat, ședința comitetului de partid de la Institutul de Construcție a Autostrăzilor, partidele de sex dintr-un cămin pentru femei, un câine zdrobit de tramvai, neveste tinere ieșind de la Oficiul stării civile, coada de la fidea, meciul de fotbal, tineri plimbându-se prin parc, chirurgul cosând pielea caldă, jefuirea unui chioșc alimentar, un stol de porumbei, un conductor care mânca un sandviș cu salam afumat, invalizii de la gară, strada, peretele metalic, promoroaca.

Orașul mă înconjura din toate părțile.

Un oraș al mașinăriilor din carne.

Și în acest morman de lături moarte ardeau, mici cărbuni roșii, AI NOȘTRI:

Ha.

Adr.

Șro.

Zu.

Mir.

Pa.

Umi.

Toți cei rămași la Moscova.

Îi vedeam.Vorbeam cu ei. Despre Împărăția Luminii

A intrat Șeredenko. A vorbit și a zbierat. Tocurile pantofilor îi tropoteau pe pardoseala înghețată. Scutura niște hârtii. Își sufla nasul. Iar eu îi priveam inima moartă. Funcționa ca o pompă. Pompa sânge mort. Care punea în mișcare trupul mort al anchetatorului Șeredenko.

Mi-am închis ochii. Și el a dispărut.

Apoi i-am văzut din nou pe AI NOȘTRI. Inimile lor străluminau. Și pluteau în jurul meu. Și erau tot mai multe. Inima mea ajungea la noi și noi inimi, până la cele mai îndepărtate. Și, într-un sfârșit, am văzut inimile TUTUROR ALOR NOȘTRI de pe această deprimantă planetă. Frigiderul meu pătrat ardea în spațiu. Iar în jur, aidoma unor constelații, pluteau inimile. Erau în total patru sute cincizeci și nouă. Atât de puține! Ele însă luminau și vorbeau cu mine în graiul NOSTRU.

Și eram fericită!

Îmi ardeau dureros obrajii.

Mi-am venit în fire. Salon de spital. Plafon cu șase plafoniere. Infirmiera îmi punea ceva pe față. Un prosop muiat în apă fierbinte. Miros de spirt. O urmă de injecție la încheietura cotului.

A intrat fără zgomot un colonel. Infirmiera și prosopul au dispărut.

A scârțâit un scaun. Și o cizmă.

— Cum te simți?

Mi-am închis ochii. Era mai plăcut să văd lumea cu inima.

— Poți vorbi?

— Despre ce? – am rostit cu anevoie. – Despre frica dumitale de înec? Doar era să te înec de două ori, așa e?

— De unde știi? – a zâmbit el, simțindu-se nelalocul lui.

— Prima oară în Ural. Înotai împreună cu alți trei pușcași, ai rămas în urmă și, lângă pod, ai nimerit într-o bulboa-

nă. Te-a salvat un militar. Te-a prins de-o mână şi repeta întruna: „Ţin'te bine, mă, răpciugă". Iar a doua oară era să te îneci în Marea Neagră. Ai plonjat de pe chei. Şi ai înotat spre mal, ca de obicei. Niciodată nu o porneai de la mal înspre larg. Dar în urma dumitale a plonjat un câine vagabond, era mascota plajei. Simţise că ţi-e frică de înec, de aceea a înotat lătrând pe lângă dumneata, încercând să te ajute. Din cauza asta ai intrat în panică. Ai început să baţi apa cu braţele, te-ai avântat spre mal. Câinele lătra şi înota alături. Spaima te paralizase. Erai convins că animalul vrea să te înece. Ai început să înghiţi apă. Ţi-ai văzut familia — soţia, şezând într-un sezlong, şi fetiţa, cu o minge în mâini. Erau chiar la doi paşi. Înghiţeai apa sărată, începuseră să ţopăie pe apă băşici. Şi, deodată, ai atins fundul apei cu picioarele. Şi te-ai ridicat. Respirând din greu şi tuşind, ai început să ţipi la câine: „Marş, potaie!" Şi l-ai stropit cu apă. Câinele a ieşit la mal, s-a scuturat şi a fugit la chioşcul unde Aşot-ologul făcea şaşlâk. Şi dumneata stăteai în apă până la brâu şi scuipai.

El înlemnise. În ochii lui cenuşiu-verzui se citea groaza. A înghiţit în sec. A tras aer în piept. L-a expirat:

— Ar trebui...

— Ce?

— Să mănânci.

Şi a ieşit cu mare iuţeală.

Iar eu mi-am amintit pentru prima oară de hrană. În celulă şi în spital îmi vârâseră în mâini nişte strâchini cu ceva cenuşiu-maroniu. Dar nu mâncasem. Mă obişnuisem să mănânc doar fructe şi legume. Pâine nu mai mâncasem din '43.

Pâinea este o bătaie de joc la adresa semincţelor.

Ce poate fi mai rău ca pâinea? Doar carnea.

Pentru prima oară în acele două săptămâni doream, de fapt, să mănânc. Am chemat infirmiera.

— Nu pot mânca nici caşă, nici pâine. Dar aş mânca nişte grăunţe nemăcinate. Aveţi aşa ceva?

Fa a ieșit fără o vorbă, s-a dus să-i raporteze [illegible] lui. Prin grosimea peretelui de cărămidă l-am văzut [illegible] gârbov și mahmur, a ridicat receptorul telefonului din cabinetul său:

— Graunțe? Pă... dați-i, dacă asta vrea. Doar de-aia vrea? Atunci, dați-i ovăz.

Mi-au adus o strachină cu ovăz.

Zăceam și rontăiam.

Apoi am adormit.

Noaptea, a venit la mine colonelul. A închis ușa după el, s-a așezat pe marginea patului.

— Nu m-am prezentat atunci – a început el să vorbească cu voce scăzută.

— Nu e nevoie. Ești Lapițki Viktor Nikolaevici.

— Am înțeles, am înțeles... – a dat el din mână. – Știi totul despre mine. Și, probabil... despre toți.

L-am privit. Și-a descheiat gulerul tunicii, a oftat spasmodic și mi-a șoptit:

— Nu-ți fie frică, aici nu suntem ascultați. Ai putea... ai putea să-mi spui: voi fi sau nu arestat?

— Nu știu – i-am răspuns sincer.

A tăcut preț de o clipă, apoi a tras cu coada ochiului în jur și a șoptit precipitat:

— De opt zile și opt nopți n-am pus geană pe geană. Opt! Nu pot să adorm. Reușesc să ațipesc câte o oră, cu barbitalul, apoi sar din pat ca ieșit din minți. La noi se petrec mari schimbări. Au loc arestări. Sunt măturați toți cei care au lucrat cu Beria și cu Abakumov. Dar cine n-a lucrat cu ei? Și dumneata ai lucrat cu ei.

— Eu am lucrat pentru noi.

— Doi prieteni de-ai mei de la secția trei au fost arestați. Maslennikov și-a pus capăt zilelor. Maslennikov! Îți dai seama? S-a pornit măturа hrușciovistă... Mda...

Tăceam. Inima mea știa ce vrea el. Asuda.

— Am supraviețuit celor două epurări, din '37 și din '48. Am scăpat teafăr ca prin minune, n-am nimerit sub tăvălug. Pur și simplu nu mai am puterea să supraviețuiesc încă unei epurări. Înțelegi dumneata, de opt zile și opt nopți nu dorm. De opt!

— Mi-ai mai spus asta.

— Da, da.

— Ce vrei de la mine?

— Eu... eu vreau... știu că ești un autentic lucrător al serviciilor de informații. Un adevărat agent. Al cui — nu știu. Cred că al americanilor. Dar ești un spion adevărat, autentic! Nu ca gingașii noștri, pe care-i ard cu sutele măcelarii noștri, ca să-și trădeze cauza. Îți propun o înțelegere: te scot de-aici, iar dumneata mă ajuți să plec peste granițâ.

— Sunt de acord – am răspuns prompt.

A rămas uluit. După ce și-a șters sudoarea de pe frunte, a șoptit:

— Nu, înțelege, nu e vorba de o provocare ieftină, și nu... nu e o aiureală de cekist nedormit. Îți propun sincer asta.

— Înțeleg. Ți-am spus doar — sunt de acord.

Lapițki m-a privit țintă. În ochii lui febrili a apărut sensul celor spuse de mine.

— Eram convins! – a șoptit el în extaz. – Nu știu... nu înțeleg de ce, dar eram convins!

Am privit în tavan:

— Și eu eram convinsă că voi ieși de aici.

Acesta era adevărul.

Colonelul Lapițki m-a scos din izolatorul de la Leforto-vo la 18 august 1953.

Ploua mărunt Am ajuns, cu mașina de serviciu a colonelului, la Gara Kazanski, unde el a abandonat mașina pentru totdeauna. Apoi am urcat într-un tren electric și am călătorit până la Bîkovo, o suburbie a Moscovei. Acolo, în vila unor rude de-ale surorii lui, locuiau Șro și Zu.

M-au întâmpinat cu entuziasm, dar nu ca pe un înviat din morți: inimile lor știau că trăiesc.

După ce l-am sugrumat pe colonelul Lapitki am [illegible] două zile și două nopți comunicării între mine [illegible] mea mistuită de dor era cuprinsă de frenezie. Înu[illegible] beam fără-ncetare frații. Până la totală epuizare.

Noaptea, am îngropat cadavrul lui Lapițki, iar dimineața am părăsit Moscova.

Trei zile mai târziu, în gara din Krasnoiarsk, ne aș[illegible]tau Aub, Nom și Ră. Pe toți acestia îi întorseserăm la v[illegible] Adr și cu mine în beciurile Casei Mari.

Astfel am ajuns în Siberia.

Într-o dimineață mohorâtă de decembrie, inima [illegible] strâns de durere: în îndepărtata Moscovă fuseseră împușcați Ha și Adr. Mașinăriile din carne au oprit pe veci inimile lor înflăcărate și puternice.

Și nu putusem împiedica asta.

Au trecut șase ani.

M-am întors la Moscova.

Trei dintre frați muriseră de moarte bună. Murise și bătrâna Ius. Lumina Dintâi, care strălucise în ei, se cuibărise în alte trupuri abia ivite pe Pământ. Și noi trebuia să le găsim iarăși.

Lagărul în care se extrăgea GHEAȚA a fost desființat. Profesorii care argumentaseră importanța cercetării „fenomenului gheții tunguse" au fost calificați post-mortem drept preudosavanți, proiectul secret „GHEAȚA" a fost abandonat. A fost desființată și *șaraşka* unde se confecționau ciocanele de gheață.

În pofida acestor probleme, frația se consolida și creștea numeric. Rezerva de gheață asigurată încă de pe vremea lui Stalin ajungea pentru toți. În 1959, le-am fost recunoscători *zeki*-lor din lagărul 312/500. Cu târnăcoapele lor puseseră bazele activității noastre viitoare. Metri cubi de gheață dormeau în instalații frigorifice și în depozite subterane, așteptându-și clipa. O parte din gheață era trimisă peste ho-

tare, prin vechile canale ale MGB-ului. Din gheața rămasă confecționam ciocane.

Le puneam rar în funcțiune, pentru că activitatea de căutare a ALOR NOȘTRI se restrânsese. O desfășuram mai mult la nivel local. Acum, lipsiți de sprijinul MGB-ului, îi căutam cu mare precauție pe AI NOȘTRI, pregăteam în detaliu fiecare acțiune. Gările, cinematografele, restaurantele, sălile de concert și magazinele deveniseră locații principale pentru căutările noastre. Urmăream, răpeam și loveam oamenii blonzi cu ochi albaștri. Dar cel mai bine ne mergea, nu se știe de ce, cu bibliotecile. Acolo aflai întotdeauna mai de mașinării din carne, adâncite într-o sminteală tăcută: răsfoiau cu atenție niște file de hârtie acoperite cu litere. Asta le procura o satisfacție ieșită din comun. Tomurile groase și ferfenițite fuseseră scrise de mașinării din carne de mult moarte, ale căror portrete spânzurau solemn pe pereții bibliotecilor. Erau cărți cu milioanele. Și se înmulțeau necontenit, menținând această sminteală colectivă, pentru ca milioane de morți să se aplece plini de veneratie asupra acelor file de hârtie moartă. După ce le citeau, se mortificau încă mai abitir. Dar printre aceste figuri mortificate se aflau și ai noștri. La uriașa Bibliotecă Lenin am găsit opt. La Biblioteca pentru Literatură Universală — trei. La cea de Istorie — patru.

Frația creștea.

În iarna anului 1959, în Rusia eram deja o sută optsprezece.

Au sosit vijelioșii ani '60.

Timpul a început să curgă mai repede.

Au apărut noi posibilități, s-au deschis noi perspective.

Ai noștri au început să avanseze pe linie de serviciu, să ocupe funcții de răspundere. Frația a pătruns din nou în elita sovietică, dar de această dată pornind de jos. Au apărut trei noi frați în Consiliul de Miniștri și unul în CC al PCUS. Sora Cibe a devenit ministrul culturii în Letonia, frații Eut și Bo au ocupat funcții de conducere în Ministerul Comerțului

Exterior, sora Ug s-a căsătorit cu comandantul trupelor PVO[1], fratele Ne a ajuns directorul Teatrului Malîi.

Realizarea cea mai de seamă a fost însă aceea a fraților Aub. Nom și Mur au înființat în Siberia o societate de... științifică având ca obiect de activitate studierea FMI (fenomenul meteoritului tungus). Societatea funcționa sub egida Academiei de Științe și era finanțată de stat. Anual pe an de an se organizau expediții la locul prăbușirii meteoritului.

Și blocurile de gheață au început din nou să ia calea Moscovei.

Lucram.

În anii '70, forța frației a crescut.

Un frate novice, Leci, a ajuns șeful CAER-ului. Uimitor a fost faptul că fiica și nepotul lui s-au vădit a fi tot de-ai noștri. Era primul caz în care descopeream o familie vie. Leci, Mart și Bork au devenit reazemul de nădejde al frației în cadrul nomenclaturii sovietice. CAER-ul lucra pentru noi. Mulțumită lui Leci, am stabilit contacte strânse cu ai noștri din Europa de Est. Am început să le livrăm gheața direct, ocolind canalele conspirative create de Ha pe vremea lui Stalin.

Eu am obținut un mic post de conducere în cadrul CAER.

Asta îmi permitea să călătoresc în țările socialiste. Am văzut chipurile fraților noștri europeni. Le-am cunoscut inimile. Deși vorbeam limbi pământene diferite, ne înțelegeam perfect unul pe celălalt.

Știam CE aveam de făcut și CUM.

Frația creștea.

În 1980, în Rusia eram șapte sute optsprezece.

Iar în lume — două mii patru sute cinci.

---

1. *Pribaltiskii Voennîi Okrug* — Regiunea Militară Pribaltica (rus.).

Anii optzeci ne-au adus multe griji și necazuri.

A murit Brejnev. Și a început redistribuirea puterii, fenomen tradițional în Rusia. Cei patru frați și-au pierdut funcțiile sus-puse din CC al PCUS și din Consiliul de Miniștri. Trei dintre noi, care lucrau la Gosplan[1], au fost retrogradați. Fratele Iot, mareant personaj în cadrul VȚSPS[2], a fost exclus din partid pentru „favoritism" (îi avansase prea cu zel pe ai noștri în conducerea sindicatelor). Cei doi frați din Ministerul Comerțului Exterior au căzut în timpul campaniei anticorupție și au fost condamnați la ani grei de închisoare. Surorile Fed și Ku și-au pierdut posturile din CC al Comsomolului din cauza „comportamentului imoral" (au fost surprinse în timpul unei discuții inimă la inimă). Iar Șro, fratele meu credincios și intransigent, a primit o condamnare pentru pricinuire de vătămări corporale grave (unul dintre cei loviți s-a smuls din legături, a fugit și l-a denunțat).

Dar Leci a scăpat nevătămat.

Și doi dintre ai noștri, Uî și Im, au ajuns colonei KGB.

Gheața era extrasă și trimisă în douăzeci și opt de țări.

Și ciocanele de gheață loveau în inimi.

Au murit Andropov și Cernenko.

A venit la putere Gorbaciov.

A început epoca Glasnosti-ului și a Perestroikăi.

URSS-ul a început să se prăbușească. A fost desființat CAER-ul. Și, aproape concomitent, a murit Leci. A fost o mare pierdere pentru noi. Inimile noastre s-au despărțit cu căldură de marele Leci. A făcut foarte multe pentru frăția noastră.

În țară, partidul își pierdea pe zi ce trece puterea. În eșaloanele superioare ale puterii s-a instaurat panica: no-

---

1. *Gusudarstvennîi Planovîi Komitet* — Comitetul de Stat al Planificării (rus.).

2. *Vsesoiuznîi Țentralnîi Sovet Profession alnîh Profsoiuzov* — Consiliul Unional Central al Uniunilor Profesionale (rus.).

menclatura sovietică simțea în democratizarea imunentă un pericol de moarte, dar nu putea face nimic.

Au luat ființă întreprinderile private. Cei mai destupați reprezentanți ai nomenclaturii au început să intre în afaceri. Folosindu-și vechile relații, au făcut averi rapid.

Și NOȘTRII s-au orientat rapid. S-a decis înființarea unor firme de comerț, a unor bănci și a unor societăți pe acțiuni.

În august 1991, URSS-ul s-a destrămat.

Ca o ironie a soartei, în acea zi, eu, împreună cu [illegible] frați, ne aflam în Piața Lubianka și asistam la demolarea statuii lui Dzerjinski. Când l-au legat cu cabluri de oțel și l-au ridicat în văzduh, mi-am amintit arestul, celula-frigider, interogatoriile, șerpii de chihlimbar, chipurile pline de ură și inimile moarte ale anchetatorilor.

Acțiunea de demontare a statuii era condusă de un flăcău bălai, în tricou de marinar și cu cască de tanchist. Avea ochi albaștri. Am făcut cunoștință cu el și, peste două ore, într-un beci special amenajat, l-am lovit pe Serghei. Și inima lui i-a rostit adevăratul nume: Dor.

Și astfel, Dzerjinski ne-a ajutat să găsim un frate.

Au trecut ca-n zbor impetuoșii ani nouăzeci.

A început epoca veselă și teribilă a lui Elțîn.

Pentru frăție au fost timpuri de aur. Am realizat ceea ce visasem: am pătruns în sistem, am înființat structuri financiare puternice, am pus bazele unor întreprinderi mixte.

Dar principalul succes al frăției a constat în plasarea alor noștri în structurile de vârf ale puterii.

Fratele Uf, descoperit la sfârșitul anilor '70 la Leningrad, a reușit ca, în doi ani, să facă o carieră fantastică: de la doctor docent într-un institut de management economic la vicepremier. El răspundea de reformele economice și de privatizarea proprietății de stat. Vânzarea sutelor de fabrici și uzine trecea prin mâinile lui. Practic, în prima jumătate a anilor '90, el a fost stăpânul patrimoniului imobiliar al Rusiei.

Aportul lui la cauza frăției este incomensurabil. Mulțumită roșcovanului Uf am devenit efectiv independenți din punct de vedere financiar. Problema banilor a fost, în ce ne privește, rezolvată pentru totdeauna. Iar banii, pe planeta mașinăriilor din carne, mișcau totul.

L-am binecuvântat pe roșcovanul Uf.

Inima lui, nu foarte mare, dar frenetică, vorbea adesea cu a mea.

Uf conducea aripa radicală a frăției. Radicalii se străduiau să sporească prin orice mijloace numărul alor noștri și să apuce astfel Grandioasa Transfigurare.

Spre deosebire de ei, noi nu eram atât de egoiști și acționam cu gândul la generațiile viitoare.

Dar prin uriașul salt economic realizat de el, Uf a apropiat viitorul: la 1 ianuarie 2000, în întreaga lume NOI eram în număr de 18.610.

Și pentru întâia oară am început să cred că VOI SUPRAVIEȚUIȚI!

Am sărbătorit Anul Nou într-un cerc restrâns, la vila din afara orașului a lui Uf. Dintre toate sărbătorile mașinăriilor din carne, era unica acceptată de noi: fiecare Nou An ne apropia de Grandioasa Transfigurare.

După o scurtă discuție de la inimă la inimă, ne-am așezat în cerc pe covor în jurul unui munte de fructe și am mâncat în tăcere. De regulă, ne străduiam să nu vorbim între noi în graiul mașinăriilor din carne.

Și, fără veste, Uf a încremenit cu o pruună în mână. Și-a mijit ochii de un albastru cenușiu, gura mică și îndărătnică i s-a întredeschis:

— Peste un an și opt luni vom deveni raze ale luminii!

Am încremenit. Au încremenit și ceilalți.

Uf ne-a îmbrățișat cu o privire pătrunzătoare. Și a adăugat cu fermitate:

— Știu!

Într-o clipă, ochii i s-au umezit, buzele au p
mure, pruna i-a scăpat dintre degete. Lacrimile a
să-i șiroiască pe obraji.

M-am aruncat asupra lui, l-am îmbrățișat.

Și, scăldată în lacrimi, am început să-i sărut mâi
truiate.

M-am trezit, ca de obicei, dimineața.

Din cauza atingerilor delicate ale surorii Tho. Mâinile ei îmi mângâiau fața.

Și mi-am amintit pe dată: astăzi e o zi deosebită. Ziua Cuvântului de Bun Sosit.

Am deschis ochii: spațiosul meu dormitor cu pereți de un albastru delicat și cu tavan auriu, chipul luminat de ochi albaștri ai lui Tho, mâinile ei roșii. Răzbătea muzică în surdină. Tho mi-a dat la o parte pătura. Eu m-am întors pe burtă. Mâinile surorii au început să-mi maseze trupul deloc tânăr.

Au intrat fără zgomot frații Mef și Por. Au așteptat ca Tho să termine masajul, apoi m-au ridicat și m-au dus pe brațe în baie. Acolo m-au ajutat să-mi ușurez intestinele și bășica udului. Apoi m-au cufundat în cada plină cu lapte fierbinte de vacă. După zece minute m-au scos, m-au limpezit de lapte, mi-au fricționat pieptul cu ulei de susan, mi-au aplicat pe față o mască din sperma unor mașinării tinere din carne. Sora Vihe mi-a aranjat părul, m-a machiat. M-au mutat în dressing, unde Vihe m-a ajutat să-mi aleg rochia pentru astăzi.

Pentru această zi specială m-am îmbrăcat din cap până-n picioare în albastru. Am ales o rochie din crepdeșin de un albastru nu prea strident, o tocă din mătase albastră, cu voaletă albastră, cizmulițe albastre de lac, cercei și brățară cu peruzele.

Am fost transportată în sufragerie.

Spațioasă, semicirculară, aceasta era zugrăvită în aceleași tonuri de auriu și azuriu. Liliac și trandafiri albi erau

așezați în patru vaze de aur. În spatele ferestrelor vaste se înalță, verde, pădurea de brazi.

O dată așezată la masa pe care se afla un serviciu de masă de aur, am întins mâinile. Meș și Por mi le-au înfășurat pe dată în șervete umede și calde. Fratele Rat mi-a oferit un platou cu fructe tropicale. A intrat fratele Ga — unul din cei șase secretari ai mei. A început să-mi citească buletinul informativ.

În vreme ce-l ascultam, mâncam fără grabă.

A terminat de citit și s-a îndepărtat.

După ce am servit masa, mi-am întins din nou mâinile. Și, din nou, două șervete umede mi le-au înfășurat.

Am fost mutată apoi în încăperea destinată comunicării între inimi. Era circulară și lipsită de ferestre. Pereții încăperii erau împodobiți cu jasp albastru.

În centrul încăperii stăteau așezați în genunchi trei frați în pielea goală. M-am lăsat în genunchi alături de ei. Mâinile lor m-au înlănțuit.

Inimile noastre au prins să-și vorbească.

Le-am învățat cuvinte noi.

Dar nu a durat mult: îmbrățișările noastre s-au despletit cu dulce geamăt și am fost transportată în camera de odihnă.

Liniștită, cu mobilier moale, auriu și azuriu, odaia era îmbibată de arome exotice. În vreme ce stăteam semirăsturnată într-un fotoliu moale, mi-au fost masate mâinile. Apoi am băut un ceai din ierburi de Altai.

A intrat secretarul.

Am înțeles: era timpul.

Am fost scoasă din clădire. În fața peronului din marmură staționa mașina mea blindată și cele două mașini de escortă. Ultimele petice de zăpadă se topiseră, o iarbă tânără străpungea gazonul. O ciocănitoare păcănea într-o creangă uscată. Grădinarul Ef refăcea piramida din grădina de piatră. Un agent de pază înarmat cu mitralieră se preumbla pe lângă poartă.

Am fost instalată în mașină.

Şi am pornit spre Moscova.

Limuzina masivă se deplasa fără zgomot, le[illegible] ușor. Mă uitam pe geam. Adoram suburbiile Mo[illegible] această nimitoare combinație între natura sălbatică [illegible] rile sălbatice. Aici, viața pământeană îmi părea mai p[illegible] cumplită. Drumul trecea printre masive împăduriteș[illegible] tre arbori apăreau, pentru o clipă, siluetele vilelor. La fel apăreau și în urmă cu patruzeci de ani. În suburbiile Mo[illegible] covei nimic nu se schimbase de pe vremea lui Stalin. Doar împrejmuirile erau mai înalte și mai pricopsite.

În schimb, Moscova era cu totul alta. Se răsfirase în toate direcțiile. Devenise prea multă.

Rulând pe Șoseaua Rubliov, am trecut pe lângă niște case din panel. Mașinăriile din carne le socoteau hidoase, preferând casele din cărămidă. Dar, la urma urmei, ce este o casă omenească? Un spațiu organic înspăimântător. Dorința, materializată în piatră, fier și sticlă, de a te ascunde de Cosmos. Un sicriu. În care omul este deșertat din uterul matern.

Ei toți își încep viața în sicrie. Pentru că sunt morți din naștere.

Priveam ferestrele caselor din panel: mii de sicrie identice.

În fiecare dintre ele se pregătea de moarte o familie de mașinării din carne.

Ce fericire că NOI suntem altfel!

După ce am străbătut strada Mosfilmovskaia, limuzina a virat spre Colinele Vorobiovî. Aici se întindea, ca de obicei, un spațiu pustiu și vast. Numai clădirea Universității de Stat din Moscova se înalța ca un monument al timpurilor staliniste.

Câteva viraje line și ne-am apropiat de clinica noastră de reabilitare. A fost construită în urmă cu cinci ani. Aici i-am internat pe frații și surorile nou-descoperiți. Aici le-au fost tratate rănile pricinuite de ciocanele de gheață.

Sora Haro a împins un cărucior spre mașina mea. Am fost ajutată să mă așez în el și am fost transportată în clini-

că. Pe culoar am fost întâmpinată de experi [illegible] M[illegible] Ire. Le-am salutat inimile printr-un impuls.

— Sunt pregătiți – m-a informat Mer.

Am fost transportată în salon.

Acolo, într-un pat mare, alb, erau cul[illegible] Erau extenuați de plânsul inimilor, care, vreme [illegible] mână, le zguduise inimile.

Inima mea a prins să tragă cu grijă de a[illegible] abia trezite.

În jumătate de minut, aflasem totul despre ei.

Când s-au trezit, eu am prins a vorbi:

— Ural, Diar, Moho. Eu sunt Hram. Vă urez [illegible]. Inimile voastre au plâns în hohote șapte zile. A fost [illegible] de durere și rușine pentru fosta voastră viață moartă. Acum, inimile voastre s-au purificat. Nu vor mai plânge. Ele sunt pregătite acum să iubească și să vorbească. Acum, inima mea le va spune inimilor voastre primul cuvânt în cel mai important grai. În graiul inimilor.

Cei trei novici m-au privit.

Și inima mea a prins să le vorbească.

Partea a treia

INSTRUCȚIUNI PRIVIND MODUL DE EXPLOATARE A COMPLEXULUI TERAPEUTIC „LËD[1]"

1. Despachetați cutia.

2. Scoateți din cutie *casca video, vesta, mini-congelatorul, computerul, cablurile de conectare.*

3. Conectați imediat mini-congelatorul la rețea, pentru a preîntâmpina topirea gheții. Rețineți: acumulatorul poate menține în mini-congelator temperatura necesară maximum *72 de ore*!

4. După ce ați luat cunoștință de recomandările înscrise la punctul *Contraindicații* și sunteți convins că sistemul terapeutic „LËD" nu vă este contraindicat, izolați-vă într-o cameră liniștită și încuiați ușa, pentru ca nimeni să nu vă poată deranja în timpul ședinței. Descoperiți-vă partea superioară a corpului, îmbrăcați vesta, fixați-o pe spate și pe umeri cu ajutorul curelelor. Mecanismul percutor trebuie să se afle exact în centrul sternului. Deschideți mini-congelatorul, scoateți din el unul din cele 23 de fragmente de gheață. După ce despachetați fragmentul din ambalajul de polietilenă, instalați *gheața* în locașul percutorului, fixând-o cu ajutorul suportului. Racordați complexul „LËD"

---

1. În original, transcrierea fonetică, în grafie latină, a cuvântului rusesc *liod* — „gheață".

la cabluri. Conectați ștecherul computerului la p[illegible] A[illegible]
zați-vă cât mai comod. Relaxați-vă. Încercați [illegible]
gândiți la probleme colaterale. Luați în mâna dr[illegible]
blul pe care se afla *butoanele de comandă*. Apăsați buto
nul *ON*. După ce v-ați convins că percutorul bate cu
borna de gheață în *centrul* sternului, puneți-vă pe cap cas
ca video. O ședință a sistemului terapeutic „LED" dureaz
între două și trei ore. Dacă în timpul ședinței simțiți o
stare de disconfort, apăsați butonul *OFF*, care se deose-
bește de butonul *ON* prin suprafața sa prevăzută cu aspe
rități.

5. La încheierea ședinței, scoateți-vă casca video și vesta, deconectați sistemul. După ce vă întindeți la orizontală, încercați să vă relaxați, gândindu-vă la Veșnicie. După ce vă calmați, ridicați-vă. Demontați din cască pompele de aspirare a lacrimilor, spălați-le cu apă călduță, ștergeți-le și remontați-le în casca video.

CONTRAINDICAȚII

Sistemul terapeutic „LED" este *categoric* contraindicat persoanelor suferind de afecțiuni cardio-vasculare, tulburări ale sistemului nervos, afecțiuni psihice, femeilor gravide și celor care alăptează, alcoolicilor, consumatorilor de droguri, invalizilor de război, precum și copiilor și tinerilor sub 18 ani.

PRECAUȚII

1. Nu se recomandă efectuarea a mai mult de două ședințe în 24 de ore.

2. Dacă, după ședință, resimțiți o stare de disconfort, adresați-vă firmei „LED". Medicii și tehnicienii noștri vă vor

face recomandările necesare. Rețineți: complexul terapeutic este destinat *terapiei individuale.*

3. În cazul în care ați întrerupt o ședință, îndepărtați în întregime gheața neutilizată din percutor. Pentru continuarea ședinței este necesară instalarea unui *nou* fragment de gheață.

4. Nu expuneți utilajul acțiunii directe a razelor solare, umezelii și temperaturilor scăzute.

Gheața necesară pentru completarea mini-congelatorului dvs. poate fi procurată de la magazinele firmei „LÉD".

CONSIDERAȚII ȘI SUGESTII ALE PRIMILOR UTILIZATORI AI SISTEMULUI TERAPEUTIC „LĔD"

Leonid Batov, 56 de ani, regizor de film

Până în această zi, am fost un adversar convins și principial al progresului și am tratat cu dispreț toate îndoielnicele invenții ale veacului nostru super-tehnologizat, care ne promit „fericirea și raiul pe pământ". Și asta nu din pricina convingerilor mele „verzi". Mai curând, asta izvora din logica însăși a vieții mele și din opera mea. Am dus o viață destul de retrasă, am trăit la țară, comunicam cu un grup restrâns de tovarăși de idei. O dată la patru ani făceam un film. Mulți critici numeau filmele mele „elitiste", „ermetice", chiar „arogant-limitative". Aveau dreptate: întotdeauna am militat pentru elitismul în artă, pentru ideea că „filmul nu este pentru toți". Consideram Hollywood-ul principalul meu dușman, acest uriaș „McDonald's" care a inundat lumea cu fast-food-uri cinematografice de calitate îndoielnică. Idoli și dascăli mi-au fost Eisenstein, Antonioni, Hitchcock. Din punct de vedere al convingerilor politice, eram anarhist, adept al lui Bakunin și Kropotkin, acești luptători împotriva mașinăriei depersonalizate a statului. I-am susținut activ pe „verzi", chiar am participat la două dintre acțiunile lor. M-am născut și am trăit într-un stat totalitar și întotdeauna am fost încordat lăuntric, așteptând o agresiune din afară.

De ce vorbesc acum despre convingerile mele politice? Pentru că în om totul este interconectat. Etica și estetica, hrana și atitudinea față de vietnitoare. Exact acesta este genul de încordare pe care îl simțeam în această dimineață, când curierul mi-a adus sistemul „LED". Reprezentanții firmei producătoare mi-au telefonat în câteva rânduri și au insistat mult să primesc acest cadou. Inițial, firește, am refuzat. Eram sătul până-n gât de reclama care se face acestui sistem și, în general, de toată zarva stârnită în ultimele luni pe tema asta de mass-media noastră. Repet, nu am crezut niciodată în „raiul pe pământ" — nici în viață, nici în artă. Pe de altă parte, tam-tamul din mass-media pe tema „falimentului industriei cinematografice mondiale" după apariția acestui sistem, compararea lui cu o torpilă capabilă să scufunde Hollywood-ul, au trezit în mine o anume curiozitate profesională. Bref, după ce am primit cutia cu sistemul, mi-am luat micul dejun, mi-am băut tradiționala cană de ceai din fructe, mi-am tras bătrânul meu fotoliu din piele în mijlocul camerei, m-am așezat în el și am urmat punct cu punct instrucțiunile. Mi-am pus casca și am apăsat pe butonul ON. Inițial, în fața ochilor aveam o beznă de nepătruns. Dar ciocănelul cu gheața a început să-mi bată uniform în stern. A trecut un minut, au trecut două. Stăteam și mă holbam la beznă. Iar ciocănelul de gheață îmi tocănea în piept. Situația asta era, într-un fel, tulburătoare și ridicolă. Mi-am amintit cum, în copilărie, pe când locuiam în provincie, în dumbrava noastră viețuia o ciocănitoare uriașă. Nimeni dintre ai noștri nu văzuse la viața lui ciocănitori atât de mari, nici tata, nici vecinii. Era uriașă, neagră, cu pictoarele albe floroase și avea capul alb. Toți se duceau în dumbravă să vadă ciocănitoarea aceea uriașă. Într-un sfârșit, careva a zis că asta-i ciocănitoare canadiană, că-n Rusia nu se prăsesc nicăieri asemenea ciocănitori. Că probabil a scăpat de la grădina zoologică sau a adus-o cineva și n-a mai luat-o când a plecat. Lucra ca o jucărie mecanică, ciocănea fără-ncetare. Și atât de tare, atât de sonor. Ciocănitul ei mă și trezea dimineața din somn.

Şi alergam s-o privesc. Şi ea n-avea frică de mine[illegible] dea de treaba ei. Atâta ne obişnuiserăm cu ciocăn[illegible] neagră, că-i dăduserăm şi-un nume, Stahanov[1] în spe[illegible] Mai apoi, un derbedeu de pe strada vecină a u[illegible] toarea cu o piatră. Şi a spânzurat-o cu capul în jos de-un[illegible] pac. Doamne, ce-am mai plâns. Poate chiar aceea a fo[illegible] în care am devenit „verde"... Şi, brusc, amintindu-mi d[illegible] cănătoarea moartă şi tot privind în beznă, am început să plâng. Şi inima mi-a fost cuprinsă de atâta dogoare şi îndurare, cum se întâmplă doar în copilărie, când trăirile îţi sunt sincere. Mi s-a făcut o milă covârşitoare de ciocănitoare şi, în general, de toate vieţuitoarele. Lacrimile au început să-mi curgă din ochi. Şi în cască au intrat imediat în acţiune aspiratoarele de lacrimi. Era o senzaţie plăcută, îmi aspirau deheat lacrimile, iar eu mă zbuciumam în accese de compasiune pentru întreaga omenire. Şi ciocănelul tocănea, tocănea, dar eu de-acum nu mai simteam lovituri, ci o blândă apăsare în mijlocul pieptului. Aceste accese de compasiune faţă de vieţuitoare se rostogoleau asupra mea ca nişte valuri care se izbesc de ţărm. Şi fiecare nou val se sfârşea cu lacrimi, care dispăreau pe loc în aspiratoare. Ciocănelul a început să lovească mai iute, valurile au început să mă izbească mai des şi, într-un final, asupra mea s-a năpustit un torent continuu. O cascadă de compasiune. Hohotele de plâns mă zgâlţâiau pur şi simplu. A fost ceva fenomenal. Ultima oară am plâns în halul ăsta acum şaisprezece ani, când a murit mama. Nu ţin minte cât a durat asta — o jumătate de oră sau o oră. Dar nu m-a încercat nici un fel de spaimă sau disconfort. Din contră, îmi făcea plăcere să plâng în hohote, asta îmi purifica sufletul. M-am lăsat întru totul în voia acestor accese. Într-un final, treptat, hohotele au încetat, m-am calmat. Ciocănelul bătea într-un ritm atât de rapid, încât aveam senzaţia

---

1. Stahanov, D. G., miner din Donbass care, în noaptea de 30 spre 31 august 1935, a realizat o normă de producţie record, ceea ce a generat mişcarea de masă „stahanovistă" a întrecerilor socialiste.

că în piept mi se deschisese o lamă care ajunge la inimă. Sentimentul de compasiune universală a fost înlocuit de un sentiment de incredibilă liniște și fericire. NICIODATĂ în viață nu mă simțisem atât de liniștit și de fericit! Și, în acel moment, pe ecranul interior al căștii video a apărut în fața ochilor mei o imagine. Mai curând, nu a apărut, ci a explodat — luminos, amplu, viguros. În fața mea se întindea o insulă stâncoasă, într-un ocean. Se înălța din ocean ca un platou și avea o formă aproape circulară și diametrul de câțiva kilometri. Și pe malul acestei insule stăteam în picioare eu, ținându-mă de mână cu niște oameni în piele goală, aflați alături de mine. Mâna mea stângă mi-o ținea o fetiță, pe cea dreaptă — un bărbat vârstnic. La rândul lor, ei se țineau de mâini cu alți oameni. Și toți laolaltă alcătuiam un cerc uriaș, care împrejmuia insula. Am înțeles, nu știu în ce fel, că noi, cei din cerc, suntem în număr de exact douăzeci și trei de mii. Stăteam în picioare, încremeniți locului. La picioarele noastre plescăia oceanul. Soarele strălucea la zenit. Un cer de un albastru orbitor se întindea deasupra noastră. Eram cu toții goi, aveam toți ochi albaștri și păr blond. Și așteptam cu SUBLIMA veneratie ceva. Și această clipă de așteptare a unui eveniment grandios se prelungea, se prelungea. Părea că timpul s-a oprit în loc. Și, brusc, în inima mea s-a trezit ceva. Și inima mea a prins să vorbească într-un cu totul alt grai. Era cutremurător! Inima mea vorbea! Pentru prima oară în viață am simțit-o APARTE, ca pe un organ de sine stătător. Eu îi simțea pe toți cei prinși în cerc, simțea inima fiecăruia dintre ei. Și toate inimile, toate cele DOUĂZECI ȘI TREI DE MII DE INIMI au prins să vorbească la unison! Ele repetau niște cuvinte noi, deși nu erau niște cuvinte în sens fonetic, erau un fel de impulsuri energetice. Aceste impulsuri au crescut în intensitate, s-au multiplicat, înălțând parcă o piramidă nevăzută. Și când numărul acestor impulsuri a ajuns la douăzeci și trei, s-a petrecut fenomenul cel mai zguduitor. Ceva ce nu poate fi exprimat în nici o limbă. Întreaga lume vizibilă care ne înconjoară a început deodată

să dispară și să pălească. Dar nu era câtuși de puțin [illegible] nematograf, când un cadru devine negativ din cauza luminii deschise prea mult. Lumea DISPĂREA efectiv, adică se descompunea în atomi și particule elementare. Și trupurile noastre, laolaltă cu ea. Era NEVEROSIMIL de plăcut: o uriașă alinare după decenii de viață terestră. Dispăream, dispăream treptat, și, brusc, șuvoaie de lumină

Galina Ivanova, 38 de ani, deputat în Duma de Stat

Ieri am primit un cadou-surpriză din partea firmei „LĔD" — complexul cu același nume. Vâlva stârnită în urmă cu nouă luni de acest proiect s-a încheiat cu o naștere fericită — a venit pe lume încă un vlăstar al înaltei tehnologii. În prezența soțului, a fiului și a câtorva prieteni, am verificat pe propria-mi piele acțiunea acestei „minuni a secolului XX", cu ajutorul căreia inventatorii ei intenționează „să rezolve problema alienării din lumea noastră complexă". După ce mi-am pus casca și am conectat aparatul, am început să aștept. „Cheata-minune", montată în ciocănelul mecanic, a început să-mi lovească pieptul. Primele minute s-au scurs în tăcere și beznă. Când se află în stare de așteptare și în beznă deplină, omul începe, de regulă, să-și amintească diverse întâmplări. Eu, nu știu de ce, mi-am amintit cum tata m-a dus odată la țară, la niște rude de-ale lui. Aveam zece ani. Rudele au tăiat special în cinstea noastră un vițel. Îl chema Borka. Și eu am văzut în cămară capul vițelului. M-au cuprins groaza și spaima. Am fugit din cămară. Iar la masă, mătușa mea m-a întrebat deodată, zâmbind: „Ei, ce zici, e gustos Borka?" Și atunci am început să plâng. Apoi, deodată, m-a cuprins o tristețe de moarte. Și m-am pus pe plâns în nenorocita aceea de cască. Probabil și-a spus cuvântul tensiunea nervoasă acumulată în timpul campaniei electorale. Soțul meu a început să mă zgâlțâie de umăr, dar eu l-am respins cu brutalitate, ceea ce nu mi-am permis niciodată.

Apoi lacrimile mi s-au pornit cu îndoită putere, curgeau șuvoaie. Pur și simplu ajunsesem la capătul puterilor. Când toate astea au luat sfârșit, a apărut o imagine — stăteam toți în cerc, prinși de mâini. În pielea goală. Și totul în jur a început deodată să dispară. Și ne-am transformat în raze de lumină.

Serghei Krivoșeev, 94 de ani, pensionar

M-a bucurat foarte mult și m-a încurajat sistemul „LÊD", care mi-a fost dăruit gratis. Datorită lui simt acum curaj și optimism. L-am încercat în ziua de 18 octombrie. Mai exact: la ora 14:30 am conectat tot, m-am așezat pe un scaun. M-au ajutat: fiul, soția fiului. La început nu a fost nimic. Am așteptat. Apoi am simțit o frământare plăcută. Și, mai cu seamă: mi-am amintit multe dintre cele cu totul uitate. Mi-am adus aminte de o întâmplare din 1926. eram un băiat necopt, și tata m-a luat cu el la vânătoare. Era pe lacurile de lângă Vîsnee Volociko. Tata și trei prieteni, colegi de-ai lui de serviciu, au mers atunci la vânătoare de rațe sălbatice. Și într-o singură dimineață au împușcat o lotcă aproape plină de rațe. Lotca era trasă-n stufăriș, lângă mal. Eu stăteam în lotcă. Și cei doi câini ai noștri. Antanta și Kolceak, înotau după rațele lovite, dacă ele cădeau în lac, sau le căutau prin stufăriș. După asta, vânătorii au chemat câinii la ei și eu am rămas singur în barcă, cu rațele moarte. Și nu înțeleg de ce, dar tare mi s-a făcut milă de rațe. Erau atât de frumoase. Dar lucrul cel mai înfricoșător pe care l-am înțeles atunci a fost că nimeni și niciodată nu le va mai putea însufleți. Și-am plâns amarnic. Am plâns de n-am mai știut de mine. Și iarăși am plâns. Și tare am mai ostenit. Și mi-am venit în fire pe malul unui lac uriaș. Stăteam acolo laolaltă cu alți oameni. Și toți treceam ușor într-o așa curată lumină

Lepădăturilor, ar trebui să vă spânzure de ... mai tâmpiți oameni la cap. Împuțita asta de GHEAȚĂ ... născocire de-a *iudeo-masonilor*, care vor să înrobească întreaga omenire. Nu le-ajunge că au înjosit Rusia, au crucificat-o și vor s-o taie bucăți și s-o vândă ca pe carnea de urs, acum vor să ni se implânte și în sfera mentală. Își aleg oamenii „necesari", le fac cadou porcăria asta. Numai că nu sunt eu omul potrivit pentru porcăria asta. Sistemul ăsta de rahat este opium pentru poporul rus. Cu el vor să ne tâmpească pe toți, și după ce o să ajungem toți niște handicapați, or să ne-aducă trupe din nenorocitul ăla de ONU și-or să pună tunurile pe Kremlin. Și-o să vorbim toți englezește. E un sistem de căcat. La început am bocit ca toți dracii, că mi-am adus aminte cum am îngropat-o pe mititica de sor-mea, a murit la fermă, electrocutată, și după aia am văzut o blestemăție — că stau laolaltă cu niște stoarfe și niște poponari în fundul gol! Și nici măcar nu le era rușine. Și, culmea, nici mie nu-mi era rușine. Și după asta — dispare tot, și ceva, un fel de mare lumină

Anton Beliavski, 18 ani, student

În ziua de 10 septembrie, sora mea mi-a spus că mă număr printre cele două sute treizeci de persoane cărora firma „LĒD" le face cadou supersistemul creat de ea. Inițial, nu am crezut, dar sora mea mi-a arătat ziarul în care scria asta. Super! Am auzit atâtea despre sistemul ăsta, s-a vorbit întruna despre el la TV, s-a scris în ziare și reviste. Am văzut și un reportaj despre firma „LĒD", despre istoricul ei neobișnuit, despre felul în care cei de la firmă au pus pe roate în Siberia o puternică industrie a Gheții Sintetice Tunguse, și că firma este foarte prosperă, dar că Rusia deține doar 25 la sută din acțiuni, și că tipii vor să provoace o revoluție în

industria video și cinematografică, să desființeze vechiul cinematograf, să realizeze ceva absolut nou, care-o să ne ia mațul. M-au sunat, apoi mi-au adus cutia. Am deschis-o împreună cu sora mea, în cutie erau un computer, o cască și o vestă. Și un fel de lădița-congelator. În congelator erau douăzeci și trei de bucățele de gheață. Mi-am scos tricoul, mi-am așezat pe canapea, sora mea mi-a ajutat să-mi pun vesta. Am pus în ciocănel o bucățică de gheață, am făcut legăturile la computer, la cască, am conectat totul la rețea, mi-am pus casca și am pornit sistemul. Casca are, în general vorbind, un design super, ieșit casca lui Darth Vader. Interiorul e confortabil, moale. La început, nu s-a întâmplat nimic. Doar ciocănelul acela a început să mă lovească în piept cu gheața. Dar nu era deloc dureros. M am relaxat, în cască era beznă ca-n tunel. Un minut, două, cinci. Nimic! Deja mă gândeam — gata, e clar, ne-au trombonit! Sora mea stătea lângă mine, eu apucasem deja să-i spun: „Mașa, ne-au tras în piept". Dar, brusc, mi-am amintit nu știu de ce de o întâmplare. Când aveam paisprezece ani, am avut prima criză de astm. Criza asta s-a produs dis-de-dimineață. Sub ferestrele noastre se instala nu știu ce conductă și nenorocții ăia începeau să bubuie-n asfalt de la cinci dimineața. Aveau un compresor pentru ciocane de abataj, îl porneau și ăsta începea să duduie ritmic — dum, dum, dum! Și chiar în dimineața aceea am avut un vis: se făcea că indivizii ăia porniseră compresorul și îi cuplaseră furtunul la oberlihtul nostru. Și aspirau cu el aerul din odaie. Locuiam pe vremea aceea într-o garsonieră, mama și Mașa dormeau lângă fereastră, eu dormeam pe un pat pliant, lângă servantă. Și se făcea că mă trezesc și văd cum mama și micuța Mașa aproape că se asfixiaseră. Și că zac ca moarte sub oberlihtul acela. Și că eu sar din pat și mă târăsc spre ele cu chiu cu vai, pentru că și eu abia mai respirum, și încep să le scutur. Și le văd murind sub ochii mei. Și e înfricoșător că nu le pot ajuta în nici un fel, și nenorocitul acela de compresor aspiră aerul și bubuie: dum, dum, dum! Și eu înșfac un scaun și îl izbesc de fereas-

tră. Dar geamul nu se sparge. Bat din răsputeri cu pumnii în geam, dar nu pot să-l spargă. Şi, brusc, înţeleg: s-a sfârşit! Ne-am murit amândoua! Şi nu vor putea fi niciodată readuse la viaţă. Şi m-am pus pe un plâns, dar ce plâns! În hohote atât de amarnic, atât de îndelung, că pe soră-mea a apucat-o groaza, ulterior mi-a povestit că mă chircisem tot. Asta a prelungit, s-a prelungit, apoi au început să mă lase puterile, apoi am obosit de tot, şi am început să mă simt atât de bine şi de liniştit, de parcă nimic nu mă mai putea atinge, mă rupea de toate, mă simteam super înlăuntrul meu. Şi — pac! S-a luminat o imagine: stau în picioare pe dracu' ştie ce insulă. Una mare, stâncoasă. E înconjurată de mare. Soare, cer albastru şi senin, aer curat. Şi eu stau acolo într-un fel de cerc imens format din oameni la nudul gol, şi ne ţinem toţi de mâini ca nişte copii. Şi suntem mulţi, foarte mulţi. Brusc, realizez cu precizie: suntem fix douăzeci şi trei de mii. Fix! Şi chestia asta pur şi simplu m-a băgat cumva în priză — hop! Şi inima parcă a început să-mi fie aspirată, dar aşa, la modul mişto. Îmi era aspirată de parcă as fi avut instalată în ea o trompă, care mi-o aspira şuierând. Şi deodată am simţit inimile tuturor acestor oameni. Era un sentiment ciudat, dar era extra, simţeam că noi, toţi cei de acolo, suntem singurii existenţi pe pământ. Şi am început, cumva, să discutăm între noi cu inimile. Dar nu era o discuţie ca cele obişnuite, când spui ceva şi ţi se răspunde, nu genul: „Cine eşti?" — „Eu sunt Anton." — „Eu sunt Volodea, salut." Nu, nu genul ăsta. Era un fel de comunicare fără cuvinte, dar foarte vie. Şi apoi toate inimile noastre au început să vibreze — unu, doi, trei... Era super! Şi când am ajuns la douăzeci şi trei, aici... pur şi simplu nu găsesc cuvinte! Totul în jur a început brusc să se dizolve, să dispară, dar parcă pe veşie, şi noi la fel — pac, şi ne-am dizolvat aşa, într-o aşa suavă lumină

Când am primit sistemul „I.E.D", am hotărât pe loc să-l experimentez în comunitatea noastră. Asta-i într-o casă nasoală, evacuată. Vor s-o repare și după aia or să se mute aici mișto burjui. N-avem acolo de nici unele, nici măcar electricitate. Dar problema asta am rezolvat-o, sugem noaptea curent de la chioșcul de-alături. Fi, și mi-am vârât capul în casca aia, m-am legat la fire. La început — bezna dracului, și ciocănelul ăla de gheață mă cafteа în capul pieptului. După aia mi-au venit în cap mișto tâmpenii: amănunt de-acum o mie de ani. Că sunt încă la Elektrostal, sunt un tângău și dau fuga de dimineață în curtea noastră, acolo-i o iarnă a dracului, nămeți, o grămadă de copii pe care-i plimbă mănuchile. Dar mama mea e portăreasă. Și sparge gheață cu o rangă lângă scara trei: pang! pang! pang! Altfel, sunetul e mișto. Și eu mă preumblu ca un cosmonaut: bunica m-a înfofolit într-un morman de țoale, sunt înfășurat ca un cotor de varză. Și-n picioare port pâslari și galoși, sub ei scârșnește zăpada ca zahărul. Și-n mână am o lopățică, mă duc la un nămete și încep că cioplesc din el, cu lopățica, o navă cosmică — sap și tot sap, mama sparge și tot sparge. Și deodată simt să-mi vine teribil să fac pipi: nu făcusem înainte să ies în curte, că nu mai aveam răbdare să merg mai repede la joacă. Și n-am chef să mă duc în casă să fac pipi — să urc până la etajul trei, după aia bunica să mă despacheteze, să mă ducă la closet, durează prea mult. Și eu sap și tot sap, și mama sparge și tot sparge. Și încep să-mi dau drumul în pâslari, dar nu chiar de tot, îmi dau drumul câte-un picuț. Ce cald se făcuse-n pâslari. Și, dintr-o dată, mi s-a făcut ca dracu'. Sap o punte și încep să scâncesc de furie. Și mama sparge și-mi zâmbește. Și deodată mă pun pe plâns. Dar așa al dracului, că nu mai văd nimic în fața ochilor, mă tăvălesc în troian și plâng. Mama crede că mă joc. Și tot sparge blestemata ei de gheață, și eu urlu de mai să leșin. Și-apoi mă simt așa sleit de puteri, că rămân lat în troianul ăla ca-ntr-un sicriu. Nici

degetele nu mi le pot mișca. Și, deodată, să vezi tâmp[illegible]! Sunt pe o insulă. O insulă în mare. Și sunt prins într-un c[illegible] format din douăzeci și trei de mii de oameni care tac [illegible] tin de mâini. Eu țin cu stânga de mână o fătucă, și cu dreap[illegible] ta un bosorog. Bulangeală beton, să mor eu! Și după asta pac! Simt în inimă un fel de impuls, ca un imbold — unul, doi, al treilea... al douăzeci și treilea! Și — poing — sunte[illegible] toți în Nirvana, plutim, ai dracului, și lumina

Vladimir Koh, 38 de ani, om de afaceri

În opinia mea, totul este foarte îndoielnic. Am simțit doar:

1. un sentiment de compasiune, mâhnire, tristețe (atunci când, nu se știe de ce, mi-am amintit cum, împreună cu alți trei colegi de școală, am omorât cu piatra o pisică).

2. slăbiciune, o oboseală de moarte (când am încetat să plâng).

3. euforie (când m-am trezit într-un cerc imens, format din oameni asemeni mie, mi-a tresăltat inima și am început să dispar, și totul în jur la fel, devenind lumină

Oksana Tereșcenko, 27 de ani, manager

Îmi doream nespus să încerc sistemul „LËD". Și nu neapărat pentru că am auzit multe despre el. Încă de multă vreme, cred că de-acum trei ani, când japonezii au găsit Meteoritul tunguz — mai exact, ceea ce mai rămăsese din el —, iar oamenii de știință ruși și suedezi au descoperit „efectul Ghețiii tunguse", am fost foarte interesată de acest fenomen. Această descoperire anunța o revoluție în sfera senzorială. Și, în general, m-a pasionat întreaga istorie a meteoritului tunguz, faptul că e vorba de un imens bloc de gheață având o rețea cristalină aparte, care nu există în natura terestră. O

gheață căzută din cer, un bloc de gheață pe care nimeni nu l-a putut găsi niciodată, dar pe care, totuși, se pare că cineva l-a găsit și l-a scormonit în taină. Unde au dus gheața asta? Ce s-a întâmplat cu ea? Cine au fost oamenii aceia? Asta a rămas o enigmă. Și totuși, acum, când oamenii de știință au sintetizat această gheață neobișnuită, fenomenul a devenit și mai interesant. Și când, la firma noastră, am fost anunțată că mă număr printre cele două sute treizeci de persoane care vor experimenta primele sisteme, mi-am ieșit pur și simplu din minți de bucurie! A fost o mare surpriză pentru mine. Mi-a mulțumit pe lista celor două sute treizeci directorul nostru comercial, fără ca măcar să-mi ceară consimțământul. Mă văzuse însă navigând pe Internet și urmărind site-ul „FF". Și când soarta a vrut să mă aflu printre cei dintâi care vor experimenta instalația, el mi-a spus că trebuie să o fac aici, la firma noastră, sub ochii angajaților. Și toți l-au susținut! N-am avut încotro, ieri am venit la birou, ca de obicei, la ora 9:30, aducând cutia cu mine. Toți mă așteptau deja. Au împins toate coletele din sala noastră de ambalaje lângă pereți, au pus în mijloc fotoliul de piele directorial. Două angajate mi-au ajutat să-mi pun vesta, au montat în ciocănel o bucățică de gheață, au conectat totul la rețea, eu am atașat casca, mi-am pus-o, am pipăit cu degetul butonul de pornire de pe cablu și l-am apăsat. Și, imediat, ciocănelul a început să mă lovească în piept cu gheața. În cască era întuneric. Era caraghios și mă cam gâdila: tuc, tuc, tuc, tuc, parcă era o păsăruică care mă ciugulea fix în mijlocul sternului! Și era caraghios pentru că mă priveam din afară: ia uite la managerul firmei — șade în costum de baie și cu cască pe cap, o ciocănește ceva în piept, stau toți și așteaptă să vadă ce-o să fie! Dar nu se întâmpla nimic — în cască era beznă. Am început să mă agit. Problema este că în general mie nu-mi place întunericul. Când dorm singură, întotdeauna las lumina aprinsă. Asta mi se trage din copilărie, cred că de pe când aveam vreo zece ani. Problema e că lui tata îi plăcea băutura, și când venea beat acasă, se purta urât cu mama. Trăiam într-un orășel militar, într-un

apartament de două camere, în camera mai mică dor[mea] ei, iar în cea mare, eu. Am auzit în câteva rânduri cum [o] siluia noaptea pe mama, adică ea mi-o zicea, dar [el] o poseda cu sila. Și ea plângea. O dată n-am mai putut r[ă]m-am sculat și am aprins lumina în camera mea. Și [el] potolit pe dată. Nici măcar nu m-a ocărât. Apoi am [în]ceput pur și simplu să fac asta mai des. Și a început să-mi fie [fri]să dorm pe întuneric. Și când, în întunericul din cască, m-am gândit la asta, mi-a venit din senin în minte, foarte clar, o întâmplare din copilărie. Era vară, mama mă culcase, asta se întâmpla în timpul zilei, și ea s-a dus la magazin. M-am trezit și am văzut că nu e nimeni acasă. Doar frigiderul tocănea. Era un frigider mare și burduhănos, funcționa zgomotos, tot timpul tocănea și se legăna: tâc, tâc, tâc. M-am îmbrăcat, m-am dus la ușă, dar ușa era încuiată. M-am dus la fereastră și am văzut-o în curte pe mama. Stătea de vorbă cu o vecină. Vorbeau despre ceva vesel, râdeau amândouă. Eu am început să bat în geam și să strig: „Mama, mama!" Dar nu mă auzea. Și frigiderul tocănea și tocănea întruna. Și eu urlam și mă uitam la mama. Cel mai cumplit era că ea nu mă auzea. Și această amintire vie a trezit în mine o tristețe atât de adâncă, încât am izbucnit în plâns. Apoi am început pur și simplu să bocesc cât mă ținea gura, ca o fetiță mică. Dar în hohotele astea de plâns era ceva foarte plăcut, foarte drag, un plâns după ceva ce nu mai poți niciodată întoarce. De aceea nu mă jenam deloc, ba din contră, plângeam cât puteam mai sincer. Asta a durat mult, inima mea se stingea lent, cu dulceață, lacrimile-mi șiroiau și erau aspirate undeva, într-un mod foarte plăcut. Era o stare de necuprinsă tristețe, dar atât de plăcută. De un singur lucru mă temeam: ca nu cumva vreunul dintre angajați să se sperie și să-mi scoată casca. Dar toți s-au dovedit oameni de înțeles! Ce mai, am plâns pe săturate, ciocănelul cu gheață m-a lovit fără încetare în piept. Și a coborât asupra mea o liniște uluitoare, o minune de-a dreptul, sufletul părea că-mi plutește deasupra pământului, iar eu vedeam totul și înțelegeam că oamenii n-au unde se grăbi. Și

sentimentul acesta era atât de minunat, încât am încremenit, de teamă să nu strice ceva şi pentru ca asta să nu se sfârşească. Şi acalmia aceea plutea, plutea întruna, şi-n inimă parcă mi-ar fi înflorit nişte flori. Şi, brusc, totul s-a luminat năvalnic: a apărut o imagine pe ecranul din interiorul căştii. Un ocean, o bucată de uscat în acest nemărginit ocean albastru, şi pe uscatul acesta ne aflam noi — douăzeci şi trei de mii de oameni minunaţi! Ne ţineam cu toţii de mâini alcătuind un cerc uriaş, de câtiva kilometri. Ne simţeam bine şi confortabil stând astfel. Aşteptam o anume clipă hotărâtoare, ceva important, eu pur şi simplu mă transformasem din cap până-n picioare în aşteptarea acestui ceva, de parcă Dumnezeu trebuia să se scoboare din cer la noi. Şi, deodată, inimile noastre parcă s-ar fi trezit simultan. Era zguduitor! De parcă o uriaşă orgă ar fi început să cânte în noi. Şi inimile noastre ar fi prins să cânte pe note, urcând tot mai sus, tot mai sus. Acest cânt la unison al inimilor era cu nimic asemenea. Trupul îmi paralizase pur şi simplu în întregime şi totul îmi zburase din cap. Iar notele urcau, urcau tot mai sus, ca o gamă cromatică — mai sus, mai sus, mai sus! Şi când au ajuns la punctul culminant, s-a petrecut adevărata minune. Am început să ne pierdem trupurile. Se scurgeau, dispăreau pur şi simplu undeva. Şi totul în jur la fel — şi malul, şi valurile, şi cerul, şi aerul marin proaspăt — totul parcă se disipa, ca un nor. Dar în asta nu era nimic înfricoşător, din contră, întreg sufletul meu se bucura de această dispariţie. Era o clipă de neuitat. Mă topeam, mă topeam ca un cubuleţ de zahăr. Dar nu în apă. Acolo era lumina

Mihail Zemleanoi, 31 de ani, ziarist

Se poate afirma cu îndrăzneală că astăzi trăim în epoca sistemului „LĒD". Ieri încă trăiam în epoca cinematografului. Momentul în care m-am prins în cerc şi am început brusc să dispar, şi a strălucit lumina

Anastasia Smirnova, 53 de ani, pro[illegible],
specialist în chimie [illegible]

Ca și multor alți oameni de știință, și mie Fon[illegible] Gheții Tunguse (FGT) mi-a trezit imediat interesul. R[illegible] cristalină principial nouă a blocului cosmic de ghea[illegible] în urmă cu o sută de ani în Siberia ne-a stârnit im[illegible] Întreaga noastră secție a confecționat din carton ac[illegible] dru complicat, l-a vopsit în culoarea gheții și l-a agăț[illegible] lustră. Atârna deasupra capetelor noastre, se învârtea, fi[illegible] cărea fațetele, promițând o revoluție în știință. Și aceasta s-a produs. Descoperirea lui Samsonov, Endkwist și Kamevama nu se reduce doar la un premiu Nobel și la recunoașterea ei internațională. Descoperirea vibrațiilor SEK reprezintă o punte spre viitorul noilor biotehnologii. Sistemul „LED" este doar primul semnal. Este doar un balon de încercare lansat de genul uman. Nu m-am mirat regăsindu-mă printre cei două sute treizeci de norocoși. După ce am primit sistemul, întreaga secție l-a experimentat ziliic. Dar eu am fost prima. Pot spune cu toată sinceritatea: este zguduitor! La început au fost lacrimi și amintiri extrem de vii din copilărie, apoi pustiirea, acalmia și — zborul! Și ce zbor! Ceva în genul unui orgasm colectiv, am simțit că lumina

Nikolai Barîbin, cleric

Adevăr grăiesc, lumea noastră lunecă în hotul diavolului. Așa-numitul sistem „LĖD" este încă o invenție satanică, ce grăbește prăbușirea civilizației urbane contemporane. Când am primit acest „cal troian" de la firma „LĖD", am vrut la început să-l refuz, pentru că inima mea pravoslavnică îmi șoptea: „Acest «LĖD» este trimis de Necuratul". Dar, ca duhovnic, trebuie să-mi cunosc la față dușmanul. Și am probat cinstit sistemul pe propria piele. La început, am simțit o spaimă mare, care a trecut în mâhnire. Dar de ce eram eu mâh-

mi? Mă și sfiesc s-o spun — îmi părea rău după o bicicletă stricată. S-a întâmplat asta când aveam zece ani. Întâmplarea îmi ieșise cu totul din minte, dar sistemul „LED" mi-a reamintit-o dureros. Apoi s-a pornit un adevărat desfrâu: m-am văzut pe mine, despuiat la piele, prins într-o horă uriașă de „aleși", care stăteau deasupra lumii și așteptau o minune. Dar nu mila Domnului o așteptau, nu căința, nu iertarea păcatelor, și nu să vie Împărăția Domnului. Așteptau cu nesaț să se preschimbe pur și simplu în șuvoaie de lumină

Kazbek Acekoev, 82 de ani, pensionar

Când exista Puterea sovietică și republica noastră făcea parte din U RSS, în centrul nostru de raion exista un cinematograf. Am lucrat acolo aproape treizeci și patru de ani ca proiecționist. Rulam filme pentru popor. Personal, respectam foarte mult cinematograful. Teatrul nu-l înțelegeam defel și nici acum nu-i înțeleg rostul. Dar cinematograful îl respectam mult. Filmele mele favorite erau: nici nu mai țin minte câte! Și actorii mei de comedie preferați erau Charlie Chaplin, mister Pitkin, Louis de Funès, Fernandel, Iuri Nikulin, Gheorghi Vițin, Jenea Morgunov, Djigarhanian, Etuș și Arkadi Raikin. Aștia toți erau grăuntele noastre de aur. Dar când a murit U RSS-ul, republica a obținut independența și cu filmele treburile au început să meargă prost. Filme noi aproape că n-au mai fost. Apoi a început războiul. Cui să-i mai ardă de filme? Eu, nevasta și băieții noștri ne-am dus în munți, la niște neamuri. Am stat acolo șase ani și opt luni. Dar și-așa băiatul meu Rizvan a murit. Și nepotul meu Șamil a dispărut. Când ne-am întors în centrul de raion, totul era distrus acolo. Și-n cinematograf era instalat un spital. Dar viața s-a așezat pe făgașul ei. A reapărut electricitatea. A început să se pună ordine. Și nepotu-meu Bislan mi-a spus odată că am câștigat prin ziar un premiu. El răspunsese pentru toți la un chestionar și trimisese răspunsul la redacție. Și peste jumătate de an a venit răspun-

sul: Kazbek Aceikoev. Și, prin fiună, ne-au adus premiul cu reet acasă. Ne-am uitat toți la el. Zic: și la ce folosește? Și Bislan: e o nouă minune a tehnicu. În primul rând, zice, îți rulează filmul direct în ochi. În al doilea rând, face asta într-un mod foarte plăcut. Păi, zic, atunci probează-l tu. Dar Bislan: bunicule, matale ai câștigat, matale trebuie să-l și probezi primul. I-am zis: eu nu văd bine, sunt presbit. El a citit instrucțiunil și zice: cu presbiția nu-i problemă. Totul o să fie bine. Zic nu, eu mi-s prea bătrân pentru experimente dintr-astea. Băieții mei au început să mă înduplece. Eu tot mă împotriveam. Tocmai atunci a venit vecinul nostru. Umar, el mi-a spus: Kazbek, toată viața ai rulat filme pentru noi, uită-te și tu la unul pus de alții. Ei, și atunci m-am învoit. M-au așezat pe un scaun, mi-au scos cămașa, mi-au pus pe piept o te miri ce hăinuță, au montat niște gheață în ea, cam așa cum bagi cartușul în pușcă. Și mi-au pus casca pe cap. Și au legat totul la curent. Și gheața asta a început să mă împuște-n piept. Da-n cască nu se-arăta nimic. Am zis: Bislan, nu rulează nimic aici. Și el: ai răbdare, bunicule. Ce era să fac, am stat și-am tăcut. Gheața mă-impușca întruna. Și eu stăteam. Cum tot n-aveam ce face, am început să mă gândesc la filme, să-mi aduc aminte. Cum le proiectam, ce filme erau, tot felul de scene din ele. Apoi, cine știe de ce, mi-am adus aminte de Marele Război pentru Apărarea Patriei. Eram recruți, am pățit-o mai întâi lângă Harkov, apoi lângă Veazma. Era în septembrie 1941. Nemții ne nimiciseră cu totul două divizii de infanterie și noi am început să ne retragem. Din regimentul nostru mai rămăsesem ca la vreo două sute de oameni. Cum s-a luminat de ziuă, am început să ieșim din încercuire, încercând să traversăm o mlaștină. Am nimerit sub rafalele lor de mitralieră. Nemții ne așteptau. Sub ochii mei, toți care treceau erau uciși. Îi secerau pur și simplu. Și mie un glonte mi-a despicat patul armei. Și am căzut în mlaștină. Cei care mai erau în viață căzuseră și ei în mocirla aceea. Și zăceau acolo. Și nemții se uitau să vadă care mai mișcă. Și îi curățau pe loc. Aveau trei cuburi de mitralieră. Trăgeau rafale scurte și foarte precise — numai câte cinci gloanțe: tac!

tac! tac! tac! tac! Nu mai mult. Așteptau o bucată de vreme, și iar — țac! țac! țac! tac! țac! Câțiva dintre-ai noștri au încercat să lunece ușurel prin smârc, dar nemții i-au lichidat pe loc. Pentru că vedeau totul cu binoclurile. Toți au pierit în jurul meu. Doi erau răniți, plângeau. Am înțeles că trebuie s-o fac pe mortul și să zac așa acolo până se lasă noaptea. Și abia după aceea să mă târăsc afară. Dar era dimineață de tot, abia ora șase. Mi-am închis ochii. Zăceam. Și nemții trăgeau în tot ce mișca. I-au omorât pe toți. Eu zăceam și nici nu mai respiram. Aveam jumătate din față cufundată în zămârca aia cleioasă, dar jumătatea stângă-mi era afară. Și-n felul ăsta, cu vai și-amar, trăgeam câte-un pic de aer pe nas și-l slobozeam ușurel pe gură în mlaștină. Nemții amuțiseră. Dar după aia, iar — țac! țac! țac! țac! țac! Eu stăteam la fel. Apoi a început să dogorască soarele. Undeva se ducea o luptă. Iar ori s-o pornească unii spre mlaștină, și-aici iar ori să-i secere cu mitralierele. Și, nu știu cum, dar m-a apucat o groază nemaivăzută. N-aveam nici nouăsprezece ani. Stăteam în smârcul acela și numai morți în jurul meu. Și, deodată, din mocirlă mi s-a cățărat pe mână o broscuță. Era chiar lângă fața mea. Și am văzut că are o lăbuță smulsă. Bag seama, i-o smulsese un glonte. Stătea pe pumnul meu, respira și se uita la mine. Și eu mă uitam la ea. Și-așa o milă mi s-a făcut de mine și de broscuță, că m-au podidit lacrimile. Și-am început să plâng. Dar așa cum nu plânsesem vreodată. Și tot mai abitir. Și tot mai amarnic. Și, deodată — hop! Stau undeva, dezbrăcat din cap până-n picioare, sunt ținut de mâini, și mi-e așa de bine, și mă simt slobod, și noi toți cântăm, și-apoi începe cumva totul să se scurgă, și parcă ar fi totul, și nimic, și numai lumina

Viktor Erseev, 44 de ani, măcelar

Auzisem eu că s-a fabricat o gheață artificială care, dacă te bate în piept, trezește diverși centri cardiaci. Și, ca să vezi, am primit gratuit complexul ăsta, pentru că firma își

face campanie de promovare. L-am încercat. E interesant așa, în general. Deși totul durează destul de mult. Și finalul e o chestie aiurită, stăm toți înșirați în cerc și deodată — hop! dispărem în lumină

Lia Mamonova, 22 de ani, vânzătoare

Este ceva, în general... nici nu știu să spun cum este. La început, totul e negru-smoală, o liniște de mormânt, numai percutorul acela te lovește-n piept ca un ciocan de abataj. Și deodată-ți cuprinde sufletul așa o amărăciune, ceva te aspiră cu atâta tristețe. Și, ca din senin, îți vin în cap tot felul de gânduri triste, adică — totu-i la pământ, oamenii sunt de rahat, viața e grea, tot chestii de-astea. Și după asta am văzut o maternitate, și-acolo aveau un salon plin cu copii părăsiți de mamele lor. Se făcea că intru și stau acolo. Ei dorm toți. Și-așa o milă m-a cuprins, că m-am pornit pur și simplu să plâng cât mă ținea gura. Plângeam de mă scuturam toată, nu mă puteam opri. Vedeam piciorușele și mânuțele lor mititele și boceam. Până-ntr-acolo m-a scuturat plânsul, că am căzut pe dușumea și n-am mai știut de mine — gata! Eram sleită de puteri. Am leșinat de vlăguită ce eram, sau poate pur și simplu am adormit. Când m-am dezmeticit, am văzut o insulă mare, nelocuită, și pe ea stăteam noi, și noi eram douăzeci și trei de mii. Toți în pielea goală. Dar nu ne regulam, doar stăteam în picioare și așteptam. Și, deodată, Dumnezeu a coborât din cer și ne-a luat. Această lumină

Anatoli OMO, 27 de ani, WEB-designer

E o chestie meseriașă, pe bune. Inedită. Ca principiu vorbind. Nu-i nici un fel de sistem terapeutic, e un tipic simulator de ultimă generație. Pe care firma „LED" ni-l aruncă pe piață cu o forță teribilă. E de comă chestia cu imagi-

nea care dispare. *Quest*-ul e de milioane. Efectul de prezență este perfect. Plus „gheața" ca atare, despre supercalitățile căreia atâta ne-a frecat mass-media la cap. Gheața asta face 50 la sută din tot pontul. Ți-o plasează în așa fel, că ai mai tot vrea-o. Și — bang! Dai înțelegi cu toată luciditatea: este momentul formării unui imens continent nou. Până acum doar am plutit, ne-am jucat cu iubitele noastre jucăriile: „QUAKE", „MYTH", „SUB-COMMAND", „ALIENS VERSUS PREDATOR". Am coborât la mal și am păsit desculți pe o autentică „LĚD". *Ouch!* Îmi vine să spun: pe toți dracii, am ajuns, s-a terminat zborul! Stăm într-un cerc frățesc și trecem în lumină

Ana Șenghelaia, 33 de ani, poetă

Este divin în toate sensurile! Ne pregătește de moarte, de trecerea în alte lumi. De mult nu am încercat un asemenea extaz, de mult n-am mai uitat așa de mine însămi, nu m-am deconectat atât de deplin de toată cenușia noastră realitate mizeră. Viața noastră pământeană este o pregătire pentru moarte, pentru transfigurare, pentru marile călătorii... Aidoma unor păpuși, noi suntem nevoiți să somnolăm în învelișul nostru pământean, până când Forțele Supreme ne vor trezi din mormânt și ne vor crucifica. Cum a spus Lao Tze: „Cel care nu poate îndrăgi moartea, nu îndrăgește nici viața". Acest aparat-minune ne învață să îndrăgim moartea. Și asta ne tămăduiește efectiv. Pentru că oamenii cu adevărat sănătoși sunt cei care nu se tem de moarte, care o așteaptă ca pe o izbăvire, care sunt însetați de redeșteptare și de începutul unei noi geneze, în alte lumi. Într-o clipă, noi toți am început să radiem de lumină

Partea a patra

Raza de soare a lunecat pe umărul gol al băieţelului.

Ceasul din material plastic, cu un lup râzând desenat pe el, ticăia sonor pe noptieră. Un curent de aer dinspre oberlihtul întredeschis vălurea perdeaua semitransparentă. În curte, un câine lătra în dorul lelii.

Băieţelul dormea cu gura deschisă. De sub marginea păturii se ivea capul verde al unui dinozaur de pluş.

Raza a lunecat pe obrazul dolofan al băieţelului. I-a luminat vârful nasului.

Buzele au tresărit, rădăcina nasului s-a încreţit. A strănutat şi şi-a deschis ochii. I-a închis la loc. A căscat, s-a întins, mişcând pătura cu picioarele. Dinozaurul a căzut pe covor. Băieţelul s-a aşezat. S-a frecat pe capul ciufulit. A strigat:

— Mam!

Nu a răspuns nimeni.

S-a uitat în jos. Dinozaurul zăcea cu burta-n sus, între un papuc şi pistolul cu apă. Băieţelul a lăsat să-i atârne picioarele din pat. A căscat din nou. S-a ridicat şi a şlepăit cu picioarele goale până la bucătărie.

Acolo nu era nimeni. Pe masă era o piersică, şi sub ea — un bileţel. Ridicându-se pe vârfuri, băieţelul a tras bileţe-

lul de sub piersică. Piersica s-a rostogolit pe masă. A căzut pe pardoseală. S-a rostogolit pe pardoseală.

Mișcându-și buzele și degetele mari de la picioare, băiețelul a silabisit: – Vin i-me-diat.

A pus bilețelul pe masă. S-a așezat pe vine, a privit în jur. Piersica era sub bufet.

Băiețelul a pufnit. S-a ridicat. A șlepăit până-n baie. Și-a tras jos chiloții. A făcut pipi îndelung, fremătând din buze. Și-a ridicat chiloții, s-a apropiat de chiuvetă. A împins o lădiță de lemn. S-a urcat pe lădiță. A luat periuța de dinți, a pus pastă pe ea. A dat drumul la apă. A luat apă în gură, și-a clătit-o. S-a uitat la periuță. A pus-o sub jetul de apă. Apa a început să spele pasta de pe periuță.

— Cuț și mât... – a mormăit băiețelul și a scuturat periuța.

Pasta a căzut în orificiul de scurgere. Băiețelul a stropit-o cu apă:

— Cuțșimât, cuțșimât, cuțșimât! V-ați înecat, și gata!

A spălat periuța, a pus-o în pahar. A sărit de pe lădiță. A dat fuga la bucătărie. S-a uitat sub bufet. I-a arătat pumnul piersicii:

— Cuțșimât!

A deschis frigiderul. A luat o brânzoaică trasă-n eiocolată. A desfăcut ambalajul. A gustat. A trecut, mestecând, în camera mamei. A luat telecomanda televizorului. S-a așezat pe jos, a deschis televizorul. Mâncând plăcinta, a schimbat canalele. Și-a lins degetele, și le-a șters de tricou.

— Uite. – Băiețelul s-a târât spre raftul cu casete video, a scos una. – Dinozauri. Drepți!

A început să împingă caseta în video, dar a observat deodată un obiect nou. Într-un colț era o cutie albastră de carton cu o inscripție mare, albă: „LĒD". Cutia era desfăcută. Băiatul s-a apropiat. În ea erau așezate obiecte albastre. Băiețelul l-a luat pe cel de deasupra. Era o cască. A învârtit-o, apoi și-a pus-o pe cap. În cască era întuneric.

— Du-du-du-du! – Băieţelul a tras o rafală cu două degete.

Apoi şi-a scos casca, a pus-o pe un scaun. A scos din cutie vesta. A învârtit-o, a aruncat-o pe podea.

— Ne-e...

A scos din cutie o lădiţă albastră. Un cablu ieşea din lădiţă şi era întins până la priză. Pe capacul lădiţei ardea un beculeţ albastru. Băieţelul a pus lădiţa pe podea. A atins mânerul. A pufnit.

A apăsat pe încuietoare.

Lădiţa s-a deschis. Înăuntru, în alveolele de plastic de un albastru delicat, se afla un singur fragment de gheaţă. Douăzeci şi două de alveole erau goale.

— Frigider...

Băieţelul a luat fragmentul:

— E rece.

Gheaţa era ambalată în celofan brumat de chiciură. Băiatul a râcâit căpăcelul albăstrui. L-a dezlipit. Căpăcelul a rupt ambalajul de celofan. El a împins gheaţa din celofan în palma sa. A privit-o. A lins-o o dată, încă o dată:

— Nu-i îngheţată.

A început să sune telefonul. Băieţelul s-a apropiat de el, a ridicat receptorul.

— Alo. Da' nu-i acasă. Nu ştiu.

A pus la loc receptorul. A ciocănit în el cu gheaţa:

— Gheaţa a-nghe̦ţat. Şi a venit să se-ncălzească.

A ciocănit cu gheaţa în sticla bufetului:

— Sunt eu, gheaţa!

Sugând din gheaţă, s-a dus în camera lui. Acolo, într-un colţ, pe un raft din lemn pentru CD-uri erau aşezate mici figurine din plastic — Superman, X-man, Transformer. Băieţelul a aşezat gheaţa între ele.

— Hei, voinicilor, eu, gheaţa, am venit la voi!

L-a luat pe Transformer, care strângea în mână o spadă-laser. A atins gheaţa cu vârfuşorul spadei:

— Gheaţă, gheaţă, cine eşti tu?

A răspuns cu vocea ghețiu:

— Eu sunt rece!

A întrebat cu vocea lui X-man:

— Ce vrei, gheață rece?

A răspuns cu vocea ghețiu:

— Să mă încălziți!

În spatele ferestrei lătrau câinii

Băiețelul s-a uitat pe fereastră. S-a bosumflat amenințător:

— Așa! Iar!

A dat fuga pe balcon. Acolo era cald și soare. Jos, trei câini vagabonzi lătrau la un doberman care se plimba cu stăpânul lui ochelarist. Dobermanul nici nu-i băga în seamă.

— Cutșimât! – Băiețelul a amenințat câinii cu pumnul.

S-a întors în camera lui. Gheața zăcea sub laserul lui Transformer.

— Pleacă de-aici, gheață grasă! – a mârâit băiețelul și a lovit gheața cu laserul.

Gheața a căzut pe podea. Băiețelul s-a așezat lângă ea. A cheunat cu glăscior subțirel:

— Aveți milă de mine, mi-e frig!

A apucat gheața cu două degete și s-a târât cu ea pe covor, mîorlăind și scâncind:

— Mi-e frig!

— Hai, gheață, te încălzesc eu.

A ajutat gheața să se cațăre pe spinarea dinozaurului. S-a târât împreună cu dinozaurul până la pat. A ajutat dinozaurul să se cațăre în pat. A așezat dinozaurul pe perna lui. Alături de el a așezat gheața, l-a învelit cu pătura. A mormăit:

— Aici, gheațo, o să-ți fie cald.

Și-a adus aminte de piersică. A dat fuga la bucătăric.

Gheața stătea culcată lângă dinozaur, ițindu-se de sub pătură. Lumina soarelui strălucea pe suprafața ei umedă.

Cuprins

Partea întâi / 7

Fratele Ural / 9
Mer / 18
Șvaițer / 31
Diar / 45
Vor / 49
Demisec / 55
Moho / 66
Frate și surori / 71
Căcăreze de șobolan / 84
Inimă de șobolan / 94
Cioburi / 98
Liubka / 102
Buza de sus / 107
Nisip / 111
Bosch / 116
Blocada / 124
Plânge o fată / 130
Valeții de tobă / 133
Liniștea / 136
Un puști vrea la Tambov / 141
Opt zile mai târziu / 144

Partea a doua / 147

Partea a treia / 265

Partea a patra / 291

Editor: Gr. Arsene

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. arh. Ion Mincu 11, București
tel./fax: (021)222.57.26, (021)222.47.65
0744.554.763
internet: www.curteaveche.ro
e-mail: redactie@curteaveche.ro